

МАЙКЪЛ НЮТЪН ЧЕРНА ДАНТЕЛА

Част 6 от „VICAP (VICAP: Special Agents Flynn and Tanner)“

Превод от английски: Колектив, 1993

chitanka.info

Едно тяло, което е сериозно излязло от равновесие по отношение на себе си или на обкръжаващата го среда, загива незабавно. Не е така с духа. Лудостта и страданието нямат граници.

Джордж Сантаяна

ПРОЛОГ

В бара е тъмно и претъпкано, силно задимено и шумно. Блъскащите се едно в друго тела миришат на мускус и пот под евтини парфюми и афършейв. Наоколо е мръсно, независимо от плюшения декор и от музиката, която пулсира от наредените в кръг високоговорители, монтирани на стените. Бони Тайлър героично държи първенството до края на вечерта.

От мястото, където е застанала Стръвницата, не се виждат никакви герои.

Тя разполага с доста богат избор пред себе си и добре познава различните типове по външността им. Търговците, с техните дежурни усмивки, сака от полиестер и обувки, които сякаш никога не са съвсем в тон с облеклото им. Нерешителната елегантност на гастролиращи лекари и адвокати — мъже, които знаят, че човек не може да мине без тях и всеки момент са готови да ти подпъхнат фиша със сметката, както си му е редът. Скучните счетоводители, вторачени в питието си, сякаш там, сред стапящите се ледени кубчета е скрит липсващият ключ за някакви неизлизащи счетоводни сметки.

Мъже.

Тя познава миризмата им, колективно, така както затворническо стражево куче се научава да разпознава миризмата на затворниците. Миризма, която се състои от равни части арогантност и жестокост. Понякога тя си мисли, че би могла да проследи някой мъж, дори да е сляпа и глуха и да няма нищо, което да я насочва, освен обонянието си.

Под преобладаващата мъжка миризма всеки потенциален дивеч има свой собствен, индивидуален мирис, по-изтънчен, който представлява предизвикателство за нейните анализаторски способности. Някои вонят на страх, други на алчност и яд, на завист към себеподобните в бясното житейско надпрепускване, на обикновен глад за парче плът. Тя инстинктивно отбягва хомосексуалистите — при тях липсва състезателният момент — и изгаряна от прикритата дълбоко в

себе си ярост се съсредоточава върху обекти, които излъчват наперена самоувереност с маниерите си.

Толкова много мъже, толкова малко време.

Една пълна обиколка на помещението и завръщане отново в изходната позиция, преди да набележи поредната си плячка. От пръв поглед преценява, че е над четиридесетте — гръцка прическа над слепоочията, за да прикрие следите на времето. С отпуснат дотолкова корем, че е принуден да го гълта, когато се сети — обикновено поводът за това е приближаването на нещо младо и крехко с впити и къса рокля.

Съвършеното жертвено прасе.

Тази вечер Стръвницата е с руса коса, гримът ѝ е съвършен, модна коприна гали извивките ѝ, които тя поддържа с безмилостни упражнения и спартанска диета. Добрият ловец знае цената на харесваната примамка.

Тя определя шопара като „бизнесмен“, онова всеобхватно понятие, което включва всичко — от управител на верига от магазини до петролен магнат. Костюмът му е на човек от едрата буржоазия, коланът и обувките му са в тон. Седнал е пред бара и пие уиски, оглеждайки тълпата за нещо подходящо, което да му помогне да си прекара времето.

Вероятно е някой отегчен пришълец. Лицето му е розово, без загар, сякаш калифорнийското слънце го е изненадало. Със сигурност не е тукашен, някакъв чужденец, копнеещ за съчувствена усмивка и всичко останало, което следва...

Два стола по-нататък има свободно място на бара. Тя минава достатъчно близко край него, за да долови уханието ѝ, но без да го докосва, както би направила някоя аматьорка, за да привлече внимание. Тя знае точно как да се оправя с шопарите, как да забие куката си и да ги тръшне, преди да се усетят, че са загубили контрол.

Това е игра, на която тя се наслаждава, ход след ход. Стръвницата чувства, че той я наблюдава, докато тя се настанява на високия стол, при което за кратко се мярка бронзовото ѝ бедро, преди да си поръча ром и кола, заплащайки с петдоларова банкнота, като отказва рестото с нехаен жест. Шопарът отгатък бара е трийсетина годишен, италианец, който се държи така, сякаш иска да ѝ каже, че би трябвало да го желае.

Стратегията ѝ налага да отвърне на усмивката му и да загуби малко време, пробутвайки изтъркани клишета.

— Нова си. Не бих забравил лице като твоето.

— За пръв път идвам. Обичам да опитвам нови неща.

— Наистина ли? Тръгвам си в един, не би ли искала да ме изчакаш? И аз си падам по новите неща.

— Бих искала да мога — самата искреност. — Работата е там, че имам среща.

Разочарование в очите на шопара.

— Завиждам на щастливеца.

— Ще видим. Първа среща е.

— О, така ли. Тогава, ако не се получи...

— Ти си тръгваш в един. Няма да забравя.

— Окей.

Набелязаната от нея плячка се приближава, докато една от сервитьорките прекъсва разговора им. Ловджийката усеща, че той идва, не ѝ е нужно да се уверява с поглед. Чантичката ѝ е отворена, пакетът с цигари е в ръката ѝ, преди той да ѝ поднесе огънче.

Запалката е „Бик“ за еднократно ползване. Пламъкът се отразява с множество точки в очите ѝ. Естествена реакция на предпазливост, преди да допре филтъра до устните си и да приеме огънчето. Така от непосредствена близост тя вижда бледата следа от пръстен на ръката му, откъдето венчалната халка е била свалена за вечерта.

— Благодаря.

— За мен е удоволствие. Често ли идвате тук? Тя си представя как в някакво мазе стари шопари печатат на пилюр листовки с порно-текст. Непринудена усмивка, вместо да се изплюе в лицето му.

— От време на време.

— Аз самият съм пришълец.

— О, така ли? — като че ли не си личи.

— Току-що пристигнах за една конференция. Работя във фармацевтичната промишленост — казва той и устата му вече се е разтегнала в очакване на някаква шега. — В легалната, така да се каже.

Нейният непринуден смях е репетиран, видимо искрен. Шопарът си позволява да се отпусне малко, като леко поразхлабва гълтнатото си шкембе.

— Предполагам, че не сте сама, освен ако по някаква случайност?...

— Всъщност, имах среща — ъгълчетата на устата му се стягат от жестоко разочарование. — Но, изглежда че са ме забравили.

— В такъв случай трябва да има поне един идиот в този град.

— Много мило от ваша страна.

Свеж цвят се разлива по бузите на шопара.

— По една случайност аз също съм сам. Съзнавам, че ще прозвучи прибързано, но ако още не възнамерявате да се прибирате вкъщи...

— Не възнамерявам.

— Страхотно. Бихме могли да вечеряме някъде, може би да потанцуваме, да разгледаме града.

— Не чух добре името ви.

Шопарът се колебае, бавният му мозък превключва.

— Казвам се Джери.

— Аз съм Мелинда — лъжа за лъжа, спазване на благоприличието.

— Прекрасно. Искаш ли още едно питие?

— Защо не?

Той махва с ръка на бармана, поръчвайки още веднъж от същото и пропуска да забележи моментната неприязън в очите на италианския шопар. Междувременно столът вляво от нея се е освободил и той сяда, забравяйки за усилието си да държи прибрано шкембето си като се обляга с лакти на бара.

— Тук в хотела имат приличен ресторант, но ако ти имаш някое любимо...

— Истината е, че не съм гладна.

— О?

— А не съм и по танците.

— Окей.

Шопарът отпива от уискито си, готов да понесе отказа. Вече му се е случвало подобно нещо — да пропилява спечелените си с труд пари заради някаква фригидна кучка.

— Чудя се дали би могло да се намери някое тихо местенце, където бихме могли да отидем... и да си поприказваме.

Шопарът примигва и преглъща, изненадан от собствения си късмет.

— Разбира се, имам стая горе.

— В стаята ви?

— Искам да кажа, не ме разбирайте погрешно...

— Мисля, че по-хубаво от това не може да бъде.

— Можем да си поръчаме да ни донесат горе малко вино или...

— Аз не искам нищо повече — казва тя. — Всъщност аз не съм кой знае какъв голям пияч...

— Ами тогава...

— Нали разговаряме сега, без да имаме нужда от вино, не е ли така?

Нещо изщраква в гърлото на шопара, преди да отговори:

— Така е.

— Значи всичко е наред.

Двамата пътуват сами в асансьора. Добра поличба за Стръвницата. Стойки близо до избрания, тя установява някаква нова миризма, която пламналите ѝ ноздри долавят от тялото му. Той вече е готов за нея, няма да е нужно да прави каквото и да е усилие, стига малко да го насърчи. Той излъчва първобитна температура и тя сякаш чува пулса му — глух барабанен бой в изкачващия се асансьор.

Стаята му е на тринадесетия етаж, преномериран, за да бъдат облекчени страховете на суеверните клиенти. Леговището на шопара е стая 1427, по средата на коридора, отляво. Той вече е извадил ключа и го държи в ръката си преди да са стигнали до номерираната врата, прикривайки неудържимата си страст зад прозрачен параван от дружелюбност. Този малък шопар иска да седнат и да разговарят така, както го правят всички те, голи, риейки между краката ѝ, докато изплюе лепкавата си слюз и се търкулне настрани, за да се хвали колко хубаво е било това за един от тях. Сакото вече не може да скрие подутината от ерекцията му, издувайки тъканта на панталоните му отпред.

Стаята се оказва нещо като апартамент — някакъв вестибюл непосредствено вляво, в дъното на който е банята, всичко потънало в тъмнина. Шопарът намира някакъв ключ и светва лампите на спалнята — отделна стая с фотьойли на цветя, които подхождат на стените и две легла, сякаш самотният наемател може да реши да ги сменя всяка нощ.

— Моят дом далече от дома — казва ѝ той и изважда отвън малката табелка, на която пише: „Не безпокойте, моля“ — Нямам нищо за пиене, но нали ти каза, че...

— Промених намерението си — прекъсва го тя. — Сега, когато сме вече тук, не изпитвам особено желание да разговарям.

В очичките на шопара трепва смущение.

— О, така ли?

— Обзалагам се, че знаеш всички други начини, по които бихме могли да общуваме двамата.

Свинските устни се отварят и от тях се изплезва мокър език.

— При това положение бих могъл...

— Предлагай?

Тя лесно поема инициативата. С една къса крачка е в очакващите я ръце, устата ѝ е плътно притисната до свинските му устни. Вкусът му я отвращава, но опитът е научил Стръвницата да контролира реакциите на стомаха си. Тромави ръце опипват коприната, галейки я. Тя усеща тялото си така, сякаш е изваяно от мрамор. Изплуване, за да поеме въздух.

— Задръж за малко, тигре.

— Ъ-ъ?

— Роклята, нали нямаш нищо против? Струва пари. Просто ме остави да я сваля.

— Аз ще ти помогна — свинските пръсти се протягат отзад и захлупват гърдите ѝ.

— Така е добре. Искаш ли да ми помогнеш да си сложа спиралата?

— Кажы какво...

— Имам нужда една минутка да остана сама и ще бъда готова. Можем да се забавляваме цяла нощ. — Прокарва пръст по издутия копчилък на панталона му, от което той се разтриса. — Защо не оправиш леглото и не махнеш тези дрехи, хм-м-м?

— Да, по дяволите.

Тя заключва вратата на банята след себе си, така, за всеки случай. Слага ръчната си чанта на поставката, след което сваля копринената рокля и я закачва на една кука зад вратата. После идва ред на сутиена, едрите ѝ гърди се люшват на воля. Тя потърква с палец едно от зърната си и се усмихва, тръпка на очакване преминава по

гръбначния ѝ стълб. Обувките и чорапогащника са лесни, ритнати в ъгъла под умивалника.

Ножът е в чантичката ѝ, пъхнат в кожена ножница. Металната му част е дълга дванадесет сантиметра, изкована от почернена неръждаема стомана, с остри зъбци по дължината. Дръжката е алуминиева, янтарно черна, грапава, за да не се изплъзва.

Тя измъква ножа и прокарва палеца си по острието, при което лицето ѝ постепенно се озарява от усмивка. Пред нея, над умивалника, огледалото отразява образа на чисто гола синеока блондинка, която гали острието на един пъклен нож. Стръвницата усеща, че започва да овлажнява между краката при мисълта за онова, което предстои.

Възмездие над шопарите, заклани с любов, един по един.

Тя излиза от банята като оставя лампата да свети, шляпайки боса към спалнята, притиснала ножа плътно до бедрото си. Шопарът е легнал по гръб върху завивките, щръкналият му член сочи север-североизток.

— Чудесно.

Той се е самозадоволявал, слузта от възбудата му проблясва. Необрязаният му свински член ѝ напомня за несготвена наденица, която чака да бъде нарязана и изпържена в мазнина.

„Прекален излишък на холестерол“, мисли си тя и почти се размива на глас.

— Побързай — гласът му издава свински глад. — Ела тук.

Тя само за момент застава до леглото, слагайки пръстите му в интимното си място, търсейки нещо там.

— Хубаво и влажно.

— И ти не си съвсем сух.

Другата му ръка се показва изпод възглавницата с пакетче, увито във фолио.

— Имам такова, за всеки случай.

— Не е нужно — казва му тя, като коленичи на дюшека, прикривайки ножа.

— Ей, чудесно. Никога не ми е харесвало особено да плувам облечен с дъждобран.

Тя яхва разкращена косматите му бедра, заклещила в капан свинския му член, горещ и твърд. При най-слабото движение на таза ѝ, той започва да диша като състезател по маратон, стигнал до трийсет и

петия километър. Няма да издържи дълго, шопарът му с шопар. Ако поеме члена му, сигурно ще експлодира преди да е успяла да направи повече от едно-две движения.

Няма значение.

— Добре ли ти е?

— Исусе Христе!

Този отговор ѝ е достатъчен. Тя е репетирала убийствения удар хиляди пъти и знае точно какво трябва да направи.

— Би ли се преместила малко нагоре?

Тя се накланя напред, замахвайки с ножа. Кратка съпротива, докато острието разкъсва меса и мускули, плъзгайки се зад ларинкса на шопара, обливайки с топла кръв китката на ръката ѝ Той се вцепенява, докато тя върти и натиска с трионените зъбци, измъквайки ножа навън, разкъсвайки сухожилия, докато топъл дъжд опръсква голите ѝ гърди.

— Това харесва ли ти?

Шопарът не дава никакъв отговор, гърчейки се под нея, давейки се в собствения си сок, вкопчил бледите си ръце в шията си.

Стръвницата сменя положението си и го поема в себе си, преди да е омекнал. Първият сладостен допир ѝ е достатъчен, за да свърши.

— Сега всичко е много по-добре — казва му тя, когато последният спазъм е станал вече спомен.

И се залавя за работа с неуморимия нож.

1

Лейтенант Кротър, шеф на отдел „Убийства“ при полицейския департамент в Лос Анжелис, ги очакваше във фоайето на хотел „Уилшър армс“. Лененият му костюм бе израз на реверанс пред времето и сакото му откриваше златната детективска значка, която той носеше закопчана на колана си.

— Изглежда, че е един от вашите — каза им той, когато се срещна с Джоузеф Флин и Мартин Танър на половината път до редицата асансьори. — Хубав и пресен, както вие ги харесвате.

— Дотолкова успяхме да се информираме по телефона — рече Флин. — Потвърди ли се?

— По-сигурно от това не може да бъде, като изключим окончателното заключение на медицинската експертиза. Искате ли да хвърлите един поглед горе?

— Не сме били пътя дотук, за да пробваме специалистите на дневния бар — каза Танър.

— Виждам, че все още не си си загубил чувството за хумор. Това е добре. — Детективът по убийствата се усмихна. — Все още има живот у теб.

— Старая се, колкото мога.

При асансьора имаше постови полицаи, който държеше една кабина отворена за тях и гледаше покрай костюмите им по начина, по който човек се учи да прави това, когато е новак в службата. Цивилното облекло означава висок чин или секретно задание и човек не иска да има нищо общо нито с едното, нито с другото, освен ако не е жаден за приключения или за повишение. Както изглежда, постовият в „Уилигър армс“ трябва да беше доволен от своето положение в цялата тази работа, защото не им обръщаше никакво внимание докато вратата на асансьора не се затвори, и едва тогава си позволи да се намръщи.

Той знаеше онова, което сигурно вече знаеше всеки униформен полицаи в района. Горе имаше някакъв труп — или поне това, което е

останало от него. Слуховете за нанесените особено жестоки наранявания разпалваха клюката, че случаят може би има връзка с още двама други заклани през последните седмици. Още един изкормвач, действащ на свобода в стария Лос Анжелис, само че този не си падаше по бездомници, за разлика от обичайните главорези.

Нужна беше известна смелост, мислеше си ченгето, за да се завъртиш в един толкова голям хотел на булевард „Уилшър“, да забършеш един от редовните гости и да му видиш сметката в собствения му апартамент. Такава работа имаше нужда от известно обмисляне, дявол да го вземе, дори и да си със сбъркан мозък и да мислиш, че марсианците са сложили своя марионетка в Белия дом. Нужна беше смелост, за да измислиш всичко това и да го направиш, без да ти пука.

Гаднярска смелост, така е... но какво от това, по дяволите, има ги всякакви.

Още униформени полицаи ги очакваха на четиринадесетия етаж, дошли за охрана на местопроизшествието от гостите на хотела, на които се налагаше да минават край него, когато излизат или се прибират в скъпо платените си стаи. Тук бяха представителите на съдебната медицина, чиято задача бе да ошушкат мястото за косми и косъмчета, пръстови отпечатащи и петна от кръв — за всичко възможно, от което би могло да се изгради едно следствено дело срещу престъпника. Докато Флин и Танър вървяха след Кротър, екипът съдебни лекари чакаше търпеливо полицейските фотографии да заснемат своя дял от трупа и от околната обстановка.

Танър преброи присъстващите и сръчка с лакът колегата си.

— Цялото Кралско войнство.

— Прав си — рече Кротър. — Така са ни загрели заради този и цялата работа идва от горе. Дотук и тримата се оказаха все бизнесмени в командировка. Само произнеси фразата „спадащ доход от туризма“, където и да е в радиус две преки от Сити хол^[1] и ще почувстваш пристъп на земетресение.

— Дотам ли сме я докарали вече? — попита Танър.

— Така се говори. Аз просто работя тук, а всичката помия се стича надолу.

— За какво са ви загревали? — попита Флин, сякаш не знаеше.

— Искат без време да опандизим някого — рече Кротър. — Доколкото чух, вторият бил някаква голяма клечка от Американската асоциация по медицина. Чувам да се говори в деловите среди, че заявките за бизнес-срещи намалявали главоломно. Хизънър замисля акция в метрото, за да оправя нещата.

— Ще трябва да се скатая някъде — отвърна Флин.
Ще бъде нещо класическо, Джо.

Фотографите бяха привършили и тримата последваха съдебно-медицинския екип в стая 1427. Усетиха миризма на кръв и човешки изпражнения, преди да видят леглото. Чаршафите бяха измачкани, целите алени, със засъхващо ръждиво-кафяво по краищата, но вниманието им се съсредоточи главно върху лежащия на леглото.

Беше излегнат по гръб, чисто гол, мъртвоблед на фона на кървавите чаршафи. Едната му ръка беше вдигната, стиснала безобразно изтърбушеното му гърло, сякаш отиващият си живот би могъл да бъде задържан със сила на волята; другата ръка лежеше отстрани на тялото, безпомощна, с обърната нагоре длан и свити пръсти. Краката му бяха неестествено широко разкрасени, предоставяйки на хирурга място за действие. Отрязването на мъжките гениталии е било извършено с няколко бързи умели движения, оставяйки стърчащо навън един пръст черво, имитиращо липсващия фалус. Между гърлото и слабините, извършителят бе използвал острия нож с наслаждение, като беше изкормил някои органи и ги бе наредил покрай тялото, на леглото и по нощните шкафчета.

— Милостиви боже — това беше Танър, който гледаше изкормените останки на човешкото същество пред тях.

— Като че ли изглежда познато?

— Известна ли е самоличността му? — попита Флин.

— Разполагаме с портфейла му, кредитни карти и всичко останало. — Кротър извади от джоба си малък бележник, отвори го и зачете: — Карл Едуард Хас, четиридесет и три годишен. Женен, с три деца; местожителство — Денвър. Има и адрес, ако ви трябва или ще ви предоставя препис от биографичната му справка в най-кратък срок.

— Това би било добре като начало — рече Флин.

— Получавал е заплата от някакво място в Боулдър, предприятие за химикали в Роки Маунтин. Специализирани са в производството на

витамини и разслабителни, както и на някои болкоуспокояващи и противоалергични лекарства.

— Нищо секретно ли няма? — попита Флин.

— Пуснал съм един човек да провери, но не очаквам еднозначен отговор, Джо. И ти, и аз знаем, че каквото и да е правил Карл тук, убийството е нещо непреднамерено.

— Не съм съгласен, Брад. Ти мислиш, че е нещо непреднамерено — рече Танър. — Последният беше лекар; този се е занимавал с медицина. Възможно е тук да има нещо.

— А първият беше адвокат — отвърна Кротър. — Къде е общата нишка?

— Ако можем да открием общата нишка, щяхме да спипаме това копеле.

— Окей, пробвай това, щом искаш. Ще трябва да изчакаме резултатите от медицинската експертиза за подробности, но от това което виждам, мога да кажа, че и трите жертви са умрели по един и същ начин, от удар с нож зад ларинкса, нанесен отляво надясно и срез в посока навън. И тримата са лежали по гръб в момента на удара, от което следва, че извършителят е десняк.

— Чудесно. Жена деснячка — рече Танър. — Това прави една смрадлива сган от заподозрени, с които имаш възможност да се занимаеш. Информирай ни, ако стигнеш до нещо.

— Кой казва, че трябва да е жена? — попита Кротър.

Флин срещна погледа на колегата си и се намръщи.

— Това сме го виждали вече — рече той. — Три жертви, разсъблечени и готови за секс. Косми от главата и от срамните части, потвърждаващи наличието на контакт преди да настъпи смъртта. Един непосредствен свидетел от бара при втория случай. Липсата на каквито и да било доказателства, които да сочат, че някой от мъртвите е бил хомосексуалист.

— Ти предполагаш, че са били нормални, но ето какво ще ти кажа — рече Кротър. — Дори и да е така, това не значи, че момичето, което са забърсали, е било точно това, което е изглеждало, че е. Женската коса не значи нищо, а не е нужно да ти обяснявам, че по срамните косми не може да се определи вида на пола.

— Пак с твоя трансвестит — рече Флин.

— Защо не? Типът си въобразява, че е Норман Бейтс или, знам ли какво? Както и да е, излиза и се размотава, търсейки си еша, свързва се с някое хубаво сладко татенце в града и бушоните му прегарят, когато работата стига до леглото. За мен това се връзва.

— А какво ще кажеш за борбата? — попита Танър.

Брад Кротър изглеждаше смутен.

— Не е имало никаква борба.

— Точно това имам предвид. Да предположим, че трима нормални в сексуално отношение мъже налетят на трансвестит, докато търсят да свалят някоя мацка. Да допуснем, че са били дотолкова пияни, че никой от тях не се усеща, докато не го заведе у дома си. Излиза, че и тримата са се съблекли до голо и са се оставили той/тя да ги нападни без съпротива? Никога няма да успееш да пробуташ тази твоя теория, освен в Зоната на здрача.

— Престъпникът е бил въоръжен — рече Кротър в своя защита.

— Значи смяташ, че той е показал оръжието си преди да легнат в леглото и въпреки това няма никакви признаци на съпротива три пъти в три отделни случая, така ли? Приказвай си.

— В града ни никога не сме имали жена убиец — назидателно напомни лейтенанта на Танър. — Повтарям, никога.

— Значи, просто търсим първата.

— Не обичам да споря без нужда — рече Кротър.

— Въпросът не е в спора, а в доводите.

— Един момент — прекъсна спора им Флин. — Преди да седнете да се обзалагате трябва да установим връзката на този случай с другите два.

— Доказателството за това е пред тебе — рече Кротър.

— Някой проверил ли е какво има в устата му? — попита Флин.

Придружаващите ги се поколебаха, поглеждайки към трупа.

— Още не.

— Нека оставим медицинските експерти да си свършат работата преди да решим какво ще предприемем.

— Харесвам широкомислието — рече Кротър. — Искате ли да чуете останалото?

— Какво още има?

— Убиецът е взел душ след това, точно както при първите два случая. Един водопроводчик работи по тръбите заедно с човек от

съдебна медицина. Казвам ви, работата е сериозна. Това е добра находка.

— В този момент всяка находка е добра.

— В най-лошия случай трябва да вземем още малко косми от кърпите за баня. Хубаво е, че камериерката първо е влязла в стаята, преди да се захване с почистването на банята. Иначе всичко това щеше да бъде загубено.

— Разполагаме ли с някакви свидетели? — попита Флин.

— Барманът във фойето на хотела казва, че може да разпознае блондинката, ако му я покажем. Работата е там, че е малко смотан. Не можа да разпознае жертвата, така че кой го знае какво е видял? Факт е, че снощи може долу да е имало стотина блондинки.

— Някакво описание?

— Нищо, за което да се хванем. Синеока. С хубави цици. С хубав задник.

— С какво е била облечена? Кротър поклати глава.

— Ако попитате бармана за подробности, той може да ви каже точно докъде е било отворено деколтето ѝ, колко къса е била полата ѝ, но и бъкел не разбира от тъкани, стане ли дума за дамско облекло. Имам впечатлението, че много си пада да си представя мацките така, както майка ги е родила.

— В такъв случай ще си загубим времето да използваме художник — рече Флин.

— Можем да опитаме, но един господ знае, дали мацката, която той е видял, е онази, която търсим?

— В този момент това е единственото, с което разполагаме — каза Флин. — Постарай се да го срещнеш с мъжа, който е видял нашата червенокоса в хотел „Екселсиор“.

— Мина ми през ума.

— Би трябвало да те повишат — рече Танър.

— Благодаря ти. Ще получа ли ключ от сейфа и всичко останало?

— Единственият ключ, който имам — рече Танър, — е този за форда, дето ни чака отпред.

— Онази браква, дето ми се налага да я теглят на буксир?

— Това нещо на буксир?

Смехът повиши настроението им, но не можеха да избягат от близостта на смъртта, от миризмата на кръв, която можеше почти да се вкуси като медна пластинка на върха на езика.

— Свършихме ли тук? — попита Кротър.

— Огледах всичко, което ми е нужно, докато приключат лабораторните изследвания — каза Флин.

— Окей, да се махаме тогава.

— Изглеждаш ми малко позеленял в лицето — рече Танър.

— От светлината е — оправда се Кротър, промъквайки се в коридора между двама от лабораторните техници.

— Не ми ги разправяй на мене тия. — Веднъж открил пролука в бронята на детектива, Танър нямаше да го остави на мира току-така. — Ако бяхме останали още малко с оня вдървения там, щяхме да разберем какво си закусвал тази сутрин.

— Значи, изглежда че остарявам. — Флин долови напрегнатата нотка в гласа на Кротър. — Понякога не ми харесва да се разхождам из касапницата за разлика от едно време.

— Какво пък — рече Флин, — случва се.

— Така е.

Кротър ги остави при асансьорите и заслиза сам надолу по стълбището.

Флин и Танър взеха асансьора сами.

— Как мислиш, засегнах ли го? — видимо искрено попита Танър.

— Мисля, че работата му е съсипала нервите.

— Колко още му остава?

— До пенсиониране ли? Пет или шест години.

— Трябва да се опита да смени обстановката.

— Това се отнася за всички ни.

— Дявол да го вземе Джо, това е гадна работа...

— Но някой трябва да я върши, така ли е?

— Същото нещо ми казаха, когато постъпвах.

— Някога да си спрял и да си се замислил дали са те излъгали?

— Не мога да си го позволя — рече Танър. — Твърде стар съм, за да започна от нулата.

Вратата на асансьора се отвори със съскане и слънчевата светлина ги обля от високите прозорци, почти заслепявайки Флин. Тук

долу нямаше мирис на смърт като се изключи дъха, който бе поел с кожата си.

— Аз също — каза той и се отправи към улицата.

[\[1\] Кметството ↑](#)

2

Службата на федералното бюро за разследване в Лос Анжелис се намира в един блок на булевард „Уилшър“ в Уестуд, откъдето се виждат магистралата за Сан Диего и болницата за ветерани „Уондсуърт“. В ясни дни, обитателите на горните етажи на сградата на ФБР могат да видят разстилащото се на една миля на север поселение на ЮКЛА (Калифорнийския Университет Лос Анжелис). През повечето дни техните очи и мислите им са обърнати навътре, от което те забравят за този пейзаж.

Службата на ФБР в Лос Анжелис е втората по големина в страната и по числеността на личния си състав, отстъпва само на нюйоркската. И двете се ръководят от помощник-директорите на ФБР, всеки от които е подпомаган от по трима отговорни специални агенти. Това, че Бюрото в Лос Анжелис е на второ място по големина, не дава отражение върху броя на престъпленията тук. Всяка година специалните агенти в Лос Анжелис арестуват повече нарушители на закона, отколкото техните колеги в Чикаго и Ню Йорк, взети заедно. Безкрайните спорове между службата на областния шериф на Лос Анжелис и градската полиция налагат местното ФБР да се товари двойно повече при разследването на банкови обири, поддържайки отделни екипи за отговаряне на повиквания в рамките на самия град или на територията на областта. Една друга мрачна отлика, известността на Южна Калифорния с новия наплив от серийни убийства, е направила федералната служба в Лос Анжелис единствената, в която работят двама агенти на VICAP-контингент, съставляващ една четвърт от личния състав на това специално звено в национален мащаб.

По ирония на съдбата, Програмата за залавяне на опасни престъпници на ФБР — VICAP — беше първоначално замислена от един полицейски началник от Лос Анжелис, когато престъпленията на Чарлз Мансън, Албърт Де Салво и други „немотивирани“ убийци започнаха да заливат първите страници на националните вестници.

Само на серийните убийци, които избират жертвите си напосоки като „случайни мишени“, се падаха около 3500 живота годишно, което прави по девет нови жертви всеки ден през цялата година.

Осем специални агенти осъществяват дейността на VICAP в петдесетте щата. Техният мандат обхваща разследването на специфични убийства, в това число серийни убийства, сексуални убийства и случайни или „немотивирани“ убийства; съобщения за изчезнали хора със сериозни улики за наличие на убийство; откриване на неидентифицирани останки от хора, при които убийството е очевидно или са налице сериозни подозрения, че то е причина за смъртта. Освен в Лос Анжелис, такива агенти са назначени в службите на ФБР в Сан Франциско, Сиатъл, Чикаго, Ню Йорк Сити, Майами и Далас-Форт Уърт.

Всеки божи ден двучленният екип на VICAP в Лос Анжелис е изправен пред десет-петнадесет убийства, което съставлява една трета от средния брой за страната, на територия обхващаща Южна Калифорния, Аризона и Невада. Повечето от най-фрапантните убийства са от басейна на Лос Анжелис, където от 1975 година насам 29 идентифицирани серийни убийци са отнели живота на най-малко 433 души. През същия период подпалвачи са унищожили имущество, оценявано на четири милиарда долара, а изнасилвачи и посегатели на деца, действащи поединично или на групи са причинили психически травми на други двадесет хиляди пострадали. Знаейки добре тези статистически данни, агентите на VICAP Джоузеф Флин и Мартин Танър, посрещат всяка сутрин заглавията на вестниците с мрачната решимост на хора, които виждат бъдещето си опръскано с кръв.

До девет часа сутринта в петък, 5 април, те бяха работили вече два часа в службата си на шестия етаж, която напомняше команден пункт по време на обсада. Бюрата им бяха разположение едно срещу друго в кутийката от петнадесет квадратни метра, опасана от трите страни с метални картекси. Две от стените бяха облепени с най-разнообразни карти на щата и на града, маркирани с разноцветни карфици, обозначаващи намерени трупове и забелязани заподозрени, наскоро изчезнали лица, опити за убийства, сексуални нападения и разкриването на решаващи доказателства. Третата стена представляваше галерия на жертвите — една смесица от снимки от

огледи на местопроизшествията и фотографии на жертвите, каквито са били в живота.

Преди и след това. Тогава и сега.

В момента се виждаха „само“ осемнадесет лъскави снимки, подредени в редици с различна дължина върху стената на жертвите. Най-дългата редица, от седем снимки, показваше проститутки, намерени удушени в Лас Вегас от Коледа насам. Вестниците бяха нарекли техният убиец Пясъчният човек, защото той оставяше плячката си в плитки пустинни гробове, където те биваха лесно изравяни от вятъра и от гладните хищници.

Следващата редица отдолу показваше петима хомосексуалисти от Сан Диего, изнасилени и пребити, завързани и изгорени живи през последните шест седмици. Съдебномедицинските тестове сочеха, че нападателите са били двама, но Флин и Танър не разполагаха с никакви улики за разкриване на тяхната самоличност, освен кръвните им трупи и пръстовите отпечатъци — решаващи, когато даден заподозрян е задържан, но безполезни, докато престъпниците са все още на свобода.

Следващата редица. Четири непълнолетни момчета, чиито голи, обезобразени тела бяха извадени от боклукчийските кофи, опасващи булевард „Сънсет“ още през февруари. Полицията беше по следите на няколко заподозрени, главно ястреби, които са склонни към насилие, но перспективите за скорошен арест бяха нулеви. Възможно бе да последва още един и още един труп, докато дебнещият звяр направи първата си грешка.

На най-долния ред имаше две снимки и място за още. Лица на мъже, които се усмихваха пред фотоапарата, независимо от факта, че напиреха към средна възраст. Карл Хас, четиридесет и три годишен, още не се бе наредил до своите предшественици на стената на жертвите, но съвсем скоро и той щеше да е тук. Вече си бе спечелил мястото сред мъртвите.

От лявата страна на Джо Флин беше снимката на Артър Майкъл Брит, първата известна жертва на неизвестен убиец, който вестникарите бяха започнали да наричат Хотелския касапин. Адвокат от Спокейн, в командировка, Брит беше най-младият от тримата засега, четиридесет и една годишен. Една от камериерките в хотел „Екселсиор“ на булевард „Пико“ беше намерила обезобразеното му

тяло на 16 март, една събота. С прерязано гърло, отрязани и напъхани в устата гениталии и шестдесет и седем прободни рани в гърдите и корема.

Следващият в редицата беше Стивън Робърт Нийли, петдесет и пет годишен, кардиолог от Феникс. Вечерта преди деня, в който е трябвало да произнесе уводното слово пред някаква регионална конференция на Американската асоциация по медицина, той се прибрал с някаква непозната в апартамента си в хотел „Сенчъри плаца“ и това недоглеждане му коствало живота. И този път гърлото на жертвата бе прерязано, гениталиите му отсечени и натъпкани в устата. Нататък убиецът беше проявил повече творчество като бе изрязал с нож сърцето на доктора и го бе поставил до него, на една възглавница като някаква ужасна шега. Останалото бе една касапница с деветдесет и четири отчетливи и отделни прободни рани изброени върху трупа.

Именно смъртта на Нийли послужи като образец, който задейства обаждането от отдела по убийства в Полицейското управление на Лос Анджелис до екипа на VICAP на ФБР. Официално трябваше да има три убийства, за да е налице серия, но случайният избор на жертви от страна на убиеца и очевидната му кръвожадност оставяха малко съмнения, че Брит и Нийли ще бъдат последвани от други с нарастването на самоувереността на Хотелския касапин.

— Видя ли резултатите от киселинно-фосфатните проби? — попита Танър, връщайки Флин обратно към рапортите разпръснати по бюрото му.

Флин кимна:

— Вагинални секрети, така е.

— Трябваше да се обзаложа с Кротър, докато имах тази възможност.

— Твърде късно е. Сега няма да тръгне да търси трансвестити.

— Имам късмет — колегата на Флин прелисти материалите на бюрото си и се намръщи. — Трудно е да приемем, че тази работа я е извършила жена.

Флин знаеше статистиката наизуст. От случайните убийци, изправени пред съд от 1965 година насам, някъде около 92% бяха мъже. Жените убийци налитаха най-вече на съпрузи, любовници, роднини — в това число на свои деца — и обичаха отровите, обикновено не посягайки на пистолети и ножове. В определени

изолирани случаи, жените се събираха с мъже, за да поразят жертвата си, но това бяха твърде редки случаи, най-често принизени до равнището на помагачи или на примамка.

— Спомни си Шерлок Холмс — рече Флин.

— Мислех, че се е пенсионирал.

— Когато си елиминирал невъзможното, онова, което остава трябва да е истината.

Флин се усмихна принудено.

— Перуките — каза той. — Разполагаме с космите от кафява коса при Брит, червенокосата, която е била видяна с Нийли и блондинката на Хас. Трябва да признаем, че е предвидлива.

— Виждам, че резултатът от кръвната проба сочи нулева група. Голяма помощ, няма що. Група „0“ имаха 43% от хората.

— Все пак е нещо — рече Флин.

— Не е много.

— Кафяви срамни косми и по трите жертви. Страхотно. Бих искал да видя основанието за такава заповед за издирване.

— Така или иначе, тя е достатъчно организирана, да си избере обект и да го уговори да отидат в стаята му.

— Не бих казал, че уговорките имат някакво особено значение за това.

— Тя носи оръжието със себе си. Всеки път ножът е един и същ.

— Начинът, по който убива — каза Танър, — нанасяйки първият удар зад ларинкса.

— Какво имаш предвид?

— Повечето хора, когато прерязват нечие гърло започват отвън и карат надолу към гръбнака — рече Танър. — Тя е запозната с анатомията.

— Допускаш възможността да е медицинска сестра или лекар, така ли?

Танър сви рамене.

— Просто обмислям възможностите. Не съм казал, че е учила медицина, Джо. От всичко, което знам, бих могъл да кажа, че работи наблизо до някоя касапница.

— Все пак и това е нещо. За медицинската сестра, искам да кажа.

Флин си припомни една мрачна статистика, рядко споменавана в пресата. Близко 10% от изправените пред съд случайни убийци през

последните десет години, бяха по някакъв начин свързани с медицинската професия. Сестри като Дженин Джоунс от Тексас, която беше осъдена на доживотен затвор за убийството на едно дете, оставено на нейните грижи и заподозряна в поне още десетина други убийства. Болнични санитарни като Дон Харви и Ричард Диас, на чиято съвест тежаха около стотина отнети живота. Лекарите като Роланд Кларк от Детройт и зъболекарите като Гленън Енгълман от Мисури, които бяха заклали свои пациенти и членове на семействата си, с цел лично облагодетелстване или за удоволствие.

Възможности.

На Флин не му се искаше да мисли за някаква жена, която дебне из Лос Анжелис и си подбира мъже като жертвени животни, за да ги изкорми, преди да си вземе един освежителен душ. Най-малко пък му се искаше да мисли за някаква медицинска сестра или лекарка, влязла в ролята на хищник, плячкосващ хора, но в същото време той не можеше да си затвори очите пред една потенциална улика.

Каква улика е това, питаше се Флин. Колко лекарки има в Лос Анжелис, без дори да смятаме медицинските сестри, санитарките, патоложките и лаборантките, работещи по болници и клиники? Прекалено много бяха, за да тръгнат двама души да ги разпитват една по една, без да имат на какво да стъпят, като се изключат няколко кичурчета жълтокафяви косми от срамните части.

При мисълта как Танър изважда найлонова торбичка по време на предварителните разпити, Джоузеф не можа да сдържи усмивката си.

— Какво смешно има?

— Нищо особено.

— Добре, както и да е.

— Ще ти кажа, щом държиш да чуеш. Представих си те за миг, как се обръщаш към всяка медицинска сестра и лекарка от Лос Анжелис и ги молиш да ти дадат образци от срамните си косми.

— Приятна работа, ако може да си я уреди човек — ухили се Танър.

— По дяволите, знаех, че ще заседнем някъде.

— Не ми харесва, че трябва да чакаме заключенията от експертизата — рече Флин.

— Те правят каквото могат. Неразработена област и прочие щуротии.

— Това си е губене на време, както и да го наричаш. Ще ми се да се обадим на Слейт.

Танър сви рамене.

— Защо не? Той ни помогна в случаите с Брат и Блейлок.

— Това е идея. В случай че нямаме никакви резултати до ден-два, ще му се обадя.

— Едно нещо вече знаем — рече Танър.

— Какво е то?

— Която и да е тази мацка, тя гони карес на мъжете. Начинът, по който ги кастрира и натъпква подробностите им в устата, ме кара да си мисля, че е някакво отмъщение за минали работи.

— Някоя жертва на изнасилване?

— Не твърдя, че си отмъщава за нещо, което е станало наскоро, но никой не може да изпитва такава омраза без да има някаква причина.

— Да прегледаме медицинските регистри с жертви на докладвано сексуално насилие — рече Флин. — Може да имаме късмет, ако е някоя местна.

— Пак е далечна работа, ако е нещо свързано с детството, а като прибавим и наличието на недокладвани изнасилвания...

— Я остави това... Най-доброто ти хрумване до момента и се опитваш да ме разубедиш да го изследваме.

— Какво да ти кажа? Някои виждат чашата пълна до половината; аз търся да открия и петънцата от вода.

— Ще имаме нужда от медицинските справочници или регистри, или както ги наричат там. Може би трябва да се върнем две-три години назад, в случай че нашата мацка е напуснала работа. След това трябва да засечем и съпоставим жертвите на докладвано сексуално насилие в областта.

— В цялата област ли?

— Мисля, че да.

— Значи ще ни е нужна една година, за да можем да тръгнем отнякъде, освен ако междуременно компютрите на експертите не попаднат на нещо подобно извън областта.

— Една година, за да започнем — рече Флин. — В случай че през това време няма никакви посегателства, ще трябва да се върнем назад с още година или година и половина и да опитаем отново.

- Струва ми се, че много ще просрочим работата.
- Точно така е, колега.
- Слушай какво, Джо.
- Казвай.
- Следващият път, когато вземе да ми идва на ум някоя умна идея, ти давам право да ми ритнеш един по задника.
- Винаги си добре дошъл.
- Ще се чувствам безкрайно задължен.

3

Къщата на „Терас драйв“, в Хайланд парк, беше на дваайсет километра източно от Уестуд и сградата на ФБР. Това костваше на Мартин Танър по един час шофиране в двете посоки, но си струваше да се опита да се махне за малко далече от работното си място. Да отдели малко време за Рони, когато имаше възможност да го направи и да остави страданията на непознатите, далече зад себе си, заключени в картексите или забодени с кабъри по стените.

Навън розите бяха започнали да цъфтят като преобладаваше белия и розовия цвят с малко червено за акцент. Той си помисли, че тази година цъфтежът им щеше да е най-красивият от четири лета насам, когато той и Рони се бяха преместили тук от Далас. Все още нямаше да са като в градината им в Тексас, но това беше минала работа. Една част от живота му, която той бе забравил или трябваше да забрави.

В Далас, много отдавна, имаше една друга къща с разхвърляни небрежно детски играчки отвън, докато една нелепа злополука не отне живота на единственото дете на Танър. Малкият Уилям сега щеше да бъде на осемнадесет години, абитуриент от гимназията, пред прага на живота. Но този живот бе прекъснат и застинал в поток от разпокъсани образи, които все още се връщаха от време на време в сънищата на Танър.

Летящата кола. Паникьосано юношеско лице зад волана със забавени от алкохола рефлексии. Звукът от сблъсък и влачене, от който стомахът му се свиваше на топка.

Танър не беше там, когато бе станало това, но представите за случилото се бяха кристално ясни в съзнанието му като снимки във фотоалбум, съхранил спомена за загубата му. Бяха му казали, че с течение на времето споменът ще избледнее, но всичко това бяха празни приказки.

Болката беше така неотменно свързана със спомена на Танър за Били, че ако престанеше да страда, би означавало да загуби всичко. От

гледна точка на Мартин Танър, това не беше никакво разрешение на въпроса.

Той паркира в гаража и използва автомата, за да затвори вратата след себе си. Уличният пейзаж изчезна от огледалото му за обратно виждане и дневната светлина бе заменена от електрическото осветление на голите крушки над главата му. Танър заключи плъзгащата се врата и влезе през кухненския килер, вдигайки достатъчно шум, за да предупреди Рони за идването си.

Тя го срещна по средата на кухнята; устните им се докоснаха леко, после се потърсиха отново за по-дълга целувка.

— Закъсня.

— Извинявай. Така или иначе, на печеното му трябва още трийсетина минути, за да стане.

— Наложил ми се да изтичам до центъра на града, за да направя някои медицински справки.

В очите на Рони трепна загриженост.

— Добре ли си?

— Беше по служба — каза ѝ той, придържайки се към отдавна установеното правило помежду им да не говори вкъщи за работата си, освен ако тя не го попита.

— И какво?

— Хотелската история — каза той. — Вече знаем със сигурност, че извършителят е жена.

— О, господи.

— Проверяваме на местна почва за лекарки, медицински сестри и санитарки, които са били обект на нападение и евентуално избиват злобата си, която не са могли да удовлетворят чрез терапия или в съдебната зала.

— И защо сте се насочили към медици?

— Това е само предположение. Начинът, по който работи... как да кажа, просто твърде добре познава човешкото тяло, за да е само случайност.

— Достатъчно.

— Добре. Извинявай.

— Нищо. Аз попитах.

Тя се притисна към него и Танър почувства, че тялото ѝ леко трепери — нервна реакция на начина, по който той печелеше парите си

при всекидневната непосредствена близост до насилствената смърт. Въпреки скапаното настроение, нейната близост го развълнува и оживи. Тя почувства, че той се възбужда, но не се махна.

— Колко каза, че му трябва на печеното?

— Още двадесет минути, ако искаш да е крехко отвътре.

— Да опитаме по средата.

— Ти мразиш месото да е жилаво.

— Ще го преживея.

— Нека да намаля фурната.

— Ще ти помогна.

Той застана до нея, достатъчно близко, за да почувства тя подутината от възбудата му, а големите му ръце се плъзнаха нагоре и обхванаха гърдите ѝ. Тя нагласи бързо термостата на фурната и се извъртя в прегръдката му. В следващия миг устните им се сляха плътно и езиците им се затърсиха един друг. Неговите ръце се плъзнаха под полата ѝ и смъкнаха гащетата ѝ около бедрата.

Най-после устните им се разделиха и Танър видя желанието си отразено в блясъка на очите на Рони.

— Тук ли?

— Защо не?

— Не сме го правили в кухнята от...

— От много дълго време — прекъсна я той, сподавяйки думите ѝ с нова жадна целувка.

„От Били насам“, мислеше тя; Танър можеше да чуе как тези думи отекват в черепа му, но той нямаше намерение да ги остави да развалят мига. Той хвана Рони с две ръце под ханша, вдигна я и я сложи на плота, благодарен, че ножовете и другите кухненски прибори бяха прибрани.

— О, господи.

Той разпозна аромата ѝ — не точно сладък, но омайващ като отлежало вино. Горещината ѝ го опияни, а копринените ѝ бедра го обгръщаха, предлагайки му едно светилище, за което той силно копнееше. Тя налучка ритъма на езика му и го последва с бедрата си, издавайки нежни мяучещи звуци от гърлото си, отдала се на момента. Когато той изрече името ѝ, то потъна в тялото и, прошепнато като молитва в църква.

Бързият ѝ оргазъм изненада Танър, когато той почувства внезапния натиск на петите ѝ между плешките си и дългите ѝ пръсти, вплетени в косите си. Той я ухапа нежно, чувства я как потрепери, без да направи опит да се отдръпне. Имаше някакво отчаяние в удоволствието ѝ, едва доловимо преди да изчезне, което едновременно го подтискаше и възбуждаше.

Когато тя бе почти свършила и започваше да се отпуска, той се изправи, застана между разтворените ѝ крака и смъкна панталоните си. Допря се до нея нежно, почти закачливо, знаейки какво да прави и къде да отиде.

— Пак ли?

Той ѝ отговори галейки нагоре-надолу кадифяната цепка при което и най-слабото докосване стигаше, за да я накара да застине с отворена уста. После продължи по-бързо, водейки я отново към края, с пола набрана около талията ѝ.

Нейната влажна горещина и видът ѝ му бяха достатъчни и като престана да я гали, той нахлу дълбоко в нея, изпразвайки се докато тя се бе вкопчила в него, а мускулите ѝ играеха като свит горещ юмрук.

Те останаха задълго притиснати един към друг, страхувайки се да помръднат и така да загубят интимността на момента. Когато най-после се разделиха, Рони стана внимателно и оправя полата си.

— Беше... неповторимо.

— Разнообразие — рече той. — Прелестта на живота.

— Част от прелестта. Ти правиш печеното да изглежда доста крехко.

Той се усмихна бавно, с доволство.

— Остави си малко място за десерта.

— Не съм приготвила нищо за десерт — отвърна тя.

— Аз черпя.

— Само приказваш.

— Аз никога не лъжа.

— Иди да си вземеш един душ — каза му Рони. — Давам ти максимум двацет минути.

— Обичам те — изрече Танър, преди умът му да бе имал време да състави или разпознае старите, познати думи.

— Взаимно е.

— Забелязах.

— Бягай под душа — Рони го плясна отзад, за да го отпрати. — И по-живо, господине.

След малко тя чу шуртящата вода и Танър, който си подсвиркуваше, докато се къпеше. Настрани от затихващата наслада от секса, Вероника изпитваше радост, че все още е в състояние да изкара Мартин от скапаното му настроение. Това беше дарба, която бе развила с течение на годините и тя й служеше добре.

Тя провери печеното и се усмихна, вече предвкушаваща десерта.

Ресторантът бе избрала Ейми Тачър, едно малко уютно местенце в Чайнатаун, където нищо в менюто не беше от консерви, Флин поръча супа от птичи гнезда и лют хунански бифтек, докато Ейми реши да не рискува и си поръча сладко-кисело свинско. Сервитьорката си изпълни задълженията, но не остана да стърчи край тях, предоставяйки им възможността да разговарят насаме.

— Радвам се, че вечерта ти е свободна — рече Ейми, придавайки по-мек вариант на началническата си усмивка.

— Няма проблем — отвърна Флин.

И беше искрен. Бяха се изнизали месеци, откакто двамата бяха любовници и ядовитата болка, която обикновено съпътства — скъсването на по-близки отношения бе почти изчезнала в мъглата на спомена, Флин можеше да си я спомни, ако се опиташе, така както си спомняше за счупени кости или прободни рани, но болката, която си спомняш, никога не е истинска. Противно на това, спомените за хубавите мигове, които двамата бяха прекарвали заедно, изпъкваха ясно в паметта му. Една способност на въображението да лекува скритите рани.

— Изглеждаш добре — каза й той, при това искрено.

— Ти също. — Тя се пресегна през тясната маса и го погали с върховете на пръстите си по лявата буза. — Белегът ти едва личи.

Самият Флин почти не го забелязваше напоследък. Още 2,5–3 сантиметра и ножът щеше да го ослепи. Шантав късмет; стари рани...

— Интересува ме нещо, което отчасти е свързано с работата ми — най-после с нежелание рече Ейми.

— Така си помислих.

— Джо — гласът й прозвуча с позната тъга.

— За какво става дума?

— За хотелската касапка.

— А.

— Мои познати в полицията ме осведомиха, че сте потвърдили, че извършителят е жена. Истина ли е?

— Без каквито й да било гаранции.

— Аз поработих малко — рече Ейми. — В литературата няма много нещо за жени, които убиват с нож.

— Не би могло да има.

— Рядкост ли е това?

— Последният случай, за който знам, е станал в Индиана около началото на века. Името на жената е Бела Гънес. Имигрантка от Норвегия, жена на фермер. Тя заклала съпруга и децата си, плюс десетина ухажори, с които се сдобила по обяви на самотни мъже във вестниците. Накълцала ги и ги заровила из фермата, но дори и в нейния случай нещата са били различни. Бела направила това заради парите им.

— Какво е станало с нея?

— Точно това е интересното — каза Флин. — Избягала. Опожарила фермата и оставила на свое място тялото на някаква местна никаквица. В онези дни съдебната медицина е била майтапчийска работа. Докато сварят да разкрият истината, Бела успяла да се установи на друго място и да подхване нов живот. Официално случаят все още не е приключен.

— Касапката действа безпрецедентно, така ли е? Флин кимна.

— Дори Гънес е избрала „нормалните“ за една убийца жертви: съпруг, деца, любовници. Разчленяването на жертвите е било само за улесняване на прикриването им.

— А Касапката?

Флин замълча за известно време, прехвърляйки в ума си подробностите по случая, които полицията бе предоставила на пресата. Конкретните извращения и други подробности от този род бяха спрени за публикуване с цел да се прегради пътя на неизбежните в такъв случай фалшиви самопризнания от страна на разни типове, които изгарят от желание да бъдат наказани или просто да придобият известност. По принцип Флин имаше доверие в честната дума на Ейми, в случай че обменяха „Секретна информация“, но не беше в

характера му да разпространява неофициални сведения при каквито и да било обстоятелства.

— Мога да ти кажа, че убийцата не ограбва жертвите си — най-после каза той. — Обезобразяванията говорят за сексуален садизъм. Допускаме и отмъщение като потенциален мотив.

— Нещо друго особено има ли? Чух, че жертвите нямали нещо общо помежду си.

Джоузеф поклати глава.

— Най-общо казано, враждебно отношение към мъжете, ако може да се каже така. Статистически възможно е убийцата да е била жертва на извратено посегателство през детството си, което да е продължило и през девичество и при положение, че става дума за жена, вероятността е 50% това посегателство да е било от сексуално естество, откъдето и отмъщението срещу мъже от дадена възрастова група.

— Олицетворението на бащата?

— Вероятно. Известно е, че повечето случаи на сексуално посегателство срещу деца имат някаква връзка с приятели на семейството, където жертвата и извършителят са най-малкото познати. Съседи, приятели, чичо Бърни от Тексас.

— Татенцето? — тя се беше вкопчила в това си хрумване и не искаше да се откаже от него.

— Знае ли човек? — сви рамене Флин. — Нали разбираш, че не ти цитирам официалните догадки. В момента разсъждавам свободно, без да имам обект на подозрение, на който да се опра.

— Окей. — Тя порови с приборите из чинията си, загледана за известно време в съдържанието ѝ. — Разполагате ли с някакво описание на външността?

— С две — каза той, — но едното от тях е неопределено, а другото е толкова бегло, че бих го определил като безполезно.

— Независимо от това.

— Твоите познати от полицията трябва да са ти казали.

— Лисичево-рижа при доктора, нали така. Блондинка при Хас. Използва перуки.

Флин разпери ръце и се усмихна принудено.

— Знаеш толкова, колкото знам и аз.

— Защо ми се струва, че ме будалкаш?

— Що за приказки, Ейми?

— Добре, де. Да не би да си мислиш, че напрежението от цялата тази работа пада само върху градските власти? При нас, в студиото има цял куп писма, висок един метър и телефоните непрекъснато звънят. Никой не иска да попречи на следствието, Джо, но на всеки му е мил живота. Спомняш ли си за Синчето на Сам?

— Напомня ми нешо.

— Това, доколкото ми е известно, е първият случай, когато един психопат накара жените от цял голям град да сменят стила на прическите си. Знаеш ли колко жени се подстригаха късо, за да избягнат приликата с външното описание на жертвите?

— Ти ще ми кажеш.

— Този път жертвите са мъже — каза тя като подмина въпроса му, — и аз разбирам иронията, но въпреки всичко имам работа и трябва да си я върша. Нашите зрители имат право на всяка информация, която биха могли да използват, за да се защитят.

— Колко зрители имате в Денвър и Спокейн?

— Мислиш, че тя избира само пришълци ли?

— Трима от трима досега.

— Да предположим, че грешиш.

— Би бил първият случай.

— По дяволите, Джо!

— Губим си времето — рече Флин. — Ти знаеш жертвите, Ейми. Виждал съм снимките им в метрото. Ако искаш да излъчиш описание на предполагаемите жертви, основано на това, с което разполагаш, чувствай се свободна да го направиш. В момента аз не съм готов да сложа печата на Бюрото под каквото и да било заключение.

— Бихме могли да спасим човешки живот — каза му тя, зачервявайки се от напрежение.

— Като предупредим всички мъже от Съединените щати да стоят настрана от жените, ако минават пътем през Лос Анжелис, така ли? Помисли реално. Засега не разполагаме с достатъчно данни, за да излезем с предупреждение, още по-малко — да направим нещо добро, факт е, че ние не можем да кажем дали нашият субект е някоя професионалистка, някаква превъртяла любителка или началната учителка на първолачето Джони от съседната улица.

— Ти ми говориш, че едно предупреждение към обществеността е губене на време?

— Убийствата са предупреждение сами по себе си — рече Флин. — Вземи за пример СПИН-а. Твоите изследователи да са забелязали намаляване на размерите на проституцията през последните няколко години? — Мълчанието ѝ беше красноречиво. — Ето, виждаш ли? Ако потенциалните жертви преднамерено се излагат на риск, ти не можеш да идеш при тях и да им вържеш ръцете.

Тя се взря във Флин и каза:

— Ти никога не си бил толкова равнодушен.

— Да кажем, че съм станал такъв от това, че твърде дълго работя в тъмното.

В недоволния израз на лицето ѝ имаше известна степен тъга.

— Значи, ти нямаш какво да ми кажеш?

— Официално информацията по този случай се дава от отдела на убийства в полицията.

— С други думи, без възможност за коментар.

— Случай като този изтръгва от зимния им сън половината от побърканите в града, готови да тръгнат да правят самопризнания или да конкурират престъпленията. И ти, и аз знаем защо ни е нужна информационна завеса.

— Кой ще поеме отговорността за номер четири? — попита тя, пронизвайки го със сините си очи.

— Убиецът — отвърна Флин, — както винаги.

— Приятно и просто.

— Аз работя над такива случаи вече шест години — каза той. — Страшно малко от тях са прости и никога не са приятни. Въпросът е там, че хората се убиват едни други, Ейми, и често го правят по отвратителен начин. Всеки убиец има мотив, дори ако трябва цял екип от скъпо платени психиатри да се трудят, за да го установят. И ти не си отговорна за нито един от тези убийци, освен ако не си ги отгледала от детството им и не си ги направила това, което са днес.

Тя гледа още известно време Джоузеф, с пълен с разочарование поглед, преди да повика сервитьорката им да дойде при тях.

— Сметката, моля. — Тя бе извадила кредитната си карта, преди Флин да успее да извади портфейла си. — Остави, Джо — каза тя с глас, изветрял като онзиденшна бира. — Аз черпя.

4

В просторния си дрешник, на една полица в самото дъно на помещението, Стръвницата държи една редица от седем безлики пластмасови глави, всяка от които е покрита с перука в разнообразни стилове и цветове. Тя е извърнала пластмасовите глави така, че те да гледат към стената на килера, като по този начин има възможност да ги вижда отзад.

Харесва ѝ това, че те не могат да я видят, когато се насочва към тях. Фактът, че те до една са без лице, лишени от очи, с които да виждат и от уста, с която биха могли да нададат предупредителен вик е без значение за нейното въображение.

Перуките са подредени по цвят от ляво на дясно, като се започне от най-бледо русо и се стигне до катранено черно, с червено точно по средата. Като разделителен знак. Прическите са различни по стил, дълги и къси, така че да отговарят на различните ѝ настроения.

Тази вечер е избрала рижа перука, която не ѝ върви особено. Дълги къдри обрамчват лицето ѝ и се разпиляват по раменете ѝ, галейки голата ѝ кожа.

Застанала е пред любимото си голямо огледало. То отразява в цял ръст и възможно най-подробно стройното ѝ тяло, вдъхвайки ѝ увереността, че може да не слага сутиен, ако реши да представи на свинчетата едно малко шоу. Срамните ѝ косми са подстригани и избръснати изрядно, образувайки мек, тъмнокафяв триъгълник върху алабастровата ѝ плът.

Стръвницата е нощна птица. Когато е принудена да напусне дома си през деня, тя носи блузи с дълъг ръкав, поли с дължина до прасците или панталони, за да се пази от слънцето. Тя никога, при никакви обстоятелства не излиза от къщи денем без тъмни очила, които да предпазват очите ѝ. Слънцето е безпощадно. Всичко, до което се докосва то, става кафяво и повяхва с течение на времето. Тайната на оцеляването — във всеки случай, една от тях е, доколкото е възможно да се избягва допира с небесното светило.

Освен това, работата е там, че мракът е прикритие на множество грехове.

Тя стои пред огромното огледало и се движи бавно в ритъма на музиката. Компакт-дискът с Ан и Нанси Уилсън гърми с всички сили от стереоуредбата, изцеждайки до капка първичната жар и страст от мелодията. Стръвницата е безумно влюбена в изпълнителки на рок и черпи наслаждение от тяхното презрение или ридае без да се срамува, когато дават воля на яростта си срещу един свят, управляван от мръсни, вонящи мъже. Тя разбира техните победи и крушения в безкрайната им неравна борба да си намерят едно място, което да могат да нарекат свое собствено.

Що се отнася до нея, тя си е намерила едно местенце, което засега ѝ е напълно достатъчно. Възможно е след време да реши да потърси промяна на обстановката, но за момента тя се чувства удовлетворена.

Или почти.

Стръвта я прави неспокойна в нощ като тази. Тя никога не знае с точност кога нуждата ще я пришпори, но усеща приближаването ѝ, прииждащо като неуловима, предхождаща оргазма вълна, която изпълва слабините ѝ, преди да се разлее и да възпламени нервите ѝ, подтиквайки я към действия, за които се е осмелявала да мисли само във въображението си.

Тази стръв е относително ново явление, логично продължение на съдържаната ярост, която тя е подхранвала от най-ранната си съзнателна памет. Години наред тя е вярвала, че болката и гневът са нещо самоцелно, една тайна, която тя трябва да държи вътре в себе си наред с останалите, скрита на сигурно място в тъмното. На нея все още ѝ е интересно да съзнава, че може да действа, да отмъсти за себе си на шопарите, които са превърнали живота ѝ на земята в ад, но с всяка нова жертва увереността ѝ става все по-голяма.

Сега тя е Стръвницата, като животът на безпомощната жертва е останал в миналото ѝ. Тя вярва, че може да дойде време, когато мъчителните спомени ще бъдат отнесени в поток от кръв, изличени от паметта ѝ, сякаш никога не ги е имало. Може би.

А междувременно, това, което върши, ѝ харесва.

Самият акт да търси отмъщение ѝ стига.

Засега спомените все още я спохождат, но тя ги отпъжда настрана.

Ловът измества всичко друго и трябва да се направят приготовления.

Тя се е изкъпала вече. Тялото ѝ е напарфюмирано и напудрено, гладко и бяло. Без каквато и да е следа от някакъв загар, слава богу. Тя притежава класическата бледност на девственица на Ботичели, но бялата фасада на невинността свършва тук — до кожата.

Очите ѝ, които се оглеждат в огледалото, разказват друга история. Ако се наведе и приближи достатъчно, и надникне отвъд кестеновите си ириса, вътре в себе си, тя долавя смътни очертания на сенки. Силуети, които идват и си отиват, неканени, блуждаещи из лабиринта от сенки вътре в черепа ѝ.

Някои от тези силуети имат лица, натрапчиво познати, но те изчезват, щом премигне с очи.

Може би някоя друга нощ, когато има време да си спомня.

Сега ловът изисква цялото ѝ внимание.

Досега тя не е излизала да търси плячка с рижата перука. Изборът ѝ предопределя грима и до известна степен дрехите, които ще трябва да облече. Образът, който тя ще представлява, трябва да е изрядно точен. Достатъчно предизвикателен, за да подмами избрания от нея шопар; достатъчно резервиран, за да не би животните да се помъкнат на глутници подире ѝ. Най-напред — гримът.

Тя сяда пред друго огледало, с куп тубички, бурканчета и шишенца, разпръснати пред нея. Нежно кадифе топло гали голите ѝ бедра и задните ѝ части. Не ѝ е нужен силен грим. От опит знае, че шопарите съсредоточават вниманието си към циците и задника, когато преценяват потенциалния обект за завоюване. Едно привлекателно лице може да се запомни, но неуловими, повърхностни промени са достатъчни, за да блокират деликатната машина на разпознаването. Достатъчно е да смениш оттенъка на червилото, да прибавиш малко повече руж, евентуално една бенка за акцент и е сравнително просто да объркаш един мъж.

Земните тонове подхождат на настроението ѝ тази вечер. Тя отделя четвърт час за лицето си и когато свършва е доволна от резултата. Усмивайки се насреща си с малките си бели зъбки, тя си представя, че това са лъскавите, остри зъби на животно. Котка, излязла

на лов, която е готова да разкъса плячката си и да се наслади на предсмъртните ѝ страдания.

Приключила с прическата и с грима си, облеклото ѝ се налага от самосебе си. Тази вечер няма да слага никакво бельо, освен колан за жартиери с воланчета, за да придържа чорапите ѝ. Прозрачна бежова блузка, без каквито и да било джобчета, които да прикриват тъмните очертания на зърната ѝ отдолу. Тя оставя горните две копчета разкопчани, предлагайки прозорче към шоуто.

Полата, която си избира е къса, от кафява кожа и няма нищо общо с дрехите, които тя носи през деня. Когато седне, краищата на чорапите ѝ могат да се видят, а ако леко разтвори краката си, всеки мъж, който си направи труда да погледне, ще има ясен изглед на сенките, спотайващи се между краката ѝ. Кожата прилепва по бедрата ѝ, сякаш че е нейна собствена.

Възбудата я овлажнява. Тя се пресяга под кожената си пола, за да се погали с опитните връхчета на пръстите си. Предвкусане на нещо, което предстои.

Подбира чанта, която да отива на полата и обувките — тъмно-кафява. Вътре са парите ѝ, комплекта за гримиране, ключовете и носните кърпички, плюс цигарите с филтър, които тя пуши само когато е на лов.

И ножът.

Той е почистен и наточен след последния лов, първо на брус и накрая върху кожен ремък. Острието е наточено така, че с него човек би могъл да се избръсне. Тя го е изпробвала на себе си, почиствайки със сигурна ръка очертанията на вълмата косми около венериния си хълм. Когато свършва, бликва капка кръв, която е солена на вкус.

Загасва лампите, проверява по два пъти бравите. С тъмнината са приятели, всеки мебел е поставен така, че да може да го намери — или да го избегне — и със затворени очи. Минавайки през тъмните стаи, тя усеща как стръвният глад я зове, все по-настойчив.

Тя заключва външната врата след себе си, обвитите ѝ в найлон бедра приятно шепнат нещо помежду си, докато се придвижва по застланата с плочи алея към колата си. Разстоянието до мястото, което е избрала за лов тази вечер, не е голямо, но тя няма да отиде направо там.

Стръвницата знае, че трябва да остави фалшиви следи, в случай че я проследят.

Тя потегля по „Санта Моника“ към Холоуей, без да обръща внимание на шопарите, които среща по пътя си. Тя знае къде отива и планът ѝ не търпи никакви отклонения, никакви промени в последния момент, които могат да провалят стратегията ѝ.

Стръвният глад може да разкрие истинската ѝ същност във всеки момент, но тя има достатъчно силна воля, за да планира предварително и да осъществява плановете си с решителността на пълководец на бойното поле.

Огромният, денонощен гараж за автомобили на „Ла Сиенега“, на една пряка от булевард „Сънсет“, през безкраен рояк от таксите, все още е място, което тя предпочита. Тя паркира на трето ниво, слага талона си на арматурното табло и токчетата ѝ отекват на път към асансьора. Има предостатъчно време, така че няма защо да се тормози по стълбите.

На булевард „Сънсет“ Стръвницата се спира за миг, за да огледа движението, гъмжащо от шопарии, плъпнали в безкрайно търсене на здрава, млада плът. Тя би могла да свърши работата си тук, да си подбере някой жертвен шопар от предлагания богат избор, но това би било отклонение от плана ѝ, а и нито един от тях не отговаря точно на нуждите ѝ.

Шопарът, който търси тя, трябва да е съвършен екземпляр. Приемането на някакъв скапан заместител, би представлявало заплаха за лова и би я оставило празна и неудовлетворена.

Второто такси, на което махва, спира да я вземе. Шофьорът е някакъв брадат индиец, чието теме и ушите му са скрити под тюрбан, а тъмните му очи се срещат с нейните в огледалото за обратно виждане. Той повтаря адреса и потегля към центъра на Холивуд, видимо очарован от неподвижната си поза и от носовите гласове, които се донасят от радиоприемника под арматурното табло.

Сметката ѝ е шестнадесет долара и единадесет цента. Тя плаща на шофьора с двадесетдоларова банкнота, казва му да задържи рестото и веднага съжалява, когато той потегля, без дори да благодари.

Типично.

Тя знае, че независимо от националността им мъжете са, общо взето, еднакви. Някои демонстрират мъжествеността си по-нагло от

други, но всички до един се отнасят към „по-слабия пол“ със зле прикрито презрение, което е комбинация от желание, подтиснато самочувствие и явен страх. Тя разбира омразата, която те изпитват към жените и неизброимите жестоки начини, по които се изразява тази омраза.

Сега колелото на съдбата се завърта обратно. Идва часът на суровото възмездие.

Разплата за отколешен дълг, ведно с лихвите.

Пусията е избрана предварително. Друг хотел — тя никога не повтаря два пъти мястото — с чисто нови възможности. С нови шопари, които се боричкат в нетърпението си да забият зурли в копанята. Сред всичките ще се намери един, който да отговаря напълно на нуждите ѝ.

Стръвницата никога не се съмнява в себе си. Тя знае риска от премислянето на едно решение, от разхода на ценно време за излишно протакане. Веднъж избрала мястото за лов, тя знае, че нейната плячка е там. Трябва само малко да се потруди, за да я повали. Мисълта за провал, за това да се върне в тъмната си бърлога с празни ръце, никога не тормози съзнанието ѝ.

Стръвницата си знае добре работата.

Никой от шопарите-противници няма достатъчно акъл в главата, за да я повали.

Вътре в бара тя за момент изпитва усещането, че вече е била тук. Интериорът е с морски мотиви, но висящите рибарски мрежи и морските звезди са без значение за Стръвницата. Зад тези повърхностни уловки тя съзира в наситената с дим и пот атмосфера, характерна за всички барове и нощни заведения, разтворените жадно ноздри.

Нови шопари — но всички те идват тук, за да търсят едно и също нещо, старо колкото света.

Тази вечер тя е решила да даде на един от тях повече, отколкото той се надява да получи.

Стръвницата се отправя с бавни стъпки към бара, давайки възможност на всеки шопар по пътя ѝ да долови мириса на секс и да я проследи с алчен поглед. Малко от тях са тук с жени, но въпреки това я наблюдават. Тя усеща погледите им върху себе си, докато се покачва на

едно от свободните столчета пред бара, придърпвайки нерешително кожената си мини-пола в знак на вяла скромност.

До нея, вляво, има още един свободен стол; вдясно, току до нея — стена, покрита с рибарска мрежа. През един стол, някакъв плешив шопар със спортно сако поглежда крадешком към нея. Отхвърля го веднага като лесна плячка и поради това недостоеен да си губи времето с него.

Тя запалва цигара, всмуква дълбоко. Поръчва си джин с тоник, когато барманът се завърта край нея. Замисля се за миг дали превръзката на окото му е изкуствена добавка към декора наоколо или държи в ръцете си същински едноок шопар.

Няма значение. Тя преследва друг вид дивеч. Миризмата и отношението му ѝ дават да разбере, че барманът почти със сигурност е хомосексуалист. Стръвницата се извъръща от него, за да си потърси друго парче жертвено свинско.

Някакъв тип с каубойска външност, който изглежда съвсем нелепо в тази обстановка, си проправя път край бара и застава до нея, препречвайки широкия ѝ изглед към помещението. Носи широкопола шапка с подвити краища и усмивката му вонява от мъжествена самоувереност.

— Добър вечер, мадам. Имате ли нещо против да поседна?

Празният ѝ поглед не му предлага капка надежда.

— Работата е там, че чакам някого.

— Човек трябва да е глупак, за да ви накара да чакате, ако нямате нищо против.

— Не мисля, че има значение какво имам против.

— Извинете, мадам?

— Очевидно съм на път да изпусна нещо — усмивката ѝ е студена, остра като бръснач. — Имам предвид, че вие сте дар божи за жените, така ли е?

— Ама, чакайте за момент...

— Знам, че пропускам големия шанс в живота си, но ще го преживея, ясна ли съм? Защо не се поразтичаш и да си намериш някоя кобилка, която си пада по шпори?

Акцентът му на човек от Дивия Запад неочаквано изчезва, той промърморва едва чуто „Кучка!“ и отстъпва назад по посока на стола, който е оставил. И който е вече зает, естествено. Каубоят почервенява

като домати, от периферията на шапката си до разкопчаната яка на каубойската си риза, и като се отдалечава от бара, изчезва от погледа ѝ. Един повален.

Тя запалва нова цигара, всмуква дълбоко, отпива джин с тоник. В очакване на онзи, от когото има нужда.

— Добре го подредихте.

Вляво от нея на стола се е настанил някакъв четиридесет и пет — петдесетгодишен мъж. Облечен в скъп костюм, с безукорна прическа. Оголените му в усмивка зъби са облечени с коронки.

— Моля?

Той посочва с палец назад, по посока на изхода.

— Бяхте доста спокойна.

— Имам голям опит.

— Предполагам.

Неговите студени сиви очи я изследват от глава до пети, като се връщат към очертанията на зърната на гърдите ѝ, ясно видими под тъканта на блузката ѝ. Стръвницата усеща как зърната ѝ се втвърдяват; предусещане на плячката. Избраният от нея шопар се усмихва, погрешно приемайки нейната реакция за проява на желание.

— Не искам да си мислите, че правя това непрекъснато — казва той.

— Кое това?

— Да свалям жени по баровете.

— Това сваляне ли е?

Шопарът скръбно се усмихва.

— Мисля, че е така, тъй като сме свършено непознати.

— Никой не е свършен.

— Казвам се Айвън — той подава ръката си, която е здрава и суха.

— Джоана. Не сте тукашен.

— Личи ли си?

— Малко.

— Чух те да казваш на каубоя, че имаш среща с някого.

— И вече го срещнах.

Свинската му усмивка придобива малко повече увереност.

— Още едно питие?

— Защо не?

Едноокият донася новата поръчка, взема парите на Иван и намига със здравото си око, когато нейният шопар му казва, че може да задържи рестото. Стръвницата отдава дължимото на набелязаната от нея жертва за проявеното въображение при избора на име. Досега ѝ се е случвало да чува все Боб, или Том или Джон, просто име, което и най-тъпият шопар не може да забрави.

— Предполагам, че живееш тук?

— В бара ли?

— Лос Анжелис.

Тя отпива от питието си, забавлявайки се с него.

— Тук съм родена и израснала. Доста трудно се намират такива като нас, за сведение. Кореняци.

— Е, приятно ми е, че се срещнахме.

— Насрещни кораби.

— Това не значи, че не можем да се забавляваме.

— Какво имаш предвид?

— Някое местенце, където можем да си вдигнем краката и да се опознаем.

— В библейския смисъл ли говориш?

Той се изчервява, повече от възбуда, отколкото от смущение.

— Изобщо не си губиш времето.

— Нямам особено много в излишък.

— Добре. Самият аз никога не съм си падал особено по празните приказки. При теб или при мен?

Стръвницата предчувства победата.

— Нека бъде при теб.

5

До сряда, 17 април, Джо Флин и Мартин Танър бяха успели да съставят един списък на единадесет хиляди медицински сестри и лекарки, които работят в Лос Анжелис и Ориндж. 332 от тази група бяха идентифицирани като жертви на престъпно нападение от страна на мъже през последните дванадесет месеца. Сто и седемнадесет от случаите се отнасяха до улични нападения с цел грабеж или нападения от пациенти в лечебните заведения. Осемдесет и три бяха свързани с домашно насилие, с предявено срещу съпруга или живеещия на квартира любовник обвинение за причинени телесни повреди като се започне от незначителни порязвания и рани и се стигне до счупване на черепа. Някаква сестра от Анахейм е била застреляна в колата си на магистралата Харбър, повличайки след себе си три други коли, след което се разбива и се запалва; убиецът ѝ беше задържан. Сто тридесет и един от случаите бяха свързани с някаква форма на сексуално посегателство.

— Да започнем първо с последната група — рече Танър, прехвърляйки купчините листа пръснати по бюрото му. — Нека да я класифицираме.

Флин прекара пръста си по един отпечатан списък.

— От всичките сто тридесет и една, деветнадесет са негърки или азиатки.

— Тези отпадат — рече Танър.

— При това положение остават четиридесет и три опита за изнасилване, единадесет съпружески изнасилвания и девет изнасилвания по време на любовни срещи. През юли миналата година две медицински сестри, връщачи се от нощна смяна в Алхамбра са били нападнати от някакви типове и групово изнасилени в някакъв склад. Останалите четиридесет и седем съдържат жалби по повод сексуални нападения от страна на единични извършители, с обвинения в изнасилване и содомия.

— Колко от тях са приключени?

— От тази група двадесет и две. За всички взети заедно са предявени петдесет и девет ареста.

— Какво прави това, четиридесет и пет процента ли?

— Не е достатъчно.

— Сто тридесет и един — рече Танър намръщено.

— Които са ни известни — каза Флин. — Нали знаеш статистическите данни за недокладвани сексуални нападения. Може да гледаме някоя цифра, която е два или три пъти по-малка от действителната и никога да не узнаем това.

— Не ми напомняй, Джо.

Флин спести на колегата си напомнянето на другия проблем, а именно, неадекватността на техния първоначален списък. Справочниците, с които се бяха консултирали, за да съставят своя списък на медицински сестри и лекарки, включваха само онези от тях, които са активно практикуващи сега. Далеч по-трудно, вероятно невъзможно, щеше да бъде да се състави един списък на притежателите на разрешително в миналото и понастоящем, които в момента не работеха или се бяха пенсионирали. И нито един от тези списъци нямаше да обхване помощник-медицинските сестри, санитарките, физиотерапевтките, хигиенистките и още дузина други професии, свързани с медицината.

Приемайки неизменно и преди всичко, че Хотелската касапка има връзка с медицината. Ако тяхната далечна прогноза беше погрешна, те чисто и просто си губеха времето.

— Предполагам, че не си мислил за това как трябва да водим разговорите?

Флин поклати глава.

— Не можем току-тъй да се изтърсим някъде и да попитаме някоя жена дали убива мъже и им реже тестикулите, за да си върне задето е била изнасилена някога. Медиите веднага ще започнат да бълват и ще си навлечем лошо име завинаги.

— Така или иначе, това няма да ни помогне — рече Танър. Нали видя обяснителните бележки под точка „Темперамент“ на портретната характеристика.

— Видях ги.

Портретната характеристика, дошла от Центъра в Куантико беше горе-долу такава, каквато очакваше Джоузеф. Изправени пред нещо,

което изглежда беше напълно ново явление, психиатрите от Звеното по бихевиористична наука (ЗБН) бяха представили един портрет, който далеч не беше категоричен. Те очертаваха възрастта на убийцата някъде между двадесет и една и тридесет и пет години, вероятно поради това, че двамата официални свидетели я бяха описали като „млада“ на вид. Нейният „Начин на действие“ като че ли размиваше фината разделителна линия между това, което психиатрите на ФБР квалифицираха като неорганизирани и организирани престъпници. Неорганизираните престъпници, като техния субект, често оставяха разхвърляна сцена на престъплението, обикновено причиняваха увреждания на жертвата след настъпване на смъртта и в редки случаи използваша средства, за да завържат жертвата. Обратно, организирани престъпници — като Касапката — налитаха на непознати и избираха такова място на престъплението, което е лесно за контролиране; те идваха готови да убиват и при бягството си отнасяха със себе си оръжието, с което са убили.

Окончателната диагноза сочеше някакво хибридно същество, движено от садистичен гняв, но в достатъчна степен владеещо се, за да може да седне и да обмисли дадено престъпление от начало до край. От Куантико изразяваха съгласие, че мотивиращият фактор в случая вероятно е сексуално посегателство преди дванадесетгодишна възраст, като изборът на бели мъже на средна възраст за жертви предполага, че вероятно в това е бил замесен по-възрастен роднина или настойник. Отрязването на гениталиите и напъхването им в безжизнената уста на жертвата се разглеждаше като отрицанието на някаква заплаха, която едновременно заставяше злоумишления посегател да замълчи — нещо, което Стръвницата може да е смятала за акт на самоотбрана.

Обяснителните бележки под точка „Темперамент“ информираха Флин, че не бива да очаква, че Стръвницата ще се оттегли, нито пък че е вероятно да направи самопризнание още при първия разпит. Тя би погледнала на този дуел като на някаква игра, в която тя е господарят, изправена срещу по-слаби от нея. Тя би унищожила уличаващи я в престъпление доказателства и би могла да прибегне до самоубийство, ако се почувства хваната в капан.

— Ще ми се да разполагахме с някаква календарна закономерност — рече Танър.

— Де такъв късмет.

Точно четиринадесет дни бяха изминали между първите две убийства, пет — между второто и третото. След като от третото убийство бяха изминали тринадесет дни, беше очевидно, че Стръвницата няма ясно очертан график, както и че престъпленията не бележат ускорение към някаква точка на затихване, която в крайна сметка би им предоставила решаващото доказателство, необходимо за предприемане на арест.

Както личеше по всичко, Хотелската касапка излизаше на лов тогава, когато почувствуваше подбуда за това. Не се забелязваше никаква по-особена закономерност в празниците или в лунарния цикъл, която биха могли да използват, за да начертаят диаграма на убийствата като по този начин се подготвят за следващото, когато то дойде.

А то предстоеше, Флин го чувствуваше с вътрешностите си.

Телефонът на бюрото на Мартин иззвъня два пъти, преди той да сграбчи слушалката.

— Танър — каза той, заслушан напрегнато в гласа оттатък и записвайки бързо нещо. — Преди колко време? — попита той. Кратка пауза. — Още веднъж, какъв беше адресът?

Измина още един миг, преди той да остави слушалката, след което се облегна назад във въртящия се стол и срещна спокойния поглед на Флин.

— От полицейското управление — каза Танър. — Питат дали имаме време да отидем и да видим четвъртия.

Пътуването отне на Флин близо час като червената светлина ги засичаше почти на всяко кръстовище. Така той разполагаше с време да се съсредоточи върху оскъдните подробности, които Танър беше получил от полицията.

Последната жертва беше отново пришълец в града, заклан в хотел „Метрополитан“ на булевард „Санта Моника“. Една от камериерките бе намерила тялото по време на обиколките си. Тя бе повърнала в коридора пред стаята и след като бе дошла на себе си, беше повикала управителя. Касапницата беше типична, но с „една малка добавка“ за ченгетата този път.

Някаква част от Флин се ужасяваше от тази „малка добавка“. А другата част от него изгаряше от нетърпение.

Хотел „Метрополитан“ беше позагубил блясъка си, но си стоеше на мястото. В момента боядисваха фасадата му, за да придадат на сградата известна свежест и може би малко шик. Местоположението в центъра на Холивуд може и да не беше чисто злато, но пък беше достатъчно близко и Флин виждаше как собствениците работеха извънредно, за да спасят своите инвестиции в обекта. Впрочем, ако по паркингите би могло да се съди за посещаемостта на даден хотел, „Метрополитан“ изглеждаше да е поне три четвърти пълен.

Брад Кротър ги очакваше във фоайето на хотела както предишния път, макар че не той се бе обадил, за да ги повика. Всеки път, когато се срещнеха, лейтенантът по убийствата изглеждаше малко по-стар като човек, чийто живот го застига неудържимо. Пътем, Джоузеф си помисли как ли му се виждат на Брад те двамата.

— Ще се качите ли горе? — попита Кротър, придавайки веселост на гласа си като един вид защита срещу онова, което бе видял горе.

— Имаме ли друг избор? — попита Танър.

Лейтенантът присви рамене, насочвайки се към асансьорите, последван от двамата представители на федералната служба.

— Мисля, че нищо не пречи да изчакате заключението на медицинската експертиза — рече той. — Така или иначе, ние вече обработваме местопрестъплението.

— Вие ни се обадохте и ние сме тук — каза Флин. — Нека да свършваме.

— Окей. — Мършавият детектив извади бележника си, докато чакаха да дойде асансьора. — Поредният балък се казва Айвън Луис Декард, четиридесет и седем годишен. Ръководил е верига от представителства на „Хонда“ в Северна Калифорния. Шест или седем търговски пункта, доколкото съм осведомен. Имал е намерение за разгръщане на дейността и е пристигнал, за да проучи състоянието на конкуренцията, когато си е натресъл това.

— Семейен ли е? — попита Флин.

— Вдовец, няма деца. Това поне облекчава нещата.

— За кого?

— Обадохме се на брат му в Сакраменто; между другото, двамата са били съдружници в бизнеса. Той ще дойде тук в петък, за да потвърди самоличността му и да отнесе тялото вкъщи.

— Чак след два дни?

— Някакви делови работи го задържат на север. Освен това ние му казахме, че няма нужда да бърза. Брат му няма къде да избяга, а ние имаме да свършим някои неща.

— Надявам се, че заключението за самоличността е категорично — намеси се Танър.

— Няма защо да се безпокоиш за това. Жената е оставила портфейла му като предишния път. С три вида кредитни карти, пари в наличност и всички видове удостоверения за самоличност, за които би могъл да се сетиш в случай като този. Не е посегнала на лицето му, снимките съвпадат.

Стаята на убития беше на седмия етаж. Когато излязоха от асансьора, Флин и Танър видяха обичайния екип от униформени полицаи и лабораторни техници, и неизбежните в такива случаи зяпачи, които поглеждаха любопитно към мястото, кръстосвайки напред-назад между асансьора и стаите си като кълкьори върху площадка от лед. Приближавайки стая 743, Флин стъпи на нещо мокро и долови миризмата на дезинфектант, като веднага си спомни за камериерката, която беше повърнала в предверието.

Ужас.

Щом прекрачиха прага на стаята, освежаващият аромат на „Пайнсол“ изчезна. Смъртта се бе настанила изцяло тук и Флин усети с обонянието си нейната близост. Кръв и фекалии, урина, пот и секс. Различните миризми се смесваха в бъдеща паника обща воня, която даваше кратка мъглява представа за това, как са протекли последните мигове на мъртвеца.

Само че никой жив човек не може да знае как е всичко в действителност.

Хотелската стая приличаше на касапница. Този път касапката бе надминала себе си с ужасяващата си, необуздана жестокост. Човек тъкмо си казва, че вече е видял всичко, помисли си Флин, и изведнъж...

Централният обект беше тялото на Иван Декард, проснато на подгизналото от кръв легло, с прерязано гърло и зейнала страховито дупка на мястото, където са били гениталиите му.

Флин начаса разпозна смъртоносния удар по почерка; останалото беше картина на ужаса, намек за Смъртта — като — изкуство.

Стръвницата бе посветила доста от времето си на Иван Декард, като беше отворила корема му и се бе ровила из тайните, скрити там.

Накрая вниманието на Флин бе привлечено от стената отгатакъ леглото. Сякаш, за да се подпише под отвратителното си деяние, Касапката беше изписала едно изречение с кръвта на своята жертва, с главни букви в блок шрифт, с минимални замацвания върху думите:

Прасенцето отиде на пазара.^[1]

— По дяволите, друго не ни трябва — каза Танър.

— Познато ли ти звучи?

Флин вече виждаше в представата си заглавните страници на таблоидните издания, рекламният кошмар, който щеше да отклони на километри от целта законното следствие, преди първите скандални викове да отшумят.

— Колко души са видели това? — попита Флин.

— Освен нашите, камериерката, управителят, хотелската охрана — кой знае?

— Последното нещо, от което има нужда който и да било от нас, е ето това нещо — Джоузеф заби показалеца си в стената с надписа, — да се излее в мастило.

— Съгласен съм. Казах на управителя, че това ще ни трябва за сравнение в случай на фалшиви самопризнания и че ще го държа лично отговорен за изтичане на каквато и да било информация от хотела. Знам, че е умряла работа, но мисля, че поне ще се постараете да го задържи в тайна, ако може.

— Не е казано, че изтичането на информация ще дойде от страна на цивилните — напомни му Флин.

— Вече съм помислил и за това — рече Кротър. — Всички, които са влизали в стаята тази сутрин по служба, са предупредени най-строго да не дават каквато и да било информация на медиите. Това рядко има ефект — те прекрасно знаят, че аз нямам никакъв начин да проследя изтичането на дадена информация — но е най-доброто, което мога да направя.

— Предполагам, че не си готов да се обзаложиш срещу пенсията си, колко време ще трябва, за да се разчуе? — попита Танър.

— Нямам никакъв шанс.

— Великолепно.

— Ако не ти харесва, постави се на мое място. От Кметството следят всяка моя стъпка, откакто стана второто убийство. Вече бълват змии и гущери. По това време другата седмица може да трябва да си търся нова работа.

— Ще те направят на нищо — рече Танър, усмихвайки се.

— И още как.

— Така че, разреши случая — каза му Флин застанал с гръб към останките на Иван Декард и кървавия олтар.

— Точно така. Винаги съм обичал да си поговоря с вас. Действа ми толкова ободряващо.

— Готови сме да помогнем с всичко, с каквото можем.

— Портретната характеристика не ми даде много нещо. Предполагах, че вундеркиндите на ФБР ще ми предоставят адреса на убийщата, нещо което би ми дало възможност за работа.

— Може би следващият път — рече Танър. — В този случай и те търсят слепешката, както всички останали.

— Прекрасно. Точно такова нещо ми трябваше — един експериментален случай.

— Погледни на нещата така: Когато я заловиш, ще се прочуеш.

— Ако я заловим. Така, както стоят нещата сега, не виждам особени шансове.

— Тя разчита на шанса си и рискува — рече Джоузеф. — Ако стане прекалено самонадеяна, смятай, че сме успели.

— Отново „ако“, Флин смени темата.

— Изкъпала ли се е?

— Както обикновено. Обича да се прибира чиста вкъщи.

— И никакви отпечатъци ли няма?

— Може да имаме късмет, но на ваше място не бих се надявал. Тя почиства накрая, където е нужно.

— Аз се нагледах достатъчно — рече Танър. — Някой да изпитва непреодолима нужда да виси още тук.

Брад направи кисела физиономия.

— Подиграваш ли се с мен?

Навън, когато отново можеха да дишат и дъхът на смъртта се усещаше само по дрехите им, лейтенантът по убийствата попита:

— Какво става с онази работа с медицинските сестри?

— Все още събираме имена — рече Флин. — Нямам представа какво, по дяволите, да правя с тях, но все пак е някакво начало.

— Ако искате, мога да говоря с отдела за Сексуални престъпления. Може би те биха могли да ви дадат някой от техните хора, който да ви разведе и да се срещнете с жертвите на нападатели, които са още на свобода. Казвате, че разполагате с някаква следа, нещо такова, и ги прослушвате, какво толкова.

— Ще ти се обадя.

— Ако откриете нещо...

— Твое е — рече Флин. — Ние нямаме никакви федерални материали за тази кучка.

— Окей. Просто искам да бъда сигурен.

— Ще сложиш ли някого във въпросника за Куантико?

— Веднага, щом имам възможност.

Криминалният доклад на VICAP беше извънредно обемист, 190 въпроса, обхващащи всички аспекти на даден случай, но попълването му беше от съществена важност, за да може престъплението да бъде анализирано и съхранено в компютърните банки на Куантико за последващо сравняване с други случаи и окончателното изготвяне на психиатричен портрет на даден убиец, който все още е на свобода. Твърде често, преуморени от работа следователи проявяваха небрежност или претупваха този процес, което водеше до голям брой неточни, неистински резултати.

— Искате ли да се срещнете с брата, когато пристигне тук? — попита Кротър.

Това бе последното нещо, което искаше Джоузеф, но в същото време той знаеш, че това е важно.

— Няма да ни навреди — каза той.

А това, без съмнение, сигурно беше най-голямата лъжа, която беше изрекъл през този ден.

[1] Стих от детска песничка — б.пр. ↑

6

Заговориха за проститутките още докато обядваха следобеда — опитваха се да осмислят фактите, които имаха. Възрастните съпрузи от отсрещното сепаре поглеждаха с неприязън към тяхната маса, но Мартин Танър изобщо не им обръщаше внимание. Гласът му ехтеше:

— Не съм казвал, че трябва да отхвърлим медицинските сестри, Джо. Но просто в момента нямаме достатъчно доказателства, за да ги свържем със случая. А междувременно...

— Какво?

— Мисля, че трябва още веднъж да поогледаме проститутките.

— Но нали няма нищо откраднато — каза Флин, като забрави, че яде и ръката му с хамбургера увисна във въздуха. — Една проститутка не би оставила толкова пари и скъпи вещи на местопрестъплението.

— Казвал ли съм, че търсим нормална проститутка? Не си спомням да съм казвал такова нещо.

— Добре.

— Тук става дума за душевно разстройство. Като се имат предвид наркотиците, мръсния занаят и болестите, на които са изложени, цяло чудо е, че половината от проститутките в Лос Анджелис не са опасни психопатки.

— Може би все пак е отмъщение? Той вдигна рамене.

— Може и да не е толкова просто. Вземи например някой, който е достатъчно очукан от живота, някой, който смърка кокаин или нещо друго. Такива хора не знаеш какво може да ги вбеси. Сигурно и те самите няма да могат да ти кажат. Просто виждат определено лице, някой прави язвителна забележка и готово, това е нещо обикновено.

— Няма следи от наркотици на местопрестъпленията — напомни му Флин.

— Какво от това? Знаем, че след престъплението тя почиства всичко така, че да заличи и отпечатъците от пръсти, а следите от наркотици във всеки случай няма да намерим във вагиналната секреция.

Вещицата със синята коса от отсрещното сепаре цъкаше с език и мърмореше нещо под носа си. Мършавият ѝ съпруг направи знак да му донесат сметката.

— Тези са от твоите почитатели, нали?

— Нищо не мога да направя, Джо. Просто имам чар.

— Забелязах го.

Флин се зае с пържените си картофи, като ги преглъщаше заедно с кафето.

— Искаш ли да се заемеш с това или какво?

— Мислех да говоря с Ърни Григс от отдела за борба с проституцията.

— Струва си да се опита — каза Флин. — А докато ти се занимаваш с това, аз искам да поговоря с доктор Слейт.

— Да не би да си променил отношението си към тези неща?

— Готов съм да направя всичко, за което се сетя, стига да е от полза — отвърна Флин. — В момента описанието ѝ е толкова неясно, че доколкото знам отговаря на външността на около половината жени в Лос Анджелис.

Когато си помисли за доктор Слейт, в съзнанието на Танър изникнаха случаите на Чарли Секача и Върнън Прат. Лоши спомени, които от време на време изплуваха в кошмарите му. За всеки случай той си отбеляза наум, че трябва да пийне на вечеря една-две чаши вино, за да си оправи настроението. Домашна упойка за съзнанието.

Последното нещо, от което се нуждаеше Танър в момента бяха нощните посещения на някакъв психопат, който изнасилваше малки деца и който беше мъртъв и просто вече не съществуваше.

Но все пак не беше забравен. Още не.

— Надявам се, че докторът ще даде някои блестящи идеи — каза той.

— Ще му дам да прочете материалите, които имаме за нея и да види дали може да добави нещо. Знаем, че това ще са само предположения, макар и на специалист, но не мога да понасям чувството, че си губим времето.

— Работим с това, което имаме — каза Танър и почувствува, че думите му прозвучаха кухо още докато ги изричаше. — Братът може да има нещо за нас, когато дойде тук.

— Шансът е съвсем малък.

— Засега не виждам никакъв друг начин. Сервитьорката донесе сметката им и те и двамата се отказаха от десерт.

— Чий ред е да плаща?

— Мисля, че е мой — каза Танър и посегна към сметката.

— Добре ли си? — попита го Флин.

Пред очите на Танър изникна Върнън Прат, изпънат на леглото. Пистолетът лежеше на гърдите му. Главата му беше с ореол от собствения му мозък, разплискан по възглавницата.

— Добре съм, наистина съм добре.

— Виждаш ми се нещо прежълтял.

— Лягам си късно — каза той. — Много гледам хубави стари филми по телевизията.

— Трябва хубавичко да си отспиш.

— Точно това смятам да направя — каза Танър, като събираше дребни пари, за да даде приличен бакшиш и си помисли:

„Само ако можеше да не сънувам“.

Доктор Джеръми Слейт беше един от неколкостотинте психиатри, които практикуваха в Лос Анжелис. Флин знаеше от опит, че повечето от тях предпочитаха да се занимават с неврози и да си изкарват парите като галят всеки ден нечие самолюбие. В Лос Анжелис те трупаха състояния като угаждаха на филмови звезди и между другото лекуваха нервни домакини. Сега Слейт можеше да има тлъста банкова сметка, ако си беше наел кабинет някъде по Родео драйв, но той предпочиташе да работи с малолетни и „тежки случаи“, много от които му изпращаха от районните съдилища в Лос Анжелис. Наред с това той отделяше време и на местното правосъдие и помагаше на полицията, като разглеждаше неразкритите престъпления от психологическа гледна точка.

През последните две години Флин се беше консултирал с доктор Слейт по пет-шест случая, най-важният от които беше преследването на Лутър Алън Блейлък — случаят с масовите изнасилвания, който за малко щеше да струва живота на колегата му. Като си спомни за Блейлък, той се сети едновременно с болка и приятно чувство за Ейми Татчър, но побърза да се съсредоточи върху безстрастния сигнал на телефона, който звучеше в ухото му.

Секретарката на Слейт вдигна слушалката при второто позвъняване, записа името на Джоузеф и го остави да чака с леката инструментална музика в слушалката, докато се обаждаше на шефа си. Само след минута се обади Слейт. Силният му глас надделя над студения инструментален вариант на едно от най-известните парчета на Бийтълс.

— Джо, отдавна не си се обаждал.

— Да, от доста време — каза Флин. — Как си докторе?

— Добре, а ти?

— Затрупан с работа, както винаги.

— Предполагам, че не се обаждаш просто така.

— Работата е там, че бихме искали да ни помогнеш с хотелския трепач, ако имаш време.

— Сигурно търсите жена.

— Да, така е.

— Изглежда много интересен случай, Джо, и бих искал да ти помогна, но просто ме хващаш в крачка. Заминавам за Сиатъл на една конференция. Утре сутринта ще говоря за обществения отзвук от сексуалните престъпления срещу деца.

— Колко време ще стоиш там?

— До неделя следобед. Мога обаче да ти препоръчам някого, с когото непременно трябва да се срещнеш, като се има предвид, че престъпникът е жена.

— Така ли?

— Предполагам, че от материалите, с които разполагаш, може да се съди, че става дума за жертва на сексуално насилие в детството или може би през пубертета. Тя отреагира своя потиснат гняв срещу избрани от нея мъже.

— Улучи почти всичко.

— Колегата, която ти препоръчвам е специалист по тези неща. Тя работи с жени, подложени на побои, с жертви на изнасилвания, със случаи на инцест. Освен това е давала заключения за престъпници, извършили изнасилвания и е помагала на властите да се справят със сексуални мании, така че познава и двете страни. Наистина няма да намериш по-добър специалист от нея по цялото западно крайбрежие.

— Значи става въпрос за жена?

Флин се сепна преди мисълта му, предизвикана от мъжки шовинизъм, да се оформи напълно. Той познаваше няколко психиатри жени, които се занимаваха с тежки случаи. Беше работил с жени и преди — някои от тях бяха федерални агенти. Смяташе, че са компетентни и безупречни професионалисти. Но в този случай имаше нещо друго. Мисълта да поиска от една жена да му помогне да се разправи с друга го накара да настръхне.

„Едната трябва да хване другата, Джо.“

— Кажете как се казва.

— Петоски — Флин усещаше, че Слейт се усмихва докато му диктува името й буква по буква. — Доктор Сара Джейн Петоски. Има я в указателя.

— Добре, много ти благодарям. И успех на конференцията. Надявам се да ги шашнеш с изказването си.

Слейт се засмя:

— Ще съм доволен, ако успея да ги събудя. Довиждане, Джо.

За половин минута той намери в указателя служебния телефон на доктор Сара Джейн Петоски и адреса ѝ в Ингълуд. Набра номера, обясни за какво се обажда на друга секретарка и зачака. Тишината в слушалката го успокояваше — нямаше музика, която да му обърква мислите.

— Ало.

Гласът ѝ беше тих, мелодичен и успокояващ.

— Моля ви, доктор Петоски?

— На телефона.

— Доктор Петоски, казвам се Флин и работя във Федералното бюро за разследване.

— Да? — в гласа ѝ още нямаше напрежение. Той оцени нейното спокойствие.

— Към вас ме насочи доктор Джеръми Слейт за евентуално съдействие по случая, върху който работя.

— Разбирам — каквото и да си мислеше, в гласа ѝ очевидно нямаше изненада. — За какъв случай по-точно става дума?

— За убийство — каза Флин. — Всъщност за масов убиец. Съдебните лекари установиха, че убиецът е жена, но това наистина е всичко, което знаем засега. Имаме откъслечни данни, които предполагат възможността изнасилване в детството да е

потенциалният мотивиращ фактор — нещо като отмъщение, но това не може много да ни помогне да установим със сигурност лицето, което търсим. Доктор Слейт ме насочи към вас като най-добрия специалист в тази област.

Ако тя беше поласкана, унижена или смутена от това, което каза Флин, това изобщо не можеше да се разбере от тона ѝ. Може би в момента просто си мислеше дали да хапне на обед сандвич с риба тон или пък с шунка и сирене.

— Какво точно искате от мене?

— Надявам се да се съгласите да прочетете данните, които имаме, може би да прегледате полицейските рапорти за престъпленията и да ни помогнете малко да уплътним образа. Засега преследваме сенки. Ако вие можете да хвърлите известна светлина...

— Нямам никаква възможност за днес следобед — каза тя, като го прекъсна. Може ако искате да дойдете в десет и половина утре сутринта или ще трябва да почакате до следващата седмица.

— Добре, ще дойда утре в десет и половина — отвърна Флин.

— И още нещо, мистър Флин...

— Да, госпожо.

Тя се поколеба за момент, което накара Джоузеф да си помисли, че може би я е обидил с нещо, но когато заговори отново в гласа ѝ нямаше никакво раздражение:

— Ще прочета вашите данни и полицейските рапорти за престъпленията, но не мога да правя моментална психоанализа на непознат човек. Нямам никаква кристална топка, която да ви помогне да откриете вашия убиец сред няколкото милиона жени в Лос Анжелис.

— Разбирам.

— Добре, тогава в десет и половина, нали?

— Да, благодаря.

Когато затвори телефона Флин осъзна, че очаква с нетърпение тази среща. Нещо ново, поне да си освежи ума, да престане безцелно да се върти в кръг, докато убиецът прокарва своята кървава пътека през Лос Анжелис. Може би това нямаше да им помогне да открият убийцата, но нямаше и да навреди.

В момента Джоузеф наистина мислеше така.

— Най-хубавото в отдела за борба с проституцията е разнообразието — каза Ърни Григс.

— На какво? — попита Танър, като се премести в пластмасовия стол, за да си кръстоса краката.

— Разнообразието на хора. Добре, наистина много от тях са боклук, но какво от това? Искам да кажа, че има различни видове.

— Затова те харесвам, Ърни. Ти си истински хуманист.

— Дяволски си прав.

Григс работеше в отдела за борба с проституцията на лосанжелиската полиция от 1986 година — една година преди за първи път да се срещне с Мартин Танър, за да работят заедно върху серия от жестоки убийства на проститутки в долината. Танър току-що беше пристигнал в Калифорния, наскоро се беше оженил за едно момиче, което беше с шест години по-младо от него и търсеше подходящ човек, с когото да работи в Лос Анжелис. Между тях с Григс се установи такова разбирателство, което го караше да не обръща внимание на изтърканите вицове на Ърни и на ужасния му расизъм. Те заедно успяха да разрешат случая и си останаха приятели, макар че Ърни на няколко пъти беше отказал поканите на Танър да вечерят заедно през осемнайсетте месеца след развода му.

— Вземи например негрите сводници.

— Ърни, това, което търся сега е да се хвана за нещо, което да ме доведе до хотелския убиец. По отношение на жертвите нямаме нищо, не можем да намерим никаква връзка между тях, освен това, че тя избира хора, които не са от града. Пречуква глупака в стаята му и се къпе в банята преди да си тръгне. Това ме накара да си помисля, че е от занаята.

— Доколкото разбирам, не става дума за обир.

— Тя оставя пари и кредитни карти, както и доста ценни вещи на местопрестъплението.

— Това противоречи на версията ти, че е проститутка — каза Григс. — Но защо не, по дяволите? Кой може да каже дали не е някоя мацка, на която нещо ѝ хлопа? Като го правиш по двайсетина пъти на нощ, нещо все ще почне да ти хлопа, сигурен съм в това.

— Като се имат предвид раните, които нанася на жертвите, мисля, че определено имаме работа с луда.

— Разбира се. Въпросът е какво я е накарало да откачи.

— Ти как мислиш?

— Когато става дума за проститутки, — отговори Григс, — трябва да имаш предвид, че 98% от тях са принудени да излязат на улицата заради ужасното положение в семейството си. Например бащата много харесва своето малко момиченце, разбираш какво имам предвид; а може изобщо да няма мъж в къщата. Майката си има приятелчета, с които изпива всички пари за храна. При новите случаи повечето са избягали от къщи. Казвали са ми, че търсят заместител на баща си и не ги интересува кой е той. А твоите негърски сводници...

— А какво ще кажеш за хардпорното, за филмите с насилие?

— Разбира се имаме и това. Кажеш само какво искаш, има всичко — от обикновено насилие до истинско убийство. Конфискували сме филми с убийства, които мога да ти покажа. Проблемът е, че нямаме имена, които да свържем с лицата, а когато няма труп, който да потвърждава, че някой е убит, няма начин да се докаже, че не става дума за сполучлива инсценировка.

— Това, което си мисля е дали някое момиче, замесено в такава мръсотия не би било по-склонно да го направи и да си мисли, че разчиства стари сметки.

Григс вдигна рамене:

— Никога не съм виждал да става така, но не бих изключил нищо. Второто най-добро нещо на работата в нашия отдел е, че всеки ден има нова изненада. Тъкмо си помисля, че вече всичко съм видял, получаваме някакво донесение и изниква нещо ново.

Има повече начини да прекараш ближния си, отколкото можеш да си представиш, синко. Бъди сигурен.

— Предполагам, че имаш някакъв списък на сводници и проститутки, които са се специализирали в по-особени номера.

Ърни се засмя:

— Не е изключено.

— Това, което си мислех е, че можем да поразпитаме дали някой сводник няма момиче, с което не може да се оправя. Може би се говори на улицата, може момичетата да си приказват за това, не знам точно.

— Струва си да се опита. Ти искаш да тръгнем по тази следа, така ли?

— Няма да е зле.

— Но трябва да си облечеш други дрехи.

— Така ли мислиш?

— Не ме разбирай криво — каза Григс. — Винаги съм смятал, че вие от ФБР се обличате със стил. Работата е в това, че в дупките, където ще кодим, с тези дрехи веднага ще се набиваш в очи.

— Разбирам какво имаш предвид. Трябва да се облека по-лошо.

— Много по-лошо. Ако имаш нещо, което жена ти би искала да накъса на парцали, за да бърше праха, сега е моментът да го извадиш.

— Кога отиваме?

— Сега, в средата на седмицата, е мъртвило. Да кажем в петък вечер.

— Съгласен съм.

— Шефът ти няма ли да има нещо против?

— И на него му е напечено, както и на всички останали.

— Значи така се разбираме.

— Дадено.

— Само преди да си тръгнеш, нека ти разкажа вица за един негърски сводник...

Адресът, който търсеше Флин се оказа стилна сграда с офиси на Сентинела авеню, близо до Ла Сиенега. Тя беше облицована с червени тухлички, а тъмните ѝ огледални стъкла спираха любопитните погледи. По средата имаше дворче с фонтан и малко езеро със златни рибки, в което хората хвърляха монети за късмет и си пожелаваха нещо. Партерният етаж беше зает от аптека и малък офис на някаква застрахователна компания. Останалите помещения бяха превърнати в лекарски и зъболекарски кабинети, като единственото изключение беше самотен лечител на ставите и гръбначния стълб на втория етаж. А доктор Сара Джейн Петоски беше, както изглежда единственият психиатър в сградата.

Вместо с асансьора, Флин предпочете да се качи по стълбите, за поддържане на формата. Той стигна пред кабинета на доктор Петоски десет минути преди определеното време и влезе в чакалнята. Русата секретарка, която го посрещна беше съвсем млада — изглеждаше току-що излязла от колежа и имаше ослепителна усмивка:

— Добро утро, какво ще обичате, сър?

— Казвам се Джо Флин. Имам час при доктор Петоски в десет и половина. Тя хвърли бърз поглед върху имената в бележника си и се увери, че Флин наистина е записан.

— Да, сър. Имаме един кратък въпросник за новите пациенти. Ще ви помоля да го попълните докато чакате...

— Аз не съм пациент — поправи я Флин, като с мъка подтискаше усмивката си. Показа ѝ документите си и положи допълнителни усилия да не се засмее, когато видя широко отворените ѝ очи.

— О, боже, много се извинявам мистър...

— Флин. Няма нищо.

— Наистина, аз си мислех...

— Не се тревожете, разбирам ви.

— При доктор Петоски има пациент, ако обичате да почакаете.

Той седна и започна да преглежда един брой на „Пийпъл“ от миналата седмица. Ким Бесинджър беше нацупила устни на корицата и изглеждаше страхотно. Вътре намери много повече информация за живота и любовните истории на известни телевизионни водещи, отколкото го интересуваха. Основният материал беше посветен на твърденията, че в детските заведения в Небраска се извършвали сатанински ритуали, което според задъханите от гняв думи на автора се дължало на наркотиците и хеви-метъла.

Вратата зад русото момиче се отвори и от нея излезе дългокрака червенокоса млада жена, която бързо мина през чакалнята и преди да излезе хвърли един поглед към Флин без да обръща главата си. Сигурно тя беше пациентът, за когото ставаше дума. Хвана се, че веднага бе започнал да си представя каква ли травма е преживяла, за да стигне до такова лечение. Сигналът по вътрешната уредба го разсея преди въображението му да отиде твърде далече.

— Мистър Флин. Оттук, моля.

В известен смисъл доктор Сара Джейн Петоски не беше това, което бе очаквал. Макар че по телефона гласът ѝ звучеше младежки, той си я представяше като доктор Слейт в женски вариант — солидна жена на средна възраст с посивяла коса, натрупала достатъчно мъдрост с годините. Вместо това той откри, че докторката беше две или три години по-млада от него. Косата ѝ беше тъмна и стигаше до раменете, а добре ушитите ѝ пола и блуза подчертаваха спортните форми на тялото ѝ. Носеше очила с леко затъмнени стъкла, които придаваха строг вид на съвършеното ѝ лице. Ако ги свалеше, помисли си Флин, сигурно щеше да пропъди голяма част от потенциалните си пациенти.

— Добро утро, мистър Флин... или предпочитате да ви наричам агент Флин?

— По-добре Джо.

Тя му подаде ръка и здраво стисна неговата, което издаваше самочувствие. Той се огледа — кабинетът ѝ беше облицован с ламперия от кедрово дърво. Имаше и кожена кушетка, и фотьойл, които нарочно бяха поставени близо до широкото бюро. Флин почака, докато тя се върна на мястото си зад бюрото, преди да седне.

— Донесохте ли всички материали?

— Да, заповядайте.

Това бяха всички данни и описания на убийцата, както и полицейските рапорти за убийствата, които запълваха голям жълтокафяв плик. Той го сложи на бюрото ѝ и я наблюдаваше докато преглежда съдържанието му и прехвърля листата. Видя я как трепна, когато стигна до лъскавите снимки.

— Очаквам пациент в единайсет, — каза тя, — и наистина не мога да възприема всичко това за половин час.

— Сведенията за лицето, което търсим започват с кратко описание на престъпленията и на най-важните доказателства.

— А да, разбира се.

Тя прочете двете гъсто изписани страници. Ако описанията на насилствена смърт и обезобразяване я отвращаваха, тя с нищо не се издаде.

— Това изглежда е наистина изключителен случай — каза тя накрая.

— Безпрецедентен, според оценките на ФБР. При такива случаи винаги търсим мъж. Прегледали сме цялата налична документация по въпроса от сто години насам и досега не е имало жена от рода на Джек Изкормвача.

— Мислили ли сте дали не става дума за хермафродит?

Флин премигна:

— Не.

— Просто сега ми хрумна — каза тя. — Разбира се хората със сменен пол се изключват поради вагиналната секреция. Със скалпела можем да правим чудеса, но чак дотам още не сме стигнали. Освен това хората, които си сменят пола преминават през сериозна психотерапия преди да се стигне до окончателната хирургическа намеса. Почти сигурно е, че такава лудост щеше да бъде диагностицирана и колегите предварително щяха да се справят с нея.

— Освен ако пациентът я прикрива — каза Флин.

— Това е доста съмнително — отвърна тя. — Освен това вагиналната секреция доказва, че партньорът в леглото на третата ви жертва със сигурност е жена — истинска жена. Но нищо не потвърждава, че именно тя е използвала ножа.

— Нямаме основание да предполагаме, че е имала съучастник мъж — каза Флин. Най-напред, нито една от стаите не е ограбена.

Освен това, според опита, който имаме, мъжете, действащи в съучастие с жени, избират други жени за свои жертви.

— Така е, имате право.

Тя нареди пред себе си няколко снимки, направени на местопрестъпленията.

— Без предварителна подготовка не мога да измисля нито една причина защо това да не е извършено от жена.

— Добре, а ако е жена, какво означава това?

— Не знам какво да ви кажа. Лесно мога да отговоря, че нейната агресивност е симптом на дълбока и постоянна ярост. Тя вероятно напада мъже, които представляват за нея психическа заплаха въз основа на възраст, външен вид или нещо друго. Тя може да не е наясно как и защо избира своите жертви, поне не съзнателно. Нещо се задвижва в съзнанието ѝ и тя е готова за действие.

— Но как тогава намира достатъчно време предварително да организира всичко — да си избира перуки и оръжие? — попита Флин.

— Предварителната подготовка не означава, че убиецът разбира какъв е импулсът, който го движи.

— Раздвоение на личността, така ли?

Доктор Петоски се намръщи:

— По-скоро става дума за по-голям брой личности — поправи го тя. — Пациентът си създава ясно определени различни лица като средство за самозащита. Най-често това е реакция на жестоко малтретиране (включително и сексуално насилие) в ранното детство. Имам описани случаи, когато една или повече от различните личности, които, така да се каже, съществуват у такъв човек, са склонни към насилие и агресия. Веднага ми идва наум случаят с Били Милигън, който беше извършил доста изнасилвания. Не съм запозната с документирани доказателства за извършване на убийство от такива хора, макар че убийците понякога сами претендират за раздвояване на личността, за да бъдат признати за невменяеми. Например, наскоро един мъж в Ню Джърси...

— Келинджър.

— Точно така. Сигурно знаете тогава, че преди това Джон Гейси известно време се опитваше да симулира тази лудост. А тук, в Лос Анжелис, един от известните удушвачи беше успял да убеди съдебните лекари, че имат работа с такъв случай и беше разкрит единствено с

помощта на хипноза. Мисля, че през 40-те години е имало друг такъв случай в Илинойс.

— Да, в Чикаго — осведоми я Флин. — Името му с Уилям Хейрънс.

— Добре сте си научили урока.

— Това е наше задължение. За съжаление нищо от описаното няма връзка с нашия случай. Обикновено жените убийци...

— Убиват приятели и роднини, така е — в усмивката ѝ имаше известна ирония. — Те също така убиват за пари или по любовни причини, а понякога и поради двете неща взети заедно. Психически разстроените жени почти винаги убиват деца — или вкъщи или на работното си място, ако са медицински сестри, детегледачки или нещо подобно.

— Тогава разбирате какъв е проблемът ми.

— Не подценявайте жените, мистър Флин. Ние ви настигахме във всяко отношение. Напоследък не става дума само за образование, работа или политика. Жените правят голям „напредък“ и по отношение на самоубийствата и раковите заболявания, инфарктите и язвите, дори и при най-тежките престъпления. Вече има улични банди само от момичета в Южна Калифорния и в Ню Йорк. Чувам, че момчетата от другите банди се отнасяли към тях с уважение... или със страх. Психозите не се детерминират от пола.

— Така че според вас...

— В момента още нямам мнение, мистър Флин. Ще трябва подробно да се запозная с всичко това и да помисля върху случая преди да ви дам някакво по-компетентно мнение. Вие искате да научите колкото може повече за извършителя, нали?

— Точно така.

— В такъв случай ми трябва известно време — тя погледна часовника си и се намръщи. — А сега както ви казах имам други пациенти.

— Кога ще можем да поговорим за това?

— Нали ви казах, много съм заета.

Флин видя, че му се предоставя още една възможност и веднага се възползува.

— Може би ще можем да се срещнем след като свършите работа, например да вечеряме заедно.

— Да не би да ми определяте среща? — той не можа да установи какво означаваше блясъкът в очите ѝ Дали предложението му я забавляваше или беше ядосана? А може би просто я изненада?

— Разбира се, черпи ФБР.

— Аз сама си плащам сметките, мистър Флин.

— Но вие ми правите услуга... искам да кажа, във връзка със случая.

Известно време д-р Петоски мълчаливо наблюдаваше Флин. Той не можеше да прочете нищо по лицето ѝ, но спокойно отвърна на нейния поглед, като че ли ако мигнеше, щеше да изгуби нещо. Едно неуловимо състезание, което постави самолюбието му на изпитание.

— Добре, в събота съм свободна — каза тя накрая.

— Ще дойда да ви взема... искам да кажа, ако не предпочитате да се срещнем някъде.

— Не, така е по-добре.

Тя взе една визитна картичка, написа адреса си на гърба ѝ и я бутна към него през бюрото. Флин я взе и запомни адреса в Бел Еър.

— Естествено, вие разбирате, че всичко, което ще ви кажа по случая ще бъде само предположения.

— Да, но предположения на специалист — каза Флин. — Каквото и да откриете, доктор Петоски, това ще ни е само от полза, като се има предвид с колко малко факти разполагаме.

— Добре тогава, — тя стана да го изпрати, — ще се видим в събота.

— Ако предпочитате някой ресторант...

— Можете да ме изненадате.

В чакалнята русата секретарка говореше с някаква пациентка с безцветна коса, която изглежда още нямаше трийсет години — от лявата страна на лицето ѝ имаше леко избледнели синини. Разговорът им замря, когато той излезе от кабинета и мина покрай тях като им кимна и леко се усмихна. Той почувствува, че новодошлата го наблюдава с разтревожен поглед, докато вратата най-после се затвори зад гърба му.

Толкова много страдание има наистина...

Той си представи как Сара Джейн Петоски се занимава с тези наранени същества, как ги увещава да ѝ разкажат за себе си и за кошмара, в който постоянно живеят. Изведнъж му дойде наум, че в

работата, която вършат има нещо общо. И двамата бяха професионалисти, които всеки ден се сблъскваха със страданието на хората и се опитваха някак да оправят нещата. В случая с Флин обаче, жертвите естествено не можеха да изразят чувствата си и вече нямаше как да им се помогне.

Петоски, от друга страна, все още имаше възможност да залепи счупените парчета и може би да спаси ценен човешки живот, Флин почувствува, че тя изцяло се е посветила на тази работа, макар че не го показваше открито. Помисли си дали няма някакви лични причини, поне в известен смисъл, но реши, че няма начин да ѝ зададе подобен въпрос, когато я види отново.

Срещата им в събота беше изцяло служебна, но все пак...

Тя наистина беше хитра, той не се съмняваше в това. Можеше да се опитва да скрие този факт, но все пак очилата и дипломите по стената не бяха достатъчни, за да попречат на Флин да съзре очевидното.

Един опитен детектив знае добре значението на подробностите. Той не можеше да забрави вълнението, което я обзе, когато се съгласи да се срещнат в събота.

Тихият ѝ глас отекваше в съзнанието му:

„Да не би да ми определяте среща?“

Само ако можеше да разбере какво означаваше изразът на лицето ѝ.

Няма значение.

Те щяха да се срещнат в събота и то по работа.

Е, добре тогава.

„Можете да ме изненадате.“

Какво точно очакваше от него, освен онова, което беше очевидно.

Флин се спря, преди да започне да си фантазира. Тя имаше предвид избора на ресторант и нищо повече. Самият факт, че той търсеше друго в думите ѝ беше живо доказателство за мъжкия му шовинизъм.

Но дали наистина беше така?

„Ще видим“ — помисли си Флин. Той имаше два дни, за да измисли подходяща изненада. За сметка на ФБР или за своя, ако имаше късмет.

Когато влезе в колата си и седна зад волана, Флин вече беше взел едно решение: През цялото време щеше добре да си отваря очите.

8

Стръвницата се събужда в глухите часове на нощта и вижда... себе си.

Тя е на шест или седем години и играе в задния двор на тяхната къща в Пасадена. Косата ѝ е вързана на опашка, а на коленете на сините ѝ джинси — петна от тревата.

Трябва ѝ известно време, за да се убеди, че не сънува. Образът я поражда със своята прецизност и кристална яснота, очите ѝ са широко отворени в тъмната стая. Тя усеща допира на чистия бял чаршаф до голата си кожа. Нетърпеливо го избутва, надолу върху краката си, а после го изритва от себе си.

Климатичната инсталация работи и хладният въздух кара кожата ѝ да настръхне, а зърната на гърдите ѝ да се втвърдят. Тя почти не усеща студа. Ако все пак чувства нещо, то това е облекчение, защото пред нея оживява един горещ и задушен августовски ден. Тя е във ваканция и има още много седмици преди отново да тръгне на училище.

Детето, по-точно тя в детския си образ, открива нещо в тревата. Това е гъсеница, която прави малки вълнички с тялото си и с усилие си побива път през предисторическата тревна джунгла, тръгнала към неизвестни места с незнайна цел. Тя си представя, че е станала мъничка като гъсеницата и се бори за живота си като бърза сред стъблата на тревата и се мъчи да избегне мравуняците, паяжините и лепкавите червеи.

Светът в тревата винаги е пълен с рискове, но всъщност опасности има навсякъде.

На шест или седем години тя вече добре знае това, научила го е за цял живот, ако остане жива, разбира се.

Понякога детското ѝ съзнание се измъчва от мисълта какво означава да умреш. Смъртта на майка ѝ все още е някакво абстрактно понятие, чиято загадъчна същност се бе опитал да ѝ обясни един дебел и доброжелателен свещеник, който миришеше на лук. Минали са вече

най-малко две години, откакто той я беше нагостил с описанието на небесните радости — там, където сега живее майка ѝ.

Сигурно е хубаво, мисли си тя, да умреш и да идеш на небето като ангел с крила. Сигурно има правила, които определят кого да пуснат там и кого да изгонят, но тя не знае със сигурност. Баща ѝ от месеци не я е водил на църква; казва ѝ, че те могат да се молят по свой начин на Бога и то вкъщи.

Това винаги започва по един и същ начин, с бутилка в книжна кесия. Тя вече познава миризмата на уискито и се чуди как баща ѝ успява да го преглътне и при това да не го повърне. Веднъж той ѝ предлага да пийне една глътка и алкохолът изгаря езика ѝ. Тя започва да кашля, заслепена от сълзите си, а баща ѝ се смее, седнал на стола си в кухнята, докато тя се опитва да си поеме дъх.

— Ще ти хареса, когато пораснеш — уверява я той, зачервен и лъхащ отровни пари.

С детското си съзнание тя разбира, че той греши.

Алкохолът го кара да започне да се моли. Когато е пийнал повече, молитвите му не приличат на онези, които тя си спомня от неделното училище. Вместо да коленичи, да затвори очи и да се моли на Бога да му помогне ако може, баща ѝ ходи напред-назад из къщата, блъска долапите, наднича под мебелите, като че ли очаква да намери Бога като някаква изгубена вещ. Той нарича Господ по име и видът му и начинът, по който го казва, най-напред са достатъчни, за да я накарат да се разсмее. Това продължава до момента, в който тя разбира колко е ядосан.

Първоначално ругатните му не означават за нея нищо повече от другите думи, които употребяват възрастните. Но тонът на баща ѝ и гримасата на зачервеното му лице ѝ подсказват, че той е разярен срещу Бога заради някакво престъпление, което Господ е извършил неотдавна. Може би това е смъртта на майка ѝ, макар, че с детското си съзнание тя не може да разбере защо баща ѝ все е толкова недоволен от това, че майка ѝ е отишла на някакво по-добро място.

Може би защото му липсва когато обядват.

„Ти вече си голяма и трябва като малка дама да заемеш мястото на майка си в къщата.“ Това ѝ беше казала на погребението леля ѝ Сюзън — жена с клоунско лице, покрито с дебел слой грим, леко напукан около устата.

Разбира се, тя още не може да готви. През първите няколко седмици те поръчват храна от различни ресторанти наоколо като предпочитат онези, които не искат допълнително заплащане за доставката. Жената, която баща ѝ е наел, за да им помага е сива и строга и предпочита да не изразява гласно мнението си.

Но има и други неща, в които някои трябваше да замести майка ѝ освен в готвенето и оправянето на леглата.

Например къпането ѝ винаги е било задължение на майка ѝ преди баща ѝ да се заеме с това. Ръцете му са големи и понякога груби, но тя не се оплаква. Той проявява към нея цялата си нежност и понякога едва не се разплаква докато я къпе, като че ли сапунът влиза в неговите очи, а не в нейните.

Трябва да мине известно време преди желанието да замести болката.

Сега къпането ѝ трае по-дълго, а ритуалът на измиването оставя у нея чувството, че е изцапана, независимо от водата със сапунена пяна и търкането на гъбата. Баща ѝ полага допълнителни усилия да я измие между краката; пръстите му се гърчат като кълбо от червеи, докато тя не се отдръпне.

— Добре, добре — скарва ѝ се той с дълбокия си глас. — Всичко трябва да се направи както трябва.

Пръстите му се връщат, целите покрити с пяна, за да проверят дали тя наистина е вече чиста. Влизат навътре и излизат.

Тя го чува да я вика от къщата. Гласът му отвлича вниманието ѝ от наблюденията върху бавното напредване на гъсеницата.

— Идвам — извиква тя.

Той я чака в кухнята. Голите му белезникави и космати крака се подават под плюшения халат.

— Време е да се изкъпеш, миличка.

Тя усеща миризмата на уиски в дъха му и знае какво я очаква, но не се съпротивлява. Едно добро момиче винаги прави това, което баща му казва. Ако това не е важно правило, защо ще го пише в десетте божии заповеди?

Още е много рано за къпане, но така ще свърши по-скоро с това и ще има време да си играе или може би да погледа телевизия преди да си легне. Тя се надява, че баща ѝ този път няма да е много груб.

Той пуска водата и я наблюдава как се съблича с особен израз на лицето. Когато всичките ѝ дрехи са прилежно сгънати, за нейна изненада, той също сваля халата си, като разкрива пред нея голата си плът. Тя за първи път вижда неговата мъжка работа, всъщност за първи път вижда такова нещо. Просто не може да откъсне очите си от него. Тя знае, че момченцата и момиченцата са „различни“, но преди това не е предполагала колко голяма е разликата.

Той влиза във ваната, коленичи във водата и посяга към нея:

— Хайде, влизай, има достатъчно място.

Краката ѝ треперят и той трябва да я вдигне и да я сложи вътре. Топлата вода стига до средата на прасците ѝ. Тя прави като него и коленичи с гръб към баща си и с лице към крана. Той протяга ръка през рамото ѝ и взема сапуна, насапунихва ръцете си и започва да я мие. Прави го бавно. Плакне я и отново я сапунихва. Когато пръстите му се плъзгат под водата, тя инстинктивно разтваря краката си, като се надява, че той скоро ще свърши.

Докато я къпе той ѝ шепне; напомня ѝ, че тя е всичко, което той има след смъртта на майка ѝ. Той има само нея, а тя само него и никой друг в целия свят няма значение за тях. Той я придърпва към себе си и тя усеща как нещо я удря в гърба между лопатките. Твърда и гореща плът, която първоначално я изплашва.

Тя се обръща към него, смаяна от бързата промяна, станала с него. Мъжката му работа сега е червена и подута, почти двойно по-голяма. Тя си мисли, че сигурно го боли, но той не обръща внимание на това.

— Сега е твой ред — казва той и ѝ подава сапуна. Най-напред тя не знае откъде да започне, но баща ѝ я учи. Кара я да си насапунихва добре ръцете преди да ги насочи към себе си. Показва ѝ колко дълго и бавно трябва да го гали, за да го измие. Тя усеща ускорението отвътре, горещината му пари дланите ѝ. Изглежда, че това нещо продължава да расте в ръцете ѝ.

Следва леко изплакване. Тя се колебае, страхува се да заговори:

— Сигурно те боли.

— Да, малко — гласът на баща ѝ е слаб и той е останал без дъх.
— Ще трябва да го целунеш, ти си добро момиче. Така болката ще мине.

Голямата му ръка я хваща отзад за врата и я насочва, докато той ѝ обяснява какво да прави. Целувката се превръща в нещо съвсем друго. Тя се дави с пълна уста. Изплашена е, че ще се задуши или ще повърне във ваната. Само ако можеше да си поеме дъх...

Стръвницата за секунда затваря очи и внезапно картината се променя. Сега тя вижда друга спалня — позната фигурка се е свила под завивките и се преструва на заспала.

Тя вече е на дванайсет години и всяка нощ се моли баща ѝ да забрави за нея. Благодарна е на уискито, когато то го приспива и той не идва в стаята ѝ. През другите нощи го чува как се приближава, като несигурно тътри краката си по коридора и се блъска ту в едната, ту в другата му стена. Той първо леко открехва вратата, за да види дали е заспала.

Макар че това няма никакво значение.

Сега тя усеща присъствието му в стаята — той е застанал до леглото ѝ в тъмното. Стиснала очи, тя си мисли какво ли ще стане ако някоя нощ не успее да я събуди. Дали покорното мълчание ще е достатъчно, за да го отблъсне? Дали няма да се уплаши за здравето ѝ и да повика лекар?

Това няма значение. Тя никога не може да остане със затворени очи когато той пропълзва под завивките ѝ — гол, с горещи гърди и крака, които я бодат с космите си. Той я целува и понякога я нарича с името на майка ѝ, а ръцете му пълзят под нощницата ѝ и докосват нежните ѝ, напъпили гърди. Зърната ѝ пламват докато той ги смуче; това предизвиква искри между краката ѝ и сълзи на вина преди той да свали памучните ѝ гащички.

— Ти вече си жена — казва баща ѝ като се съблича преди да влезе с нея под душа — отново с горещия си твърд допир.

Сега тя е стопанката на къщата. Баща ѝ отпраща чистачката. Под този покрив има твърде много тайни, които не могат да съжителствуват с любопитни чужди очи. Той няма приятели в работата си — само колеги, а тя малко дружи с другите деца в училище. Вкъщи те нямат никакви забавления и много рядко излизат да вечерят навън или на кино. Те са сами със себе си.

С времето тя забелязва, че понякога част от нея е студена и безчувствена отвътре. Усеща някакво отчуждение. Научава се да се наблюдава отстрани, безчувствена към вината и болката.

Тя е съвършеното момиче на татко.

В прогимназията момчетата започват да я забелязват, но тя внимателно ги избягва... за известно време. Първият, който я кани да излязат заедно е Джери Бекър — високият и мургав нападател във футболния отбор на гимназията. Тя, разбира се, му отказва, но нейната съпротива само го прави по-настоятелен. След няколко седмици тя с неохота приема поканата му да хапнат заедно по една пица близо до училището. Тя не може да остане дълго — вкъщи я чака много работа — но Джери предлага да я закара с колата. Тя му казва да я остави една пресечка преди тяхната къща, а той успява да я целуне, когато си тръгва.

Целувката му е по-различна и причината за това не е само във възрастта. Устните му са ѝ приятни — някак си събуждат у нея удоволствие без чувство за вина. През тази нощ, когато баща ѝ се вмъква в леглото, тя си представя, че Джери Бекър влиза в нея, пламнал от желание. За първи път изпитва тръпките на оргазма, които я сварват неподготвена. Това е ново чувство, което я пораждава. Тя прехапва езика си, за да не извика високо името на Джери.

След училище те понякога се измъкват заедно — само тогава, когато той е свободен от тренировки, а тя от домакински задължения. Сега те пропускат пицерията, за да намерят подходящо място в парка. Страстта им един към друг е еднакво силна и те се вкопчват в здрава прегръдка на предната седалка на неговия шевролет. Тя има някои неща, на които да го научи, които на свой ред е научила на коленете на баща си.

Вече всеки път, когато баща ѝ се вмъква между краката ѝ, всеки път, когато е с нея в банята, тя вижда лицето на Джери. Чува гласа на своята тайна любов и усеща дъха му, в който няма и следа от уиски.

Първата им среща е замислена така тайно, както се замисля секретна военна операция. Тя му е описала баща си като много строг и предпазлив, подобно на другите, вечно неспокойни родители. Това е нещо, което Джери може да разбере. Тя знае, че ако му разкрие тяхната тайна, това ще означава край на всичко, на целия ѝ живот. Не е нужно да го прави.

Когато му обяснява измисленото положение, Джери напълно я разбира и се съгласява да я вземе на две преки от дома ѝ в петък вечерта.

Баща ѝ чува съвсем друга история. Тя е канена на гости у нейна приятелка, за да учат заедно. Наближават изпитите в средата на срока, а бележките ѝ по алгебра не са добри и тя има нужда от помощ. Страхува се, че той ще ѝ предложи да я закара или ще я накара да си остане вкъщи, но, както разбира, той е започнал отрано с пиенето и нищо не възразява.

Когато поглежда назад, тя никога не може да си спомни какъв филм е гледала в автокиното. Вижда само ченгета и пласьори на наркотици, пистолети и жени. Те са се сгушили с Джери на задната седалка на колата му, а стъклата са замъглени от топлината на телата им. Тя изцяло се отдава на свободата, която ѝ предоставя този миг и се радва на тази фантазия. Тежестта на тялото му върху нея я успокоява, мъжката му работа почти запълва празнотата, която тя усеща. Наистина има един момент когато тя го поглежда и вижда лицето на баща си, но я спасяват вълните на оргазма, които я отнасят далече.

След това те лежат един до друг, докато светът престава да се върти и тя отново се връща на земята. Знае, че е късно и баща ѝ ще я чака, ако уискито не си е свършило работата.

— Трябва да се прибирам.

— Толкова скоро?

— Хайде, моля те.

Те се разделят на една пресечка от тяхната къща с пламенна целувка за лека нощ и тя си тръгва с учебниците и с папката в ръце — избрала ги е за своя опора. Вътре в папката има пет-шест страници, изпълнени със задачи и формули, които тя е написала предварително за всеки случай.

Това прилича на идеалното престъпление — нищо не е оставено на случайността.

Баща ѝ я чака в тяхната стая — буден и на крака, въпреки миризмата на уиски, която е станала вече част от него.

— Свърши ли с уроците?

— Да, сър.

— Мисля, че не.

— Не!

Юмрукът му идва изневиделица и я удря под окото с невероятна сила. Учебниците и листата от папката ѝ се разпиляват, когато пада, а

килимът очевидно я спасява от сътресение на мозъка, когато главата ѝ се удря в пода.

— Ти се една лъжлива малка кучка! Да не мислиш, че съм глупак?

Образът му се удвоява и утроява, губи фокус, докато тя се опитва да спре звъна в ушите си.

— Искам да знам името му, разбираш ли? Трябва ми името на това гадно малко копеле!

Тя не може да си отвори устата, за да отговори. Усеца, че се движи, когато баща ѝ я сграбчва за глезена и я повлича по килима към банята със събрана на кръста пола.

— След като толкова си учила, един обикновен тест няма да те затрудни, нали? Лесна работа, нали?

С ритник той разтваря краката ѝ и коленичи между тях. После разкъсва гащичките ѝ. Преди да разбере какво я чака, той бърка с пръсти в нея и грубо я проверява. Спермата на Джери леко намалява болката ѝ, като позволява на ръцете му да се плъзгат.

Той измъква пръстите си и ги разглежда.

— А, значи сега така се учи алгебра?

Тя се свива от страх, когато той избърсва изцапаната си със слуз ръка върху лицето ѝ, а после неочаквано я удря с опакото на ръката си и резцепва устната ѝ — устата ѝ се напълва с кръв.

— Искаш да учиш за изпити, а, кучко? Ето ти един урок!

Той я обръща и влиза в нея отзад с жестоки тласъци. Болката замъглява съзнанието ѝ — тя никога преди не е усещала подобна болка — сякаш я изгаря горещ бял пламък и тя изкрещява високо.

Той бърза да запуши устата ѝ с ръка.

— Нали искаш да се учиш, кучко. Ще получиш от мен за домашно всички уроци, които можеш да научиш.

Той много пъти я блъска върху покрития с балатум под, докато неговата похот и ярост се изливат дълбоко в нея и той най-последно се отдръпва.

Минават дълги минути преди тя да намери сили да се помръдне; много време ѝ трябва докато се престраши да направи някакво движение. Все още е много изплашена и си мисли, че той може да я убие.

— Трябва да се изкъпеш — казва накрая баща ѝ. — Свали тези дрехи.

— Моля те, татко...

— Казах веднага, по дяволите!

Когато се съблича за него под ярката флуоресцентна светлина, тя решава, че трябва отново да го спечели. Ще използва всяка хитрост, на която той я е научил, както и някои, които сама си е измислила, за да укроти гнева му и да го накара да я обича.

Тя е малкото момиче на татко.

Стръвницата става от леглото и тихо преминава през тъмнината. Тя влиза в банята и запалва лампата.

Докато се оглежда в огледалото търси по себе си синини, но не открива нищо. Тя е напълно здрава и невредима. Разбира се, че е така.

Баща ѝ никога не я е наранявал наистина, дори и когато уискито го накара да изгуби контрол над себе си. Той само искаше да я научи да различава кое е добро и кое лошо — урок, който тя и до днес носи със себе си.

Тя му дължи нещо за нежната му любов и грижи.

Това е дълг, който тя няма търпение да издължи.

9

Филмът беше издраскан, с избелели цветове и долнопробен декор, който трябваше да представлява някаква спалня. На пода беше сложен матрак с евтини чаршафи, а до него имаше също толкова долнокачествено нощно шкафче, което изглеждаше несъразмерно високо, защото на типовете, които са правили филма, им се е досвидяло дори да купят рамка или пружина, върху която да сложат матрака. Стените бяха неизмазани — груба зидария от черни тухли. По тях бяха накачени изпокъсани филмови афиши, които трябваше да заместват картините по стените.

Камерата, която някой държеше не много стабилно в ръце, естествено беше насочена към леглото. Една слабичка блондинка, която с помощта на гримьора можеше да мине за седемнайсетгодишна, беше „звездата“ на филма. Легнала чисто гола в неоправеното легло, тя се опитваше да си вкара един изкуствен член, който беше дълъг около шейсет сантиметра. Разбира се, тя не можеше да го поеме целия, но наистина се стараше.

Танър оцени нейното упорство, докато се мъчеше да не повърне.

Филмите, които изгледа досега, бяха съвсем безобидни според стандартите на Лос Анжелис. Нямахте нищо от рода на групови оргии, садомазохизъм или мръсни номера с животни. Също така не можеше със сигурност да се твърди, че в някои от тях участвуват малолетни, макар че през последните няколко часа Танър се нагледа на такива гадости, които му стигаха за цял живот. Например един филм, който включваше малко бебе, неговите филмови родители и сменянето на пелените му, заседна в съзнанието му и щеше да го преследва за дълго.

Наруга Ърни наум и отново внимателно се загледа в това, което ставаше на екрана.

Когато Танър мислеше понякога за това, той смяташе, че разбира какъв е основният проблем при порнографията. Той не беше в похотливостта сама по себе си, нито в обвиненията за малтретиране на „звездите“ от порнографските филми. Като се изключи детската

порнография и някои садомазохистични изпълнения, включително и филмите с убийства, Танър знаеше, че повечето от „актьорите“ в порнографията са проститутки и наркомани. В Лос Анжелис тези две понятия често съвпадаха. Заедно с тях участваха и доста момичета, които искаха да станат филмови звезди и си въобразяваха, че като участват в мръсни филмчета ще могат да „пробият“ в Холивуд. Никой не държеше пистолет до главите им, нито пък някой вземаше майките им за заложници, за да ги накара да завършат някой шейсетминутен филм. Те просто бяха готови да направят всичко за пари.

Проблемът беше в това, че сексът на филмовата лента много бързо ставаше досаден, когато човек погълнеше достатъчно голямо количество. Любовният акт, сведен до безкрайното изображение на едно и също действие изглеждаше доста монотонен. Свещеното споделяне беше безсрамно сведено до потна тривиалност. И все пак...

Всъщност именно порнографията от „другия вид“ интересуваше сега Танър. Във всеки порок — наркотици, хазарт, платен секс — винаги идва един момент, когато определени клиенти преминават от случайния интерес към натрапчивия и започват да се нуждаят от все по-силни и драстични стимули, за да запалят страстта им. Наркоманът привиква към наркотика с течение на времето и се нуждае от все по-големи дози, докато накрая хвърля топа и светът се отървава от него. Комарджиите — или поне тези, които се пристрастяват — започват с обикновени залози в „приятелски“ игри, за да стигнат до ипотеки и среднощни сделки със съмнителни личности, които дават заеми срещу безбожни лихви. Типовете с по-особени сексуални желания и със садомазохистични наклонности по същия начин се нуждаят от все по-силни дози, за да им подейства: по-живописни изтезания на филмовата им плячка, както и някоя смърт от време на време, ако могат да платят за стоката.

На екрана вече имаше и друг човек, освен момичето. Това беше едър и силен бял мъж с тлъстина върху мускулите на корема си. Острата му коса беше вързана на опашка; една усмихната маска на Джими Картър трябваше да скрие лицето му. От това разстояние Танър можеше ясно да си го представи — грозно лице с груби черти и хлътнали очи, с белези от акне по него. Сигурно можеше да се установи самоличността му по татуировките — те бяха от тия, които

имат затворниците. Танър обаче знаеше, че издирването му, ако изобщо си струваше, едва ли щеше да доведе дори до арест за някакво дребно нарушение.

Той наблюдаваше как оня тип с вид на мотоциклетист си сваля джинсите. Нямаше нищо отдолу, което да го забави. Вероятно грубият плат беше ожулил интимните му части, но кой знае. Ако „Джими Картър“ имаше такива проблеми, това не му попречи с малко помощ на ръката си да получи ефект от световна класа.

Момичето беше готово да го посрецне. То изключи вибратора и го остави настрана. Известно време се занимаваше с члена на „Джими“ и го галеше, докато той отвори единственото чекмедже на нощното шкафче и извади оттам чифт белезници. Явно младата блондинка се изненада, но очевидно беше свикнала с промените в сценария и продължи да играе без да протестира, докато той заключи здраво ръцете ѝ с белезниците за една метална халка над главата ѝ.

Затворническият Ромео отиде пак до чекмеджето и извади оттам предварително нарязани найлонови ленти, с които обви първо единия ѝ глезен, а после другия. Така главната героиня беше вързана неподвижно върху матрака с широко разтворени крака.

Последва още едно отиване до нощното шкафче. Той извади от чекмеджето ръката си, стиснала здраво бръснач и с обиграно движение на китката измъкна плоското острие.

Сега вече момичето се изплаши; устните ѝ се движеха, но филмът нямаше звук. Независимо от това замръзналият от ужас израз на лицето ѝ каза на Танър всичко, което искаше да знае.

Мотоциклетистът я плесна няколко пъти през лицето, очевидно защото това му доставяше удоволствие и между подутите устни на младата блондинка бликна кръв. Тя започна да крещи, когато той свали бръснача и направи с него алена ивица върху тялото ѝ. Тя започваше между изпъкналите ѝ гърди, минаваше през плоския ѝ корем и стигаше до космите в долната част на корема ѝ.

После пътят на бръснача продължи надолу.

— Спри го, за бога! — извика Танър.

Когато екранът угасна, той чувствуваше, че наистина може да повърне. Зад него Ърни Григс, който се занимаваше с прожекционния апарат, мълча известно време, за да му даде възможност да се съвземе. Когато заговори, гласът му беше уморен:

— Случайно знаем кой е този идиот с бръснача. Три пъти е бил в пандиза — последният път в Соледад за сводничество и изнасилване. Пуснахме му филма и той се хвана. Каза, че всичко било законно, разбира се. Имал си филмов агент.

— Сигурен съм, че е така.

Григс седна на един стол срещу Танър от другата страна на дългата маса. Върху нея бяха разпръснати списания, предназначени за садомазохистична публика — в тях имаше снимки с ремъци, камшици, вериги и от време на време за разнообразие и по някое горещо желязо в задника.

— Всичко е, както ти казах, Мартин. В такива случаи докато успеем да получим копие, всички вече са успели да прикрият следите си. Главната героиня е някаква наркоманка — Джейн Доу — сигурно е избягала някъде от Айова и никой дори не я търси по крайбрежието. Разбира се, тя не може да даде показания, а ако намерим някакви останки, най-вероятно ще са разкъсани от койотите. Също така няма никакви надписи върху филма. Авторите му могат за това да се сбогуват с „Оскара“, а ние трябва да се чудим кой е направил това проклето нещо... или да се опитаме да намерим начин да докажем, че именно еди-кой си го е направил, ако случайно чуем някакво име.

— Много ли вървят тези неща?

Григс вдигна рамене и запали цигара:

— Според нашите сведения от нормалната порнография в Щатите се печелят два-три милиарда годишно. Това включва списанията и билетите от кината, продажбата и даването под наем на видеокасети и всичко останало. Но извън тези рамки, извън нормалното, никой не може да ти каже. По груби сметки едно копие от това, което току-що гледа, ще струва двайсет или трийсет бона на някой колекционер. А ако имат връзки, могат да организират и частни прожекции. Кажи го пет-шест бона за едно гледане.

— Никога ли не сте залавяли някого за това? — попита Танър.

— О, разбира се, че ги хващаме. На предварителното следствие се явява някой, облечен като Джони Карсън, който цитира наляво и надясно първата поправка към конституцията. Съдията гледа един-два филма, мръщи се, а те викат някой гримьор от Юнивърсъл студиос, за да даде показания, че това би могло да е инсценировка, че кръвта може

би е боя и така нататък. Щом нямаме свидетелски показания или труп, резултатът е нулев.

С част от съзнанието си Танър разбираше, че се е отклонил от набелязаната цел. С нежелание той се върна на въпроса:

— А сега, — каза той, — мисля, че трябва да обърнем нещата. Търся жена, която коли мъже. Смятам, че твоята артистка тук сигурно няма да има възможност да отвърне на удара.

— Така е — отвърна Григс. — Тебе те интересуват проститутки, които се държат с клиентите си, както тоя тип с момичето.

— Точно така.

— Имам нещо за тебе тази вечер, нали ти обещах. Ела в осем и половина и ще видим какво ще намерим.

— Няма да пропусна това — каза Танър, а тъмните му очи поглеждаха към плоския и празен екран.

Вътре в главата си той чуваше тих писък, който непрекъснато се засилваше, докато нещо избухна и се разхвърча на части, а после изчезна.

Предварително се бяха разбрали, че Флин и Танър ще присъствуват, когато Брад Кротър разпитва Кенет Декард, брат на последната жертва на хотелската касапка. Това решение беше продиктувано от практически съображения и за да спестят на опечаления дублирането на въпросите. Така той щеше да избегне болезнената необходимост да повтаря показанията си за насилствената смърт на своя брат.

В два часа в петък следобед те се бяха събрали в най-малката заседателна зала в Паркър сентър, цитаделата на лосанжелиската полиция в центъра на града, на ъгъла на Сентръл и Сан Педро. Братът на Айвън Декард вече беше ходил в моргата, за да потвърди това, което полицаите в стаята знаеха още от сряда сутринта, а по-точно, че именно обезобразеното тяло на неговия брат лежеше в студеното отделение на общинската морга. Бяха уточнени подробностите по пренасянето на тялото и беше уредено погребение в понеделник, късно следобед.

Флин наблюдаваше останалия жив от братята Декард, докато чакаха хубавата стенографка да се оправи с техниката. Новият шеф на „Декард Мотърс“ беше висок около метър и седемдесет. Той беше набит човек с мургава кожа и късо подстригана къдрава коса. Тялото

му под добре ушития костюм подсказваше на Флин, че този човек не се плаши от работа. Празният му поглед вероятно се дължеше на вцепенението от мъката или на липсата на интерес към това, което предстоеше.

— Всичко е готово — каза стенографката със закачлива усмивка.

Брад Кротър започна да пише протокола — час, дата, кой присъствува, каква е целта на разпита. Ако стенографката изпуснеше нещо, Флин подозираше, че в съседното помещение всичко се записва за всеки случай на магнетофонна лента.

— Няколко въпроса за протокола, сър. Брат ви се казваше Айвън Декард, нали?

— Да.

— И вие го идентифицирахте като жертвата на убийството, разкрито миналия вторник, на седемнайсти април?

— Точно така.

— Брат ви беше жител на Сакраменто, Калифорния, нали така?

— Да.

— Бихте ли ни обяснили по каква работа е бил в Лос Анджелис? — попита Кротър. — Някакви данни за пътуването, при което е бил убит.

— Имаме верига от магазини за коли в Северна Калифорния — каза Декард. — Имаме два магазина в Сакраменто, два в Сан франциско, един в Стоктън, един в Сан Хосе. През последните шест месеца имахме намерение да разширим дейността си и да намерим нещо и в Лос Анджелис. Брат ми дойде да провери някои места. Просто да опипа почвата, както се казва.

— Разбрахте ли какви възможности съществуват преди смъртта му?

— Не виждам какво общо може да има това с...

— Ще ви обясня — каза Кротър. — В момента ние разглеждаме убийството на брат ви като четвъртото от серия убийства. От друга страна, може би то няма връзка с предишните три освен една повърхностна и може би преднамерена прилика. Честно казано, нямаме заподозрени, а мотивът на убиеца не ни е известен. Не можем да си позволим да пренебрегнем възможността в случая да има финансов мотив.

— Но вие сам казахте, че не е бил ограбен.

— Доколкото знаем, това наистина е така. Но, разбира се, сме имали и случаи, когато е било извършвано убийство, за да се развие дадено търговско предприятие, или пък да се унищожи друго.

Очите на Декард гневно пробляснаха.

— Да не би да намеквате, че брат ми е убит заради нашия бизнес? Защото, ако ме обвинявате, по дяволите...

Кротър вдигна ръце, за да спре гневния поток от думи.

— Ако ви се е сторило, че намеквам за подобно нещо, моля да ме извините — каза той. — Всъщност имах предвид евентуални конкуренти или може би някой, който му има зъб.

— Брат ми нямаше врагове — каза Кенет Декард със стиснати зъби, като едва процеждаше думите.

— Бил е късметлия.

— Беше честен човек, лейтенанте. Айвън не мамеше нито конкуренцията, нито клиентите. Истина е, че имахме добра печалба, но и хората получаваха точно това, за което си бяха платили.

Що се отнася до другите в бизнеса, разбира се, че са готови да ти забият нож в гърба, стига да им дадеш такава възможност. Но естествено не и в буквалния смисъл. Все пак ние продаваме коли, а не кокаин.

Флин използва възможността да зададе въпроса си:

— Доколкото разбрах, брат ви е бил вдовец, нали?

— Точно така. Анджелика умря от рак преди три години.

— Имал ли е някаква постоянна връзка оттогава?

Лицето на Кенет Декард се вкамени, а тъмните му очи станаха студени.

— Защо питате за това, по дяволите?

— Съдебните лекари казват, че убиецът на брат ви е жена — отвърна Флин. — Очевидно е също, че те са имали полово сношение. Всъщност дори има предположения, че той е убит по време на акта.

— Господи, боже мой.

— Това, което ни интересува, е дали е имал някаква постоянна връзка или от време на време си е намирал момиче, когато е имал нужда.

— Нямаме намерение да проявяваме неуважение — добави Танър, като се опитваше да успокои Декард. — Единствената причина,

поради която се интересуваме от интимния живот на брат ви е във връзка с убийството.

— Сигурно ще си помислите, че ви лъжа, — каза накрая-Кенет Декард, — но ние никога не сме били много близки в това отношение, имам предвид по отношение на секса. Разбира се, че се закачахме по този повод в гимназията или в колежа, когато имахме срещи с момичета, но никога не сме обсъждали това, разбирате ли? Изобщо не мога да си спомня някога да сме разговаряли по този въпрос, откакто завършихме училище. А когато той загуби Анджелика... ами аз никога не бих посмял да повдигна този въпрос.

— Но сигурно щяхте да знаете, ако е имал постоянна връзка.

— Разбира се. Искам да кажа, че сигурно щях да науча. Ние всеки ден бяхме един до друг в офиса. Вечеряхме заедно един или два пъти седмично. Той все щеше да спомене нещо, нали така?

Флин отхвърли тази възможност. Убийството от ревност никога не беше много убедително, дори ако смятаха, че убийството на Айвън Декард е извършено по подражание на предишните. Те просто трябваше да проверят всички възможности, нищо повече.

— Казахте, че не е имал врагове в бизнеса.

— Може би на някого да не му е приятно, че имаме по-голяма печалба през последните няколко години, но няма нищо такова, заради което да се извърши убийство. Пък и това не ни изважда от бизнеса — каза Декард. — Ако са целели това, трябваше да убият и мене.

Брад Кротър прочисти гърлото си:

— Извинете ме, мистър Декард, но трябва да ви попитам дали ще спечелите нещо от смъртта на брат си?

Отново в очите му пламна гняв, но той беше съвсем откровен:

— Разбира се. Всеки от нас имаше застраховка живот в полза на другия и сега аз съм единственият собственик на „Декард Мотърс“. Това е стандартно споразумение между съдружници, но ако искате, можете да проверите. Този факт изобщо не означава, че съм наел някаква откачена курва, която да го разпори като риба докато се чукаат.

— Какво ви кара да мислите, че брат ви е убит от проститутка? — попита Флин.

— А кой друг може да бъде? — попита Декард, като хвърли към Флин ядосан поглед. — Брат ми пътуваше сам, а вие ми казвате, че е

убит от жена при полов акт. Не мога да си представя, че е дошъл тук и се е сгодил за два дена.

— Вие не искате да кажете, че е имал работа с проститутки и у дома си?

— Нищо не искам да кажа, по дяволите! Всичко, което знам е, че брат ми е убит и вашата работа е да заловите убиеца. В момента виждам само как три ченгета си губят времето.

— Поне няма да губим повече вашето време — каза Флин. — Мисля, че това е достатъчно. Какво ще кажете?

От лявата му страна Кротър вдигна рамене, а Танър му кимна отдясно.

— Значи вече мога да взема тялото на брат си?

— Разбира се — каза Кротър като стана и се запъти към вратата, докато Декард се изправи.

— Ако мога да ви помогна при формалностите или с нещо друго? — попита Кротър.

— Не, благодаря, всичко е уредено.

Той се обърна към Флин и Танър и тъмните му очи се спряха върху Флин.

— Надявам се, че ще хванете убиеца.

— И ние се надяваме.

Когато той си тръгна, Брад Кротър затвори вратата и се обърна към Джоузеф с неодобрителна гримаса:

— Така ли ви учат да се държите с хората във ФБР?

— Този приятел прикриваше брат си — каза Флин. — Нали видя лицето му. Той много добре знае, че брат му си е плащал за удоволствието след смъртта на жена си, а може би и преди това.

— И какво от това? Да не би да мислиш, че трябва да обвиня убития, защото е ходел с проститутки?

— Това потвърждава, че убийството на Декард не е някакво подражание на предишните и зад него не се крие ревност или парични интереси. Освен, разбира се, ако брат му не е поръчал да очистят първите трима, за да прикрие следите.

— Ще ви помогне ли това, което сега разбрахте? — попита Кротър.

— Все още елиминираме различни възможности — каза Флин. — Засега знаем, че нашата Касапка хваща жертвите си в баровете на

хотелите — или се оставя да я хванат, — а после отива в стаята на щастливеца, за да останат насаме. Когато той си свали панталоните, тя се заема с него и веселите любовни игри се превръщат в касапница.

— Така че каква е твоята версия за тази седмица? — попита Кротър. — Проститутка ли търсим или откачена медицинска сестра?

— Двете неща не се изключват взаимно — каза Танър. — Ние проверяваме всички съществуващи възможности. Може да е медицинска сестра, която работи и нощем или пък проститутка, която е била в училище за медицински сестри.

— Или нито едно от двете — каза накрая Флин, за да изложи всички възможности. — Ние просто хвърляме въдицата и чакаме нещо да се хване на нея. Също като тебе и всички останали.

— Надявам се, че използвате по-добра стръв — промърмори следователят от отдела по убийствата Брад Кротър. — Защото аз досега нищо не съм уловил, дори и настинка не можах да хвана.

— Продължаваме да работим по въпроса — отвърна Флин.

Той се спря преди да каже очевидното, а именно, че по всяка вероятност и сега случаят ще се сведе до изчакване.

Те се движеха без ориентир и се молеха на Бога убиецът сам да им се разкрие като направи някаква грешка.

Напоследък Брад Кротър може би е имал проблем с хващането на простуда, но неговия имунитет не беше заразителен. Някъде в Лос Анжелис, мислеше си Флин, през следващите няколко дни друг нещастен пришълец щеше да улови смъртта си.

Разбира се, освен ако преди това не успееш да хванат убиеца.

„На дъбър час!“ — помисли си той.

10

— Тази операция е все едно да разбиеш заключена кутия. Участвувал ли си досега в такова нещо?

Мартин Танър погледна към Ърни Григс и поклати отрицателно глава:

— Не, тази вечер ми е за първи път.

— Ще ти хванем каквото ти трябва — каза един от хората на Ърни и му се усмихна от тъмната вътрешност на камионетката.

— Разбира се, че такива свърталища обслужват ония типове, но не се знае какво ще намерим, докато не влезем вътре. Понякога на такива места правят филми с деца или изпълняват специални поръчки на педофилите. Използват предимно деца, които са избягали от къщи, но преди две или три години намерихме едно дете, което някакъв смахнат тип беше отвлякъл от Еспондидо. Никога не знаеш на какво ще попаднеш вътре.

— Често ли ги арестувате? — попита Танър.

— Бих искал да е така — намръщи се Григс. — Ние знаем, че те действуват, но нали всичко се върши тайно. Педофилите и садомазохистите си падат малко параноиди, ако разбираш какво имам предвид. Имаме късмет, ако пипнем един годишно. Човек трябва да е търпелив.

— Поласкан съм.

— Има защо. Всеки на улицата знае за лудата проститутка, която коли мъже. Сигурно Диамантения ще може да ни каже нещо.

През последния половин час те бяха поели по една алея до булевард Кълвър, на север от магистралата. Целта им беше един склад, който започваше от Балона крийк и стигаше до океана на половин миля разстояние.

Григс сякаш четеше мислите му:

— Изпратих няколко души при водата за всеки случай — каза той. — Ако някой се опита да се измъкне през задната врата, те ще го спипат.

Танър чу как зад него в тъмното участниците в нападението проверяват оръжието си, слагат пълнителите и щракат затворите. Той бръкна в джоба на дънковото си яке и докосна новия си 10-милиметров „Смит & Уесън“, който беше на въоръжение във ФБР. Нямахме нужда да проверява отново, за да се убеди, че има един куршум в цевта, а още единайсет чакаха реда си в пълнителя.

По съвета на Григс той се беше облякъл колкото може по-лошо — с карирана риза под дънковото яке, с изтъркани джинси и тежки работни ботуши. Чорапите му и бронираната жилетка бяха нови, но иначе той се чувствуваше така, все едно е отишъл да работи в гаража си или да събере с греблото опадалите листа в двора на къщата.

Обаче сега в Лос Анжелис беше пролет, а не есен и той започваше да се поти в пълното с хора затворено помещение.

— Колко дълго ще чакаме, как мислиш? — попита той.

— Докато дойде — отвърна Григс. — Диамантеният трябваше да пристигне в осем и половина според нашия източник. Работата е там, че той не е от най-точните.

Танър видя, че часовникът на таблото вече показваше девет и петнайсет. Той се помести на седалката, за да не му изтръпнат краката. Най-неприятната част на полицейското наблюдение беше чакането — без да знаеш дали набелязаният обект е решил да отложи номера си или вече не се интересува от него. Сам си поставяш някакъв краен срок и наблюдаваш как той отминава, после си поставяш друг краен срок, после още един, докато накрая ти писва и си казваш...

— Ето го.

От напрежението късите косми по врата на Танър се изправиха. Той целият настръхна докато наблюдаваше как класическият тил кола на сводник минава пред тях. Беше огромен линкълн, украсен с имитация на леопардова кожа, със спици на колелата и затъмнени стъкла. Видът на колата беше такъв, че те караше да съжаляваш, че не си далтонист, а мощният му двигател гълташе толкова бензин, като че ли беше на някой иракски шпионин, който тайно работеше в Щатите.

Григс вдигна радиопредавателя до устата си и натисна едно копче с палеца си:

— Започваме! Всички по местата си!

Без да ги вижда, Танър знаеше, че сега участниците в нападението, които бяха в другата камионетка, преглеждат оръжието

си и оправят бронираните си жилетки. Някои от тях сигурно се шегуват, други в последния момент отправят молитви към Бога.

Те бяха от групата при задната врата и трябваше да отрежат пътя на обектите на нападението, които биха се опитали да избягат по брега. Ако имаше стрелба или нещо подобно, вероятността да пострадат беше между шейсет и четирийсет процента.

При нападение никога не можеше да знаеш какво те чака. Понякога можеше да хванеш лошите по бели гащи, да ги прибереш без нито един изстрел и да намериш всички доказателства, за да бъдат осъдени. Друг път те те чакаха тежко въоръжени и беше истински късмет да останеш жив, когато всичко свърши.

По дяволите!

Но той усещаше как адреналинът му се повишава, а нервите му бяха изпънати до крайност, както винаги преди битка. Най-лошото беше, че това му харесваше — да си на ръба, да си опиташ силите срещу тези хора, от които си изкарваш хляба.

Очите на Танър не се отделяха от линкълна, който паркираше от другата страна на улицата.

Вратата на шофьора се отвори и от нея грациозно се измъкна един гигант. Той поправи връзката и сакото си и внимателно се огледа и в двете посоки на тихата улица. Очите му преминаха покрай алеята и камионетката, в която беше Танър. Те бяха в безопасност в сянката, под прикритието на нощта.

— Това ли е Диамантения? — попита Танър.

— Още не.

Гигантът се увери, че улицата е чиста преди да отвори задната врата на линкълна и отново да я затвори, след като от нея излезе едно човече, чиято скромна африканска прическа едва стигаше до гърдите на гиганта. Въпреки всичко, дребосъкът беше облечен добре, стига да обичаш коприна и кадифе. Когато вдигна ръка, за да се почеше зад ухото, уличната светлина се отрази от златото и диамантите, които носеше. Те струваха два или три пъти повече, отколкото Танър получаваше за една година.

— Пипнахме го — каза Ърни по радиото. — Вече влизат. Бъдете готови.

Той се премести на седалката си и се усмихна на Танър.

— Това е Диамантения. Истинското му име е Артър Уимсли или Артуро Уестън. Какъв дребосък, а? Попитай го откъде е получил името си и той ще ти разкаже всякакви глупости за двете дузини хора, на които е свил диамантите, факт е, че не може да спре да купува диаманти, дори и да не са модерни.

— Значи искаш да ми кажеш, че не е опасен?

— Казвал ли съм такова нещо? — Григс поклати глава. — Сигурни сме, че е убил поне двама или трима души, но нищо не можем да докажем. Няма да се учудя, ако именно той е дал заповедите за поне още пет или шест убийства през последните няколко години. Исках да ти кажа, че е голям артист, впрочем, както всички негърски сводници.

— Добре, разбрах.

Те видяха как гигантът и господарят му изчезнаха в склада, посрещнати на вратата от някакъв портиер, облечен с лъскав анцуг. Григс се изправи и каза:

— Вече са вътре. Да тръгваме, момчета. Танър скочи на паважа с пистолет в ръка, а полицаите, които участваха в акцията, минаха край него и се наредиха в разреден строй, готови за стрелба, още преди да стигнат до осветената улица. Той тръгна след Григс и видя двама души, които се бяха отделили от другите, за да прикриват изходите, както предварително беше планирано. Човекът, който водеше групата от пет души, сред които беше и Танър, носеше къс таран с две дръжки, а мъжете от двете му страни бяха с бойни пушки.

Те минаха покрай линкълна, изкачиха се по циментовите стълби и стигнаха до входа, където бяха изчезнали Диамантения и неговия телохранител. Водачът на групата зае позиция със свити колене и с цялата си сила блъсна вратата с тарана. Трябваше да удари и втори път, преди резето да се счупи с трясък и те да влязат вътре. Сега двамата с пушките вървяха напред.

Вътре портиерът вече посягаше към автоматичната пушка в ъгъла, когато те го събориха. Удар с дулото на пушката отвори рана на главата му и той падна в безсъзнание. Докато Танър влезе вътре след Ърни Григс, портиерът вече беше с белезници на ръцете и с найлонов клуп около глезените.

Участниците в акцията си вършеха работата неумолимо и ефикасно, без нито едно излишно движение, докато щурмуваха стая след стая като войници в градска бойна зона. Складът скоро беше

ремонтиран, отпред имаше вход, а вдясно беше офисът. По пет-шест стаи бяха наредени от всяка страна на коридора, който минаваше от изток на запад. Диамантеният и едрият му телохранител бяха в офиса и с каменни лица наблюдаваха как полицаите отварят с ритници вратите и събират доказателства.

— Изглеждаш малко блед, Артуро, — сега Григс се усмихваше, доволен, че всичко върви без грешка.

— Та вие ме вдигате от леглото — отвърна подигравателно Диамантения. — Искам да видя заповедта ти за обиска, човече.

Григс хвърли документа на коленете на Уимсли:

— Ако имаш нужда от помощ при четенето, можеш да ми кажеш.

— Моят адвокат може да чете добре. Сега го чакам да ми се обади.

— Това ще стане когато отидем до центъра. Първо трябва официално да предявим обвинение срещу тебе. Трябва да защитаваме гражданските ти права. Между другото, през това време имаш право да си държиш мръсната уста затворена. Същото се отнася и за оня дребния, ако изобщо може да говори.

— Майната ти — прошепна гигантът, който очевидно имаше проблеми с гърлото.

— Не е лошо. В пандиза ли те научиха да се изразяваш така?

— А вие, момчета, няма ли да ми кажете какво търсите? — попита Диамантения.

— Само проверяваме — отвърна Григс. Искаме да видим какво толкова правиш тук, че ти трябва онази горила с автоматичната пушка на вратата, за да не те види никой.

— Това е охрана — отговори Диамантения. — Ако погледнеш по-внимателно, ще видиш, че пушката е полуавтоматична, човече. Имам разрешително за оръжието.

— Жалко, че има нова щатска наредба за полуавтоматичните оръжия, приятелю. Някой от вас ще иде на топло за това, все едно какво ще намерим тук.

Един след друг участниците в нападението започнаха да се връщат, като всеки носеше принадлежности за камера или картонена кутия, пълна с видеокасети.

— Няма никакви надписи, — каза един от групата на шефа си, — но ти гарантирам, че не е „Мери Попинс“.

— Сигурно в него се разказва за някакво момиченце — отвърна Григс. — Ще прегледаме всичко в участъка, след като настаним удобно Артър в кафеза.

— Тези филми са си мои, за лична употреба — развика се Диамантения. — Просто съм ги оставил тук, защото въкъси нямам достатъчно място.

— За мене това няма значение — каза Григс, като продължаваше да се усмихва. — Ако в кутиите намерим дори само един кадър с дете, връщаш се в пандиза.

Григс намигна на Танър:

— Как мислиш, дали в Соледад ще харесат това малко шоколадче?

— Няма да се учудя, ако веднага го излапат.

— Чакай малко, братко, това вече отива далече.

— Мисля, че прибрахме всичко, което ни трябва, за да те пратим на топло, Артуро. Честно казано, предпочитам да хвана и някое момиченце тук, но и това ми стига.

— А ако се спазарим?

— Ти нямаш какво да ни дадеш — каза Григс.

— Ами, може пък да ви изненадам с нещо.

— Слушам те.

— Ако искаш да намериш непълнолетни момичета, — каза сводникът, — тогава можеш да нападнеш полковник Сандърс.

— Така ли?

— Да не мислиш, че те занасям?

— Знам, че ме занасяш, Артуро.

— Съвсем не. Този тип държи половината от филмите с деца долу на булевард Сънсет. Дай да се разберем и ще можеш добре да го наредиш.

— И да те оставя сам да въртиш целия бизнес?

— Човек трябва да яде.

— Забравих да ти кажа за храната в затвора — добави Григс. — Трябва да знаеш, че там давам много въглехидрати.

— Ти си много смешно бяло момче. Някой казвал ли ти го е досега?

— Само това слушам.

— Е, какво, ще се спазарим ли или не?

— Мисля, че ще трябва да идеш в пандиза — каза Григс. — Освен ако...

— Не се престаравай. Просто кажи какво искаш.

— Ако ми помогнеш за един случай, върху който работя, мога да кажа няколко думи за тебе на окръжния прокурор.

— Няколко думи ли? Ти искаш да ме изкараш от играта, а всичко, което ще получи са няколко думи.

— Прав си, — каза Григс, — наистина беше глупава идея. Хайде да опишем тоя боклук и да се махаме.

— Почакай де... Не бързай толкова. Просто се пазаря, това е всичко. Какво точно имаш предвид за прокурора?

— Ами нещо, което ще направи от обвинението в углавно престъпление, обвинение в обикновено нарушение. Разбира се, ако ни помогнеш.

— За какво става дума?

— За Хотелската касапка.

— По дяволите, а не искаш ли да ти донеса парче зелено сирене от луната?

— Не, приятелю, наистина не мисля, че ще можеш да ни помогнеш — каза Григс и се обърна към хората си, които бяха наблизо:

— Някой от вас да има белезници, за да ги сложим на този красавец?

— Почакай още малко, човече. — По тона на Диамантения личеше, че е развълнуван. — Никога не съм казвал, че няма да ти помогна.

— Така ли?

— Истината е, че и аз отдавна съм нащрек и също търся оная кучка.

— Тъй ли? И защо?

— Тя ми пречи на работата, човече, за какво друго? Хората четат във вестниците за тази смахната курва или гледат снимки по телевизията и решават, че трябва да си държат панталоните закопчани и да си пазят портфейлите, нали загряваш?

— Значи и ти я търсиш?

— Не точно аз, нали разбираш? Тази работа засяга всички на улицата.

— Толкова очи, все трябва да са видели нещо.

— Ако знаех името на проклетата кучка, веднага щях да ти го кажа, кълна се в Бога.

— Ти да не би да си станал вярващ междуременно?

— Винаги съм бил такъв. Баща ми цял живот беше баптистки проповедник.

— Сигурно се гордее с тебе.

— Той умря. А скоро ще умре и оная смахната курва.

— Ти ми създаваш много работа — каза Григс. — Ако искаш наистина да ти помогна, трябва ми резултати.

— Казвам ти, че тази курва е нещо различно. Аз ще говоря с хората си, а те ще разпитат момичетата си. Ако някоя от тях е убила някого, ще я имаш.

— Това ми харесва. Бдителни сводници.

— Говориш за джентълмени, които се занимават с развлеченията на гражданите.

— Все едно — каза Григс. — Ние ще прегледаме хубаво твоите касети и ако намерим нещо с деца, ще влезеш на топло поне за пет години, но може и за цял живот.

— А какво ще кажеш, да ми дадеш възможност по-сериозно да проверя хотелската история?

— Не знам какво да ти кажа. Без име или някакво солидно доказателство не мога да отида там и да кажа на човека да те пусне.

— Можеш да му кажеш, че работя по въпроса, че ти помагам. Нещо такова.

— А ти какво ще правиш през това време?

— Ще я търся под дърво и камък. Ако намеря нещо, ще ти се обадя.

— Ще трябва да предявим обвинения срещу тебе. Без това не може, както и да се развият нещата.

— По дяволите, това не е проблем. Знаеш, че имам повече плакати из града, отколкото има Мадона, можеш да си сигурен.

— Добре, но нищо не ти обещавам по другия въпрос — каза Григс.

— Това е добре. Всички правим каквото можем. Те почакаха на тротоара и наблюдаваха как качиха Диамантения и телохранителя му в отделни полицейски коли, за да ги закарат в участъка. Една линейка

беше дошла да закара до болницата портиера, който още беше в безсъзнание.

— Проклетата операция — каза Григс, когато останаха сами. — Стисках палци да успеем с този, но пак ударихме на камък. Все пак, може да имаме късмет с касетите.

— Мислиш ли, че той казваше истината?

— За какво, за хотелските убийства ли? — Ърни вдигна рамене. — Нищо чудно. Сводниците и политиците имат много общи черти, ако не си забелязал. Например, никой от тях не обича напечените ситуации и да е на светло. Само запали светлината и ще се изпокрият като хлебарки в кухнята. Каквото и да ти даде Артуро, трябва преди това да си сложиш гумени ръкавици.

— Вярваш ли на това, което казва за настроението на улицата?

Григс помисли известно време и когато взе окончателно решение по въпроса, кимна утвърдително.

— Артуро може да не ти каже какво мисли, но той знае какво става в неговия сектор. Разбира се, че му вярвам, особено когато имам бръснар в едната си ръка, а с другата го държа за топките.

— Значи пак ще ти трябват гумени ръкавици.

— Това е безопасният секс — каза Григс. — Четох някъде, че от него можеш да се разболееш от рак.

Танър се усмихна уморено:

— Така ли?

— Да, животът е тежък — каза Ърни Григс. — А след това умираш.

11

По стандартите на Бел Еър къщата на Оръм Роуд беше малка, но поддържана с много обич и грижи, а градината — безупречно подредена. Флин я откри при второто си минаване. Първият път бе пропуснал да забележи глухата улица, защото табелата беше напълно скрита от надвисналите дървета. Като паркира зад едно почти ново БМВ на алеята, забеляза, че покритият с дървета хълм скриваше от погледа съседните къщи.

Той се хвана, че инстинктивно пресмята времето за реагиране на пожарникарите и полицаите и установи, че един мародер би свършил работата си и би изчезнал доста преди повикване по телефон 911 да доведе някой на помощ. Домашният адрес и телефон на лекарката не бяха в указателя, но нямаше нужда от детективски способности, за да бъде открита, ако някой от пациентите ѝ приключеше лечението с намерения за отмъщение.

Флин отхвърли тази мисъл. Жената беше опитна професионалистка и знаеше какво върши. Той имаше да обсъжда с нея определени неща, а те не включваха съвети относно мерки за сигурността ѝ.

По неговия часовник беше подранил с две минути, но все пак беше достатъчно близо до уречения час. Флин натисна звънеца, почака малко и тъкмо се канеше да опита пак, когато чу стъпки току зад вратата.

Когато тя се отвори отвътре се показа една съвсем различна Сара Джейн Петоски. Беше без очила и с малко повече грим. Носеше къса черна рокля, която никога не би минала за служебно облекло. Токовете добавяха още пет сантиметра към нейните собствени метър и седемдесет, а нанизът перли накара Джоузеф да оцени деколтето и.

— Точно навреме. Само да взема чантата си. Флин почака на входа, наслаждавайки се на олеандъра, розите, редовете хвойна и джакаранда, които скриваха къщата откъм Оръм Роуд. Той вдъхна

парфюма на докторката, докато тя заключваше двойната брава, след което се доближи до него на стъпалата.

— Харесвате уединението си — каза той.

— Прекарвам в града от девет до пет, четири дни в седмицата и това ми е напълно достатъчно.

— И не изпитвате никакво безпокойство от самотата? — въпросът се изплъзна преди съзнанието му да успее да го спре.

— Единствените смутители, които са ме спохождали от време на време, са били някой заблуден койот или миеща мечка.

— Имате късмет.

— Човек сам си кове късмета, мистър Флин.

— Изоставаме — рече той.

— В такъв случай...

— Джоузеф — напомни ѝ той. — Или Джо. Мистър е излишно.

Усмивката ѝ изглеждаше достатъчно истинска, но Флин забеляза някаква стаена предпазливост.

— В такъв случай, Джо, наричай ме Сара... щом изоставаме.

— Спогодихме се.

Криволичещият път до Сънсет Булевард им отне около петнадесет минути; а след още тридесет паркираха пред един малък, но уютен ресторант за морски ястия на Оушън Авеню в Санта Моника. Залата на втория етаж беше със свещи, а прозорците ѝ бяха обърнати към океана с панорамен изглед към малки лодки, които се надпреварваха с тъмнината, устремени към местата си в близкото пристанище за яхти или към Марина Дел Рей по-надолу на юг. Келнерът им препоръча предястия към печения омар и с одобрението на Флин поръчката бе направена.

Първо поднесоха коктейл от скариди. Сара опита своя и го оцени като превъзходен, преди да пристъпи към професионалните въпроси.

— Докладите, които ми даде, са вкъщи — рече тя. — Ще ти ги върна като ме оставиш на връщане.

— Добре.

— Това, което мога да кажа по този случай, са само предположения. Ако искаш, можеш да ги наречеш и професионални догадки.

— Разбирам.

— С тази уговорка трябва да ти кажа, че имаш голям проблем. Това не е изненада за теб, нали.

— Как не — четирима убити не са шега — отвърна Флин.

— Както и подозираше, субектът ти изглежда е уникален. Като вземем предвид избора на оръжие, възрастта на мъжете и случайния им подбор, обезобразяването им след смъртта — ако това би те успокоило, Джо, бих казала, че си изправен пред безпрецедентен случай.

— Страхотно. И какво е бързото му решение?

— Никакво. Трудно е да съставим портрета на твоя убиец само въз основа на наличните откъслечни улики, но съм склонна да приема, че вашият екип в Куантико има право с версията за сексуално отмъщение. Подобна жестокост почти винаги се дължи на някаква детска или юношеска травма, а изборът на жертви измежду хора от бялата раса на средна възраст още повече потвърждава хипотезата за преживени някога унижения у дома. Моята професионална догадка би била, че тя убива татко си или чичо си Боб, все едно кой, като израз на отмъщение за позора, който е понесла като малка.

— Защо не ликвидира виновника?

— Джо, ти си запознат с така нареченото прехвърляне на агресията, нали? Вероятността си остава, нещата не се променят. Хенри Лукас уби майка си на двадесетгодишна възраст, но това не спаси останалите му жертви десет години по-късно. Първоначалният прелъстител може и да е недосегаем — дори починал — или може така да блокира чувствата на твоя субект, че той да не е в състояние да действа срещу него, ако се опита.

— При мъжете е нормално да очакваме агресивно насилие в миналото, което с времето води до убийство. Повечето от случайните убийци имат регистрирани арести с обвинения от нападение и дребен грабеж до изнасилване и палеж. Мислиш ли, че една жена би се вписала в тази схема?

Сара помисли малко, сви вежди и поклати отрицателно глава:

— Малко вероятно е. Подложените на сексуално насилие момичета — най-вече кръвосмешение — се научават да крият това от ранна възраст. Вината, която чувстват може да изглежда глупава, но е налице. Някои подивяват, разбира се, или побягват от къщи, но повечето общо взето, се стараят да компенсират срама си с безукорно

поведение на малки дами в обществото. Жертвите на кръвосмешение често са отличнички в училище, участват в спортни състезания или дискусии, в най-различни дейности. Организираните религиозни занимания са друг често срещан начин за прикриване. Обикновено обръщат внимание главно на групови дейности и много малко на срещи или общуване по двойки. В тълпата съществува сигурност.

— Може ли да се каже, че тя е вероятна кандидатка за лечение?

— Всеки случай е различен, Джо. В крайна сметка, някои от жертвите търсят помощ, но повечето са по-склонни да продължат да се крият. Опитват се, ако могат, сами да се убедят, че никога нищо не се е случвало.

— Дано имат късмет.

— Те се нуждаят по-скоро от преглеждане, отколкото от късмет — каза тя. — В такива случаи потискането е все едно да лекуваш рак с лейкопласт. По пътя ги очакват потенциални сривове, може би самоубийство.

— Или убийство?

— Или убийство.

Флин забеляза, че Сара беше красива дори когато сбърчваше вежди.

— Както ти отбеляза, типичните жени-убийци обикновено нападат своите приятели или роднини — най-вече деца, съпрузи, любовници. Ако направим бърз преглед на регистрираните, става ясно, че повечето от тях са преживели сексуално насилие в детството си, като случаите на кръвосмешение са три пъти повече от другите. Разнообразието на избраните жертви сочи, че твоята клиентка не е омъжена или сгодена. Бих се изненадала, ако тя изобщо се среща с някой мъж. Ако ходи на работа, много вероятно е, че изпълнява задълженията си добре и избягва контакти с колегите си извън работно време. Маскировката при лова не само обърква потенциалните свидетели, но осигурява защита срещу спомените, които я карат да убива.

— Наясно ли е тя с това, което става, когато свали маската?

— Може би, но за да знам със сигурност, трябва да направя задълбочено проучване.

— Ще видя какво може да се направи — каза Флин с мрачна гримаса.

— Няма да е лесно, Джо. Искам да кажа — жената очевидно не е тъпа. Почти съм сигурна, че има университетско образование и е достатъчно хладнокръвна, за да улучи безпогрешно четири пъти.

— На нас са ни известни само четири.

— Ако се открият и други случаи, няма да е трудно да ги разпознаем. Тя е принудена да кастрира жертвите си — като по този начин си отмъщава за някогашните оскърбления и премахва някаква предстояща заплаха и използва отрязаните полови органи като някаква тапа за възпирание на евентуални осъдителни забележки. Другите издевателства са допълнително хрумване, посмъртни обиди. Много ще се изненадам, ако наруши схемата, която сама си е създала.

— Времето на убийствата не дава указания за някакъв график — отбеляза Флин.

— Не е задължително. Напрежението нараства до момента, когато трябва да се освободи от него. Може да има и външни фактори, които по някакъв начин периодически усилват и отслабват напрегнатостта ѝ.

— Разбирам.

— Боя се, че не ти бях много полезна — каза тя и се усмихна напрегнато.

— Човек никога не знае — отвърна Флин, обмисляйки нещо, което му бе хрумнало. — Мислиш ли, че може да има нещо специално, което я кара да се задейства?

— Не бих могла да кажа, без да съм прегледала пациента. Теоретично всичко би могло да изиграе тази роля — стара песен по радиото, определена миризма на афтършейв, какво ли не. А освен това, може и въобще да няма специален стимул. Събужда се някоя сутрин отвратена от живота си и знае, че е време да действа.

— Тогава няма начин да бъде манипулирана.

— Няма безопасен начин — отвърна Сара. — Знам един-два случая, когато убийците са действали в отговор на преки призови, но това е рядкост. Боя се, че тази жена няма да се предаде на полицията или да се компрометира въз основа на нещо написано във вестниците. Възможно е и да успееш да я подтикнеш към действие, но на твоето място не бих желала да поемам такава отговорност.

— Едно на нула.

— Бих желала да имам отговора, който ти трябва, но такъв наистина няма. По мое мнение тя ще продължи да действа според собствените си хрумвания докато я хванеш, или докато тя самата не стане на ясно със себе си.

— Възможно ли е това?

— Защо не? Литературата е пълна със случаи, когато убиецът погубва няколко жертви и после се оттегля. Полицията смята, че е умрял или може би вкаран в затвора за друго престъпление, но никой не знае със сигурност. Ако насилието пречиства, кой би се наел да отрича, че то и лекува, по някакъв странен начин? Едно малтретирано дете израства с чувство на ужас към майка си или баща си. Като порасне, то убива проклетия образ на жестокия си родител безброй пъти, докато прогони личния си демон и преодолее страха от детството си. Няма да седна да умувам кои са тези, които са успели.

— Две на нула — усмивката му беше насилена, но се отпусна, когато келнерът донесе гигантския омар, от който се вдигаше пара, а отстрани имаше зеленчуци и топено масло.

— Каква прелест!

— Мисля, че в нощното предаване гледах как това чудовище победи годзилата.

Тя опита една хапка и притвори очи:

— Превъзходно.

Флин се съгласи с нея и докато се справяха с храната си настъпи тишина. Когато Сара проговори отново, гласът ѝ беше по-лек и по-спокоен:

— Любопитно ми е — рече тя, — какво те кара да избереш ФБР?

— Трудно е да се каже. Завърших колежа и след това една година учих право, но на всички им беше ясно, че от мен няма да излезе втори Пери Мейсън. Предполагам, че Бюрото представляваше някакъв компромис между приключението и сигурността. Преди шест години, когато се създаде VICAP, то представляваше нещо ново. Предоставяше възможност да се навреш за малко в тъмния свят и при това евентуално да свършиш нещо добро.

— А сега?

Той сви рамене и продължи:

— Видях тъмния свят — поне това, което ми е необходимо да зная за него — но, когато си започнал една работа, трябва да стоиш и

да я свършиш. Някой трябва да се опита да изрине онези психопати от улицата.

— Сигурно е опасно.

— Има и такива моменти — призна Флин, — но по-голямата част от работата ни се състои в събиране на информация, анализи, обучаване на кварталните полицаи за това какво да търсят на местопрестъплението и тем подобни. Разбира се, екипът в Куантико прави всички портретни характеристики на заподозрените. А нашата дейност се ограничава до федералните бегълци, поне на теория.

— Но нещата не винаги се разиграват по този начин.

— Не съвсем — отвърна Флин, като си спомни за тримата души, които беше убил, откакто бе постъпил в VICAP през пролетта на 1985 година. — Сега е мой ред да питам.

— Добре.

— Как започна да се занимаваш с психиатрия? Тя се намръщи.

— Не зная дали ще ми повярваш, но изпитвах непреодолимо желание да помагам на хората.

— Защо не?

— За съжаление, то се оказа измамно — на лицето ѝ се появи слабо подобие на усмивка. — Истината е, че аз търсех някакви отговори за собствения си живот, но цялата работа повече или по-малко излезе от контрол.

— Нямах намерение да...

— ...любопитстваш? Не си го направил, Джо. Работя с момичета и жени сега, защото до известна степен и аз съм изпитала същите неща. Баща ми беше акушер. Наред с това той беше груб родител, понякога жесток, а майка ми се напиваше до смърт. Предполагам, че психиатрията беше последният спасителен изход. Избрах учението вместо алкохола. В деня, когато баща ми почина, си купих бутилка шампанско, за да го отпразнувам. Парите от застраховката и спестяванията му стигнаха за таксите в медицинския факултет, а аз избрах психиатрията, понеже ми се струваше, че няма друга възможност. Трябваше да разбере себе си и нещата, които всекидневно чувствах в мен. С течение на времето открих, че има още безброй други хора, които бяха като мен или дори по-зле. Опитвам се, когато мога, да им помогна да превъзмогнат бедата.

— Мисля, че това помага — отвърна Флин. — Личният подход, имам предвид. Моят колега преди години загуби момченцето си. Блъсна го една кола и избяга. Много му е тежко, когато ни се падне някой случай, в който са замесени деца, но никога не бие отбой. Мисля, че когато залавяме типове, които посягат на деца, това му помага да спи малко по-добре.

— Не бих се изненадала, ако е така.

— Желаете ли десерт? — попита келнерът, когато дойде да прибере чиниите.

От другата страна на масата Сара поклати глава и каза:

— За мен не. Не мога да хапна нищо повече.

— Отказваме се.

— Бих се чувствала още по-добре, ако си платя сметката — рече Сара.

— Не мога да ти помогна. Държавните счетоводители се объркват от работа с твърде много документи. Те като че ли едва се справят с повишенията в Конгреса.

— Не зная...

— Настоявам. Твоето правителство настоява.

— Добре тогава. Предай благодарностите ми на Чичо Сам.

— Ще го сторя.

На връщане Флин закара бавно Сара до дома ѝ. Разговорът им беше спокоен, приятен, но той беше достатъчно проникателен, за да разбере, че доста ѝ беше коствало да изложи пред един непознат откъслечни подробности от детството си. Изведнъж той си помисли, че желанието ѝ да говори за миналото може би само по себе си беше някаква форма на лечение — подобно на проветряване на плесенясала стая или както, когато оставяш рани на открито да зараснат с времето, Флин се почувства разочарован, когато пристигнаха в къщата на Оръм Роуд.

— Влез за малко. Ще ти дам папките, а може да пийнеш кафе или чаша бренди за из път.

— Добре.

Нощта беше хладна и тъмна, а най-близките улични лампи — скрити от стената от дървета. Един прилеп кацна над тях и после изчезна, а нощта погълна острото му писукане.

— Граф Дракула?

Тя се изсмя игриво.

— Не се безпокой. Имам малко чесън в къщата. На вратата беше още по-тъмно, Флин чакаше, докато тя ровеше в чантата си.

— Никога не съм бил в дома на психоаналитик — рече Джо. — Ще трябва да ми кажеш какво да правя. Очакваш ли да ти разкажа всичките си сънища?

Тя застана за момент с ключове в ръка, усмихна се, преценявайки го, и рече: — Изненадай ме, Джо.

Случи се така, че те се изненадаха взаимно, Флин пристъпи вътре, очаквайки да види обстановката, която напомня на кабинета на Сара — полирани дървени и убити цветове, тежки мебели, които придават на къщата усещане за здравина. Вместо това, той се сблъска с разноцветни пастелни тонове, импресионистични творби по стените и модерни мебели без следа от кожа. От просторната всекидневна се виждаха кухненски съдове от хром и мед, отделени с мраморен плот. Общото впечатление беше за нещо спокойно и свежо, чисто, но обитавано.

— Може ли да сваля сакото ти?

— Чудесно — Флин мислено си благодари, че по някакво хрумване беше оставил автоматичния си пистолет в апартамента си.

— И така, какво ще кажеш за едно бренди?

— Съгласен.

— Моля те, седни.

Той избра канапето, с лице към един живописен фототапет и прозорец, зад който се виждаше плувен басейн и добре поддържан двор. Освен това, още дървета и храсти околоръст, с голяма грижа за уединението. Той си представи как Сара се разхожда из градината си в лека свободна блузка и шорти или може би как плува гола. Почувства вълнение в слабините си.

Тя донесе брендите в тежки кристални чаши и се настани до него на канапето, а полата ѝ се вдигна, откривайки още някой и друг сантиметър от бедрото ѝ. Колената им почти се допираха, когато тя вдигна чашата си и каза:

— Желая ти успех.

— Ще пия за това.

Чашите им звъннаха. Сара се облегна назад и отпи от питието, докато Джоузеф също опитваше своето. Качественото бренди запали огън у него — от небцето до стомаха, Флин почувства, че започва да се отпуска, почти против желанието си.

— Къщата ти ми харесва — рече той. — Не очаквах да е такава.

— Не прилича на офис ли? — каза тя, а усмивката ѝ накара Джоузеф да си помисли дали тя не беше и медиум. Дали можеше да чете мислите му, точно сега...

— Предполагам, че показвам невежеството си — отвърна той.

— Не е така. Всеки от нас има различни наклонности и те се проявяват по различни начини. Не мисля, че по стените у дома си закачил афиши с търсени от полицията хора.

— Също като с моята учителка в шести клас — каза Флин.

— Какво имаш предвид?

— Ами, винаги я виждах облечена с рокля. Косата ѝ беше навита на кок върху главата. Над челото ѝ винаги имаше очила, но ги носеше истински единствено, когато проверяваше контролни.

— Познавам този тип хора. Продължавай по-нататък.

— Една събота аз буквално се сблъсках с нея в супермаркета. Почти катурнах кошницата ѝ на земята. Тя ме извика по име и едва тогава я разпознах — беше с пусната коса, шорти и тениска. Имаше си крака и всичко останало.

— Като напълно нормален човек?

— Точно така.

— Случва се.

— Сигурно е трудно — подхвана той, — цял ден да се занимаваш с проблемите на другите и след това да се мъчиш да престанеш да мислиш за тях като се прибереш вкъщи. Не съм сигурен, че бих могъл да направя това.

— Но ти го правиш.

Колената им се допираха сега, между тях премина искра и той преодоля първото импулсивно желание да се отдръпне.

— Не е същото — каза Флин. — Аз събирам парчетата, но жертвите рядко говорят за това, което става. Плащат ми, за да намирам психопати и да прочиствам улицата от тях или да помогна на хората, които живеят там, да се справят с тях.

— Мислиш ли, че това е важно? — попита го Сара.

— Разбира се, но независимо от това, понякога се чувствам като боклукчия. По цял ден се ровя в мръсните води, търсейки парче отровен отпадък, който трябва да извозим и изолираме. Някои се поправят, но какво от това? Вечер лицата им се връщат с мен вкъщи.

— И с мен е така — отвърна тихо тя. — Ако знаех как да блокирам лошите сънища, сигурна съм, че щях да бъда безкрайно богата. Докато всъщност аз май междувременно никак не помагам на моите пациенти.

— Така ли?

— Лицата те преследват, защото не ти е безразлично — каза тя и постави топлата си ръка на коляното на Джоузеф. — Препоръчвам ти да си намериш друга работа в деня, когато ти стане все едно.

— Минавало ми е през ума — каза Флин.

— Но продължаваш.

— Засега.

— Защото не ти е все едно — повтори тя. — Точно там е разликата, Джо.

— И при тебе е същото.

— Вярно е. Имам скритото подозрение, че когато започнах да работя с моите момичета, аз получавах от тях също толкова, или дори повече, отколкото те взимаха от мен. Ще ми се да мисля, че вече сме наравно. Сега взаимно си помагаме.

— Разказваш ли на пациентите за собственото си минало?

— В някои случаи, това е необходимо за постигане на съгласие. По-често мисля, че това се чувства от отношението ти. Аз не съм в ролята на съдия, когато ми кажат, че биха желали да изчезнат или да изгорят къщата си с цялото семейство вътре. И аз съм го изпитала, а това помага за общуването.

— Имаш късмет, Сара.

— Предполагам, че да — отвърна тя. — Ние все още не можем да си обясним защо едно дете, с което са се отнасяли зле, като порасне, става кмет на Ню Йорк, докато друго си купува пушка и подписва писмата си със „Син на Сам“. Говорим за генетика и околна среда, но всичко това все още е в областта на хипотезите. Понякога си мисля, че в края на краищата съдбата, или чистият, сляп късмет може би е причината за всичко.

— Той работи за мен.

— А ти? Имал ли си късмет, Джо? Флин повдигна рамене и отвърна:

— Бях във Виетнам, после дванадесет години преследвам лошите момчета на улицата. Мисля, че това покрива представата за

късмет.

Тя прекара върха на пръста си по левия му безименен пръст и попита:

— Имаш ли семейство?

— В началото подходящият момент все не идваше. Бях в училище, после академията, после започнах работа в Бюрото. С течение на времето забелязах как полицейската работа се отразява на брака.

— И това те отблъсна?

— Да кажем, че ме накара да премисля.

— И така, ти си заклет ерген?

— Съвсем не — Флин поклати глава. — Госпожицата може да е още някъде там, но доколкото мога да съдя, още не сме се запознали.

— Но ти не я търсиш.

— Когато имам време и сили отварям едно око. А ти?

— Ами аз се омъжих веднага след като завърших медицина, но не се получи.

— Значи мома второ издание.

— Нямам нищо против някой да се грижи за мен. Но съдържането ми пречи.

Той чувстваше ръката ѝ на коляното си тежка и ужасно гореща.

— Аз също винаги съм желал простор.

Целувката не беше планирана, а случайна като спъване в камък и падане на земята по очи. В един миг Флин гледаше очите на Сара, в следващия — устните им леко се докосваха и припалваха искри, Флин пое риск и плъзна едната си ръка зад главата ѝ, и я придърпа към себе си. Пръстите му почувстваха косата ѝ — тъмна и мека като коприна. Тя не се съпротиви, а устните ѝ леко се разтвориха под натиска на езика му.

Когато Сара се мръдна от канапето, движението ѝ беше без усилие. В един миг те се наклониха един към друг, а в следващия — тя се сви в ръцете му и той почувства мекото възвишение на едната от гърдите ѝ върху ребрата си. Той обхвана другата с ръка и почувства топлината на тялото ѝ през тъканта на леката ѝ рокля, а когато погали зърното с палец, то започна да се втвърдява.

Вместо да се отдръпне, тя се притисна към него, плъзна единия си крак върху неговия, а полата ѝ се вдигна до мястото, където

свършва бедрото ѝ. Лявата ѝ ръка се насочи към гръдния му кош и се установи в скута му, а дългите ѝ пръсти го галеха, докато тя хапеше долната му устна.

Той я остави да върши това, протегна ръка под нея и откри, че е готова — гореща и влажна. Въпреки това Флин не бързаше, чувстваше се като ученик на задната седалка на бащината си кола. Независимо от обстановката и съзнанието, че ако беше необходимо имаха на разположение цялата нощ, в прегръдката им имаше нещо плахо и настойчиво. Някаква спонтанност; а що се отнася до останалото...

Тя прекъсна целувката, но остави ръката си върху слабните му. После се отдръпна само толкова, че ако искаше, Джоузеф можеше да преброи миглите ѝ.

— Никакви ангажменти — рече тя.

— Никакви ангажменти — отвърна той.

— Обещавах ли?

— Обещавам — каза той.

— Хайде.

Тя се плъзна от канапето и го поведе към стаята, ръка за ръка. Стаята беше тъмна, но Сара намери реостата и нагласи светлината на лампата на тавана със степен на мъглив здрач. След това тя застана пред Флин, обърна му гръб, за да му даде възможност да свали ципа ѝ. Звукът на пластмасата беше чувствен, а мекият плат се отвори и разкри бледа плът.

Тя вдигна ръце да му помогне да я съблече, Флин хвана подгъва и задърпа роклята нагоре, докато освободи ръцете ѝ и я захвърли настрана. Тя беше без сутиен, облите ѝ гърди изпълниха ръцете му, когато я прегърна и леко захапа рамото ѝ. Сара изстена и той чувстваше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват, докато ги галеше с пръстите си, за да ги възбуди.

Преди ръката му да се пъкне в чорапогащника ѝ, тя го спря и се обърна с лице към него в изкуствения здрач.

— Сега е твой ред.

Той не се възпротиви, когато тя издърпа ризата му, разкопча копчетата и го съблече. Миг по-късно и панталоните му бяха свалени около глезените, а Сара, коленичила на земята, му се ухили като закачи с пръстите си ластика на шортите му.

— Изглеждат много неудобни.

— Права си.

Тя се бавеше безкрай, прекарвайки ластика надолу по бедрата и по колената му, като се правеше, че не забелязва ерекцията пред лицето ѝ. Забави се още с обувките му, развързвайки връзките на всяка от тях подред, после помогна на Джоузеф да ги събуе и изрита панталоните и шортите си настрани, а меката ѝ коса няколко пъти докосна твърдия му член.

— Откога ви е така подуто това, мистър Флин?

— Отскоро, то се увеличава и спада.

— Ще се опитам да ви помогна.

— Вие сте лекарка.

Каdifените ѝ пръсти се движеха нагоре-надолу по члена му като пълзящи пеперудки, после езикът ѝ започна да докосва меката плът под жлезите му. Флин прехапа устни, без да може да предотврати накланянето на ханша си напред в отговор на действията ѝ. Миг покъсно и топлатата ѝ уста се затвори като юмрук.

— Божичко.

Тя си играеше леко, идваше навътре и навън, а пръстите ѝ се свиваха точно за да спрат кулминацията. Когато тя отдръпна устата си, той трепереше, а горната част на тялото му бе изпотена.

— Какво ще кажеш за това?

— Все още е подуто.

Тя се замисли и рече:

— Мисля, че ще трябва да опитаме друга техника. Тя се изправи и го поведе към двойното легло, седна на него и се сви назад, като повдигна ханша си, за да може той да свали черните ѝ бикини и чорапогачи, Флин се почувства сякаш сваля кожата ѝ — примитивно усещане, което едновременно го възбуди и отблъсна.

Той почувства започването на вибрациите на нейното изпразване, разпръскващи се като кръгове в езеро. Тя затаи дъх и се втвърди, полусъпротивляваща се, желаеща това да продължи, преди суровото чувство да я обладае и отнесе нанякъде.

Флин вдигна очи да я погледа, пленен от изпъкналите ѝ гърди, от почти болезненото изражение на лицето ѝ. Тя изскимтя, устните ѝ откриха свършени зъби в някаква гримаса, а ханшът ѝ се вдигна към лицето му.

— Не е честно — прошепна тя, когато възвърна гласа си.

— Не знаех, че трябва да спазваме правилата.

— Искях те в мен, когато... ти знаеш.

— Още не сме свършили.

— Така ли?

— Още не.

Още едно движение на езика на Джоузеф накара Сара да се задъха и разтрепери.

— Сега. Не ме карай да чакам.

— Не си донесох...

— Не се тревожи.

Джоузеф я остави да го води, проникна в Сара с дълго, плавно движение, което я накара да се задъха и да забие нокти в гърба му. Дългите ѝ крака се увиха около кръста му, глезените ѝ се ключиха зад него и го държаха като затворник, когато той започна да се движи напред-назад, докато връзката почти се наруши. Сара се беше вкопчила в него като давеща се жена за спасителен пояс. Навън и вътре той чувстваше огъня, който кипеше в нея, заплашвайки да обгори плътта ѝ.

Флин се учуди на силата на второто ѝ изпразване. В един миг тя се движеше заедно с него, съответно на тласъците му, а в следващия се изпъна, извика, с мускули здраво сграбчили Джоузеф. Това беше достатъчно като подтик и той се изля в нея, със затворени очи и ослепен от многоцветните звезди, припламващи в черепа му.

Мина доста време, преди неохотно да се разделят. Сара се търколи да погледне часовника на нощната масичка, Флин прокара върха на пръстите си по гръбнака ѝ, през единия хълбок... но се спря, когато видя мрежа от белези върху задните ѝ части.

— Сара?

— Мммм?

— Какво е това? — пръстите му проследиха гравирани шарки, за да покаже какво има предвид.

— Всички имаме белези, Джо — рече тя, поколеба се за момент и го попита. — Сега мислиш ли, че съм грозна?

Той се наведе да целуне старите белези, където нещо остро и жестоко беше нарязало плътта ѝ, а лявата му ръка отново се плъзна обратно да обхване мъхнатото място, където се съединяваха бедрата ѝ.

— Не си грозна — увери я той. — Красива си.

— Знаеш ли, това не съм аз. — Тя се измести, като позволи на Джоузеф да стигне целта си. — Аз не върша импулсивни неща.

— Изключенията доказват правилото — каза той и почувства, че тя се оживи. — Още?

— Да, моля те.

13

В събота непредвидени обстоятелства забавят Стръвницата. Това я дразни малко, но тя не чувства нужда да бърза. Хотелските барове са отворени до късно през уикенда, а очакването само засилва нейната решимост.

Тази вечер тя има среща с Търсения мъж, макар че проклетият шопар още не знае това. Техните съдби са взаимно преплетени, а неговата е вече предрешена.

Най-напред взема душ, за да се пречисти. Не се скъпи, когато насапунисва гърдите и между краката. Понякога се търка, докато плътта ѝ се разрани, но още усеща татковия си допир.

Нужна е пречистващата сила на кръвта на някой шопар, за да измие онова петно.

Пръсва си парфюм зад ушите, между пищните си гърди, лека струя върху мекото възвишение на стомаха, точно над космите на венериния ѝ хълм. Шопарите никога не стигат до там, но тя знае всичко за тяхното обоняние, за начина, по който си избират момичета, които желаят това, умилквайки се и възползвайки се от преимуществото си, докато момичетата са все още объркани относно това, какво точно искат.

Шопарите не проявяват никаква милост и Стръвницата следва техния пример.

Къдрава, пепеляворуса перука за тази вечер. Тя я сваля от пластмасовата глава и я отнася с благоговение към тоалетната масичка. Сяда на стола с плюшени възглавници. Слабините ѝ са все още раздразнени от обработката преди малко. Ще бъде различно, когато поеме в себе си мъжката работа на избрания шопар, изцеждайки го преди да е умрял.

Въпреки късния час, тя отделя време за грима си, стремейки се към съвършенство. В случая въпросът не опира толкова до старанието да се маскира, колкото да изфабрикува една личност, която отговаря на нуждите ѝ. Тя не се страхува, че може да бъде разпозната от приятели,

докато е на лов, тъй като няма никакви приятели. Перуките и смяната на дрехите би трябвало да са достатъчни за непознати хора, които във всички случаи едва ли биха губили време, за да я запомнят.

Нанасянето на грима е съобразено с плячката. Тя се нуждае от лице, което ще съблазни избраната жертва, ще го окуражава да направи първата стъпка в един предварително замислен предбрачен танц.

Последната стъпка ще бъде нейна.

Избира си дантелен, почти прозрачен сутиен и подходящи бикини към него. Стръвницата купува екзотичното си бельо по пощата, от каталози, като по този начин избягва контакта с нечистоплътни търговци, които съществуват от това да учат жените как доставят удоволствие на мъжете. Сякаш мръсният шопар заслужава лично стриптийз-шоу всяка вечер, когато се прибере вкъщи с мисълта за бурен секс и с дъх на алкохол в устата.

Такива жени заслужават презрение и тя би ги убивала, ако имаше време за това, но все още има твърде много шопари, които чакат ножа. Облеклото ѝ за вечерта е прилепнала по тялото рокля от трико с цип отпред по цялата дължина. Направила избора си, тя се напъхва в нея и вдига ципа до място, което обещава пищна гледка. Роклята достатъчно подчертава изящните ѝ крака и тя се задоволява с обувки с ниски токове, за удобство.

По някаква прищявка тя променя обичайния си план и подкарва на юг, стига до булевард Олимпик и оттам се отправя на запад, за да се влее в скоростната магистрала за Харбър. Завива към Пико, на юг от Кънвеншън сентър и пристига в един огромен денонощен гараж на улица Фигероа. Дежурният служител е някакъв млад чужденец, седнал удобно в будката си зад разгърнатия брой на списание „Пентхаус“. Той изобщо не поглежда повторно към колата ѝ.

Мястото, където отива, е съвсем наблизо, на пет преки северно оттук и на нея ѝ е приятно да се разходи край магазините с осветени витрини и пръснатите тук-там таверни, чиято музика се разнося до улицата. Улицата е широка и многолюдна, но Стръвницата познава своя град и върви с една ръка в праметнатата през рамо чанта, стиснала с тънките си пръсти дръжката на своя нож.

Елементарна форма на застраховка за живот, просто така, за всеки случай.

Лосанжелският хотел „Хилтън“ запълва едно правоъгълно пространство между улиците „Фигероа“ и „Флауър“, опасан на север от булевард Уилшър и на юг — от Седма улица. Стръвницата чувства как младите хотелски прислужници я разсъбличат с жадни погледи, но тя не им обръща внимание, запътена през просторното фойе към бара, който е непосредствено вдясно, след като се влезе през високите въртящи се врати. Нощният служител на рецепцията хвърля един поглед към нея и мигновено я забравя, като вижда, че тя не се приближава към него.

Тя познава „Хилтън“ от опит, от едно по-раншно минаване за ориентация. Управата на хотела не харесва млади жени, които се мъкнат в бара без придружител, но проявява достатъчно мъдрост да си затваря очите като се изключат скандалните случаи на проституция.

Това си е чист бизнес, тъй като е известно, че пристигащите за участие в конференции и бизнес-срещи си падат по местните проститутки и планират бъдещите си хотелски резервации с оглед наличието на същите.

Всъщност, тази събота в „Хилтън“ са се събрали делегатите от две конференции. Окачените пред хотела афиши информират Стръвницата, че изборът може да варира от независими киропрактори^[1] до отбрани членове на профсъюза на водопроводчиците. На пръв поглед изглежда, че изборът не е кой знае какъв, но Стръвницата винаги намира своя човек.

По това време на деня атмосферата в бара е благоприлична. Някакъв чернокож пианист пее стандартните за едно нощно заведение мелодии. От изпълнението му Стръвницата не може да разбере дали е дрогиран или просто е отегчен до сълзи.

Пред бара няма нито един свободен стол, но тя е оправна. Една маса край празния дансинг ѝ свършва работа, като ѝ предоставя възможност да прецени клиентелата и в същото време да наблюдава входа за новопристигащи посетители.

Привърженичка на сравнителния подбор в търговията, Стръвницата знае, че който бърза, бърка.

Сервитърката е млада мексиканка в началото на двадесетте, със съвършени зъби и гарвановочерна коса. Стръвницата преценява, че на момичето сигурно му се налага да тренира два-три пъти седмично, за да поддържа тялото си в тази форма и всичко това само, за да е

сигурна, че клиентите ѝ шопари ще отпускат прилични бакшиши, с които да компенсират скритото бъркане под полата ѝ.

Стръвницата си поръчва текила и дава щедър бакшиш на младата сервитьорка, когато тя ѝ донесе питието. Междувременно е огледала какво предлага местният пазар и е отсяла плявата, спирайки се на трима евентуални кандидати за мъченичеството на шопарите.

Първият от тях е някакъв самотен пияч, който е седнал пред бара. Сивата му коса почти се слива с цвета на костюма му от акулова кожа. Широки, обли рамене изпълват сакото му. Пръстите на ръцете му са дебели като кебапчета и покрити с белези от безбройните злополуки по време на работа.

Всички имаме белези.

Тя решава, че той е един от членовете на профсъюза на водопроводчиците и сега прочиства собствените си тръби с втора доза двойно уиски, поръчано откакто го е взела на мушката си. При дадено положение, ако той не се обърне и не я забележи в най-скоро време, Стръвницата ще бъде принудена да предприеме една необичайна стъпка.

Освен ако...

Другите двама, между които може да избира, са по-млади, ако се съди по външността им, около четиридесетте. Облечени са в елегантни костюми — единият в кафяв, а другият в тъмносин. Докато гледа към тях, седнали заедно на една маса в другия край на помещението, тя съзнава, че шансовете да отмъкне единия са нищожни, почти никакви. Независимо от порасналата ѝ самоувереност, Стръвницата не е готова за двоен удар, при който шопарите биха имали сериозно предимство със своите мускули, маса и численост.

Жертвоприношението на едно прасе в името на каузата изисква прецизна работа, макар че тя е достатъчно уверена в себе си и смята, че отлично владее техниката. Идеята за двойно жертвоприношение сама по себе си не е невъзможна, но тя ще трябва да приведе в безсъзнание — или да убие — първо единия шопар, преди да може да продължи да обработва с ножа другия по вече възприетия от нея начин.

В такъв случай, без двойни удари. Може би след време, след като обмисли подробностите и изобрети нова техника, би си струвало някой път да опита.

Тази вечер Стръвницата иска да бъдат с шопара един на един.

Водопроводчикът допива второто си двойно и се обръща на стола си, за да огледа помещението със замъгления си поглед. Стръвницата се усмихва насреща му, но той сякаш гледа през нея, като че ли тя е от стъкло. Прекалено много се е напил, за да може да му стане, както по всичко личи, но онази му работа е най-малкото, което очаква тя, като се вземе предвид всичко останало.

При положение, че успее да го хване насаме, Стръвницата е повече от сигурна, че е в състояние да му помогне да се отърси от алкохолното ei опиянение. Един последен миг на трезвост и сладостно желание, преди тя да пролее шопарската му кръв.

— Сама ли сте тази вечер?

Мъжкият глас я стресва, но дългите репетиции помагат на Стръвницата да се окопити. По лицето ѝ няма и следа от вълнение, когато тя се обръща и вижда усмихващия се шопар в тъмносиньо. Зад него, на масата им, приятелят му с кафявия костюм е ангажирал изцяло вниманието на сервитьорката, давайки нова поръчка.

— Моля?

— Попитах ви сама ли сте тази вечер?

— Засега.

— Аз също.

Шопарът се усмихва и се премества малко, при което кубчетата лед в чашата му започват да звънтят.

— Това не звучи особено уважително по отношение на приятеля ви — отвърща Стръвницата, като по този начин му казва право в лицето, че е в състояние отдалече да различи някой лъжец.

— А, той ли? Ние почти не се познаваме. И двамата сме в града за конференцията — киропрактори сме, ако сте чували? — ето затова сме тук. Ще ти кажа нещо, сладурче: Ако можех да избирам, бих предпочел да гледам лицето ти, непрекъснато.

— Много ми е приятно — сарказмът ѝ отива на вятъра при идиот като този.

— Имате ли нещо против да седна при вас?

Тя поглежда към бара, където нейният водопроводчик се налива с поредното питие и взема решение.

— Заповядайте, моля.

Откакто се е обърнала, за да го погледне, той непрекъснато гледа надолу към цепката на деколтето ѝ. Сега, след като и двамата са на

едно и също равнище, той хвърля кратки погледи напред-назад между основата на шията и лицето ѝ.

— Името ми е Франк.

Стръвницата се съмнява, но си запазва мнението за себе си.

— Мишел.

— Приятно ми е. Наблизо ли живееш?

— Не е далече. Имаме обща квартира с Шер и Сюзън от курса по стенография.

— С две съквартирантки? Предполагам, че нямаш големи възможности за личен живот.

— Оправям се някак. Шопарът се ухилва.

— Мога да се обзаложа, че сигурно е така. Какво кара една хитруша да излезе сама във вечер като тази?

Стръвницата на свой ред му отговаря с въпрос:

— Това да не би да е някаква специална вечер?

— Би могло да бъде. Колкото повече си мисля сега за това, никак не бих се изненадал.

— Знам точно какво си мислите, мистър...

— Франк.

— Знам точно какво си мислиш, Франк, и би трябвало да се засрамиш.

— Какво искаш да кажеш?

— В края на краищата, ние почти не се познаваме.

— Знаеш ли какво ми харесва най-много, когато се срещам с нови хора. Всеки е непознат, докато не разчупиш леда и не се представиш. Оттам нататък няма граници, не мислиш ли, че е така?

— Не зная.

— А би могла.

— Виж какво, Франк...

— Ето, виждаш ли? Вече сме на „ти“ и се чувстваме добре. Не бих се изненадал, ако се окаже, че имаме много повече общи неща, отколкото ти си мислиш.

— Като например?

— Ами, ето, като те гледам, виждам, че ти си жена, която отделя от времето си, за да се поддържа във форма, искам да кажа, храниш се правилно, правиш упражнения, неща от този род.

— Старая се.

— Личи си, повярвай ми — той се навежда поблизо до нея, за да придаде интимност на тона си. Дъхът му е отровна смесица от ром и кола. — Може би си забелязала, че аз също тренирам малко с щанги.

— О, така ли?

— Това, което искам да кажа, е, че всичките тези упражнения са самотно занимание, когато ги правиш сам.

— Трябва да се запишем в някой физкултурен клуб, Франк.

— Друго нещо имах предвид. Какво ще кажеш, ако двамата с теб се махнем отук и намерим някое място, където бихме могли да се поупражняваме малко заедно, а?

— Не знам.

— Признавам си, не съм Арнолд Шварценегер, но знам някои движения, които може да ти се видят... интересни. Обзалагам се, че ти също можеш да ме научиш на това-онова.

— Разбираш ли, че излиза, че ти предлагаш...

— Двама зрели хора, които се забавляват взаимно, когато имат възможността за това. Какво лошо има?

Тя се преструва, че обмисля положението, претегляйки аргументите за и против.

— А приятелят ти?

— Забрави го. Той може да си намери момиче.

— Ами... — предава се тя. — Не можем да отидем вкъщи, Франк. Съквартирантките ми...

— Не се притеснявай. Аз имам стая тук, горе и нещо ми подсказва, че тя ще се окаже чудесно студио за аеробика.

— Ама че си упорит.

— Тръгваме ли?

Двамата са сами в асансьора, Франк я притегля в прегръдките си и я целува, като в същото време показалецът му хваща месинговата халка на ципа и го смъква до талията ѝ.

Дантеленият сутиен е скроен така, че да открива зърната ѝ и Франк вече ги смуче и се търка о нея като някой разгонен помияр, докато асансьорът продължава да се изкачва. Тя имитира звуци на страст, каквато изобщо не изпитва, и посяга с ръка към члена му, щръкнал в панталоните.

— О, господи!

— Твой е, няма къде да отиде. Само почакай. Спират на седемнадесетия етаж и Стръвницата посяга към ципа си, но той я възпира.

— Не се срамувай, сладката ми. Изглеждаш страхотно.

В коридора няма никой, който да ги види, докато той я повежда наляво, прегърнал я с едната си ръка през раменете и плъзгайки другата в отворената ѝ рокля, галейки я крадешком. Пред стая 1711 той е принуден да спре, за да потърси ключа си, при което за момент се стъписва, напипал по погрешка собствения си еректирал член.

Вътре тя чува как езичето на бравата щраква и вратата се заключва от само себе си. Шопарът е смъкнал ципа до пъпа ѝ, като едната му ръка гали грубо гърдите ѝ, а другата се плъзга надолу по голия ѝ корем, пъхайки се още по-надолу, под ластика на бикините ѝ.

— Почакай малко, тигре!

— Защо?

Шопарският му глас се задъхва, останал без дъх.

— Имам да свърша малко работа в банята.

— О, да, разбира се, само не се бави, чуваш ли?

— Ти оправи леглото през това време и се успокой. Ще бъда при теб, преди да си се усетил.

— Точно така те искам, мойто момиче.

Тя заключва вратата на банята отвътре и съглежда образа си в едно огледало над умивалника. По гърдите ѝ се виждат червени следи от смукане, на които ще са нужни няколко дни, за да изчезнат. Един отпечатък от длан постепенно избледнява върху бялата плът на корема ѝ.

Проклет шопар!

Тя ритва обувките си, свлича роклята си и я провесва на тръбата на душа. После идва ред на сутиена и на бикините, които слага на плота до умивалника. Помисля за момент за перуката, но решава да я остави. Ако се изцапа с кръв по време на ритуала, може да я махне след това, да я унищожи, когато намери време и да си избере друга подходяща на нейно място от неколкостотинте магазина в града.

Зад гърба ѝ, изненадвайки я, се чува настойчиво чукане по вратата.

— Хайде, бейби, размърдай се, аз тука вече изстивам.

— Не може да бъде — тя бърка в чантата си, изважда ножа. — Само още една минутка.

— Майната ѝ на твойта минутка — тракайки с дръжката на бравата, той установява, че вратата е заключена. — Хей, какво означава това, по дяволите?

— Имам нужда за малко да бъда сама, не разбираш ли?

— Майната ти, не, не разбирам. — Тежестта на тялото му пада върху вратата и обикновената брава поддава. — Аз съм купувачът и искам да проверя за какво ще плащам.

Следва ново блъскане, евтината брава се счупва и шопарът прекрива прага на банята. Гол, мускулест, с начален стадий на шкембе, той сякаш е облечен с костюм от къдрави косми, които го покриват от шията до коленете. Белезникавият ствол на члена му изглежда някак не на място, като присадка на мъжки член върху тялото на някакъв хибрид между шопар и човекоподобна маймуна.

Нейният смях е импулсивен, неконтролируем. Тя забелязва искрата гняв, която припламва в погледа му твърде късно, за да успее да избегне плесницата, от която главата ѝ полита настрани и ушите ѝ започват да звънят. Реагирайки с ножа преди да е имал възможност да я притисне назад до умивалника, тя прокара кървава дيريا по рошавите му гърди.

С болезнено квичене шопарът се дръпва назад, гледайки с широко отворена уста тъмночервената струя, която се стича надолу по корема му. Той вижда ножа, не разбира какво става, алкохолът в кръвта му подклажда у него гняв, вместо здравословен страх.

— Искаш да ме ограбиш, а, кучко? Това ли е била шибаната ти игричка?

— Не съвсем.

Той не я чува, кръжейки из банята, опитвайки се да я притисне в малкото пространство между тоалетната чиния и умивалника.

— Качваш се с мене тук, събличаш ме и може би си мислиш, че аз просто ще се търкулна в леглото, докато ти ме ошушкаш, а? Тая няма да стане. — Лицето му е застинало в грозна маска, сякаш излята от камък. — Ще си получа това, за което си дошла тук така, както аз го искам, може би леко гарнирано и тогава може и да забравя да повикам дежурните от нравствената, за да те гепят за задника. Ще си прихвана

обичайната такса и ще я пусна в някоя касичка за благотворителни нужди, а, какво ще кажеш?

Той се издава, че се готви за скок по стягането на мускулите на краката и раменете, които един гол борец не може да скрие. Стръвницата стои неподвижно, в последния момент прикляка и замахва напред и нагоре с ножа, преди огромният му юмрук да се стовари върху гипсовата стена.

Ножът се натъква на мигновена съпротива, тъмнорвено бликва по ръцете ѝ, по лицето ѝ, по голите ѝ гърди. Тя врътва ножа, за късмет и го изтегля навън.

Шопарът се тресе, олюлява се заднишком на петите си, плътно притиснал с една ръка разцъфтялата рана. Кръвта потича между пръстите му в неспирен поток и се разплисква по пода на банята.

Може би ударът не е смъртоносен, но той се е вцепенил. Стръвницата минава странишком покрай него и се отправя към спалнята, отстранявайки го от себе си. Ако не падне, шопарът ще поиска да я последва, да си отмъсти, докато има време и сила.

Сянката му изпълва вратата на банята и тръгва залитайки след нея с вдървени крака. Той оставя по пътя следи от прясна кръв по килима, която се размазва от влачещите му се крака.

— Ти ме закла, кучко!

Колко характерно за един шопар да повтаря нещо, което е очевидно.

Алкохолът и болката се съчетават с наранената гордост, за да съберат сили за още един скок. Разперил ръце, той се опитва да я докопа и да я събори под себе си на пода. Тромаво и несръчно усилие, което тя лесно избягва, замахвайки в движение с ножа отляво на гърлото, след което отстъпва назад, за да го види как пада.

Колко различно е — тъмнорвено шурва от срязаните артерии. Шопарът се гърчи заслепен от маска от кръв, устните му са се завили назад, откривайки жълтите зъби, сякаш се готви да изкрещи.

Тя трябва да го накара да замълчи. Сега вече е тигрица, която се хвърля напреко на проснатото му тяло, яхвайки косматите му, омацани с кръв гърди, изненадана от усещането за някакво подгизнало меко седло под вулвата си. Шопарът е вдигнал ръка, за да прикрие гърлото си, но тя я избягва, пробождайки лицето му с къси, резки движения.

Надигацият се крясък на шопара е удавен в пяна от кръв с мълния от неръждаема стомана.

Едната от ръцете му все още посяга към нея, вкопчвайки се в една от гърдите и. Тя я оставя да стои там и се пресяга назад да открие члена му — мек като тесто, увиснал и безполезен за нея в това състояние. Тя се чувства измамена след всички тревоги, на които се е изложила. Той ще я остави неудовлетворена.

Освен ако...

Тя повдига вкопчената му в гърдата ѝ ръка и я извива, усещайки как сухожилията пукат и стенат. Пръстите на умирация шопар се събират заедно, достатъчно твърди, за да проникнат в нея и Стръвницата променя положението си, приклякайки, за да поеме заместителя. Само няколко кратки докосвания са достатъчни, за да постигне това, което иска, падайки разтреперана по лице върху тялото на жертвата си.

Тръпките преминават, времето е замъглено и без значение, докато внезапно Стръвницата си припомня коя е и къде се намира. Пръстите я болят от стискането на ножа толкова силно, че кокалчетата ѝ са побелели. Когато понечва да се изправи, схванатите ѝ мускули протестират, лепкавата кръв прекъсва спойката между тялото ѝ и трупа на шопара с леки, шляпащи звуци.

Тя има да върши още работа, а няма по-подходящ момент от сегашния, за да започне.

[1] Киропрактор — специалист по мануална терапия (лечебен масаж и др. под.) — Бел. прев. ↑

14

— Стая 1711 — каза Кротър, повеждайки Флин и Танър от асансьора покрай един униформен полицай. — Няма да повярвате на очите си. Същинска касапница е!

— Виждали сме вече нейните изпълнения — рече Флин.

— Този път е имало борба. Досега не ни е излизала с тоя номер — поясни лейтенантът. — Боят е бил бая сериозен.

Пред вратата на стая 1711 също имаше полицай. Той беше много млад и Танър си помисли, че изглежда малко унил. Черните очи на младежа бяха пълни със страх, сякаш някой му бе дал възможност да надникне за малко в земния ад.

— Името на жертвата е Роналд Мийс, четиридесет и три годишен, киропрактор от Гардън гроув. Човек ще си помисли, че е пристигнал тук заради конференцията, но според мен един дявол знае какво е търсел. Стаята е направо съсипана. Женен е. Имам чувството, че жена му го е потискала.

— Всичко е възможно — рече Танър, оглеждайки ужасяващото място на битката.

Флин видя на пода обезобразеното тяло на жертвата, проснато до изпоцапани с кръв диван.

— Този път не го е убила в леглото.

— Не имала тази възможност, както изглежда.

— Брад посочи отворената врата на банята и разбитата на части брава. — По наше мнение, всичко е започнало там. Единият от тях — вероятно жената — е бил в банята, подготвяйки се за действие, когато другият е решил да не чака повече.

— Тя е там, в банята, събличала се и се приготвя — рече Танър.

— За мен се връзва. Въпросният шашав сексуално възбуден веселяк разбива с ритник вратата и се опитва да я награби. Възможно е да е видял ножа и изобщо да не е обърнал внимание, кой знае?

— В крайна сметка е все същото — каза Флин.

— Така е. Тук го е наръгала няколко пъти — показалецът на Брад сочеше кървата следа, размазана от боси крака. — После той е тръгнал след нея в спалнята.

— Зле пресметнат ход — направи гримаса Танър.

— Страшно си прав. От това, което се вижда тук, той я е сграбчил — може би само се е опитал да я сграбчи — и тя му е прерязала гърлото. Снехме отпечатъци от мебелите и от цоклите, повече или по-малко потвърждаващи прерязване на сънната артерия отляво. След това той е паднал. Обработила е още малко гърлото, за да го накара да замълчи и после вече е разполагала с колкото иска време.

Танър беше застанал край опустошеното тяло.

— Изглежда, че тя си харесва работата.

— Правилно си схванал.

Гениталиите на мъртвия бяха отрязани с дълбоки, прецизни срезове, а тестикулите и пенисът бяха натъпкани в устата му, завършвайки почерка на Касапката. Над натъпканата устна кухина жестоки прободания бяха разкъсали едната буза до самата скула и бяха пронизали лявото око на жертвата, покривайки с кръв и слюз обезобразеното лице.

По-надолу ножът беше отворил цепнатина между гръдната и срамната кост като късове от кожата бяха запретнали навън, така че да се виждат вътрешностите на мъжа. Лявата му ръка беше пъхнала нарочно в отворената рана, насила завряна между стомаха и дебелото черво. Спирайки се още веднъж на краката, Касапката бе нанесла няколко безцелни рани по дължината на всяко бедро.

— Оставила е друга бележка — каза Кротър, насочвайки вниманието им към една открита част от стената над леглото.

— Абе, гадост.

Същите главни букви блок шрифт като предишния път, които не оставяха каквото и да било съмнение, че е използвала кръвта на жертвата за писане с пръст.

Това прасенце малко да бе стояло вкъщи.

— Страхотно — каза Флин, мръщейки се на надписа върху стената. — Докопат ли това журналистите, за нула време ще се откажат от „Касапката“ и ще започнат да я наричат Майка Гъска.

— Засега успяваме да държим надписите в тайна — рече Кротър. Успях да убедя личния състав, че всеки, който изнесе информация за

това ще се нареди на опашката за безработни, преди да се е усетил откъде му е дошло. Засега ми вярват.

— Засега.

— Нищо друго не мога да направя, освен да ги блъфирам — сви рамене Кротър.

— Изкъпала ли се е и този път?

— Същото, както винаги. Този път кръвта е повече, отколкото сме свикнали да виждаме, поради начина, по който е станало, но съдебните лекари ще трябва да дадат заключение дали и тя не е била ранена. Стига да могат.

Флин погледна часовника си.

— Защо са го намерили толкова късно?

— Неделя сутрин е и всички не си дават много зор. Убийщата е оставила на вратата табелката с „Не безпокойте“, но след като докторът не се веснал никакъв като дошло време да се плаща за стаята, камериерката влязла вътре, независимо от табелката. Подозирам, че следващия път ще си затрае.

— Ти ми каза по телефона, че имало някаква добра новина — рече Танър. — Тук не виждам нищо такова.

— Като слезем долу — каза Кротър с крива усмивка. — Както се оказва, нашият пострадал не е бил сам снощи. Регистрирал се е заедно със съдружника си, доктор Уезли Ларкин и са се настанили в отделни стаи, в случай, че и на двамата им излезе късмета.

— И какво?

— Ами, Ларкин е бил през цялата вечер в бара с Мийс, когато Ранди Рони си е уредил срещата. Най-после имаме солиден свидетел срещу тази кучка.

— Оказва ли съдействие?

— Безпогрешно. Е, отначало говореше някак мъгливо — нали разбирате, и той е женен — но когато му споменахме за недоносителство, възпрепятстване работата на криминалното дирене и прочие неща, той прозря истината.

— Все пак и това е нещо.

— Така е, дявол да го вземе.

— Той тук ли е?

— Подозирах, че ще поискаш да го видиш в даден момент.

— Няма по-подходящ момент от сегашния — рече Танър.

— Достатъчно ли огледахте тук?

И отгатак, помисли си Танър и като се усмихна със стиснати устни, каза:

— Искате ли да си увия малко от това тук и да ида да си приготвя нещо за обяд. Да знаеш някое прилично място наблизо, където могат да ми го цвръкнат на скара?

Ченгетата от отдела на Кротър бавеха доктор Уезли Ларкин в стаята му на единадесетия етаж. Те отвориха на чукането на Кротър и хукнаха по негова заповед да търсят кафе, като оставиха лейтенанта, Флин и Танър с техния подопечен.

Непосредственият свидетел беше набит човек със среден ръст, около четиридесет и пет годишен. Скъпоструваща трансплантация на коса запълваше кръглата плешивина на темето му. В този следобед, все още под влиянието на махмурлука, седнал по риза и небрежно обръснат, той имаше отчаян вид.

Брад Кротър представи присъстващите, доктор Ларкин кимаше като човек, който вече е приел годишната си квота от непознати натрапници в един-едничък неделен ден. Той беше готов за техните въпроси, но това ни най-малко не му беше приятно.

— Доктор Ларкин — поде Флин, — разбрахме, че сте пристигнали за конференцията заедно с вашия съдружник, доктор Роналд Мийс от Гардън гроув.

— Така е.

— Откъдето сте и вие самият?

— Правилно.

— Любопитен съм — каза Флин. — Това прави грубо по-малко от тридесет километра по магистралата от дома ви до хотела. Какво ви накара да решите да наемете стаи тук?

— Както вече ви обясних...

— Ние не сме ви чули — вметна Танър.

— Разбира се. Вие, господа, сте от ФБР, нали така казахте. Както разбирам, това няма нищо общо с данъчните органи, нали?

— Ние също плащаме данъци — рече Флин.

— Аз също, повярвайте ми. Петцифрено число за последната фискална година.

— Очевидно се радвате на успех в Гардън гроув.

— Това, което искам да кажа, господа, е, че конференцията е едно събиране на признати професионалисти. Една стая в хотела по време на срещата е един достоверен, законно оправдан разход.

— Две стаи — каза Флин, като го поправи. — На различни етажи.

— Помолихме ги да ни дадат съседни стаи, но не разполагаха с такива.

— Забелязвам — рече Танър, — че никой от вас не е довел съпругата си.

— Ако искате да правите някакви инсинуации...

— Доктор Ларкин, хайде да зарежем глупостите, ако обичате — тонът на Флин не оставяше почти никаква възможност за спор. — Снощи двамата сте били долу в бара, за да си потърсите жени. Вие сте видели, когато приятелят ви е извадил късмет и се е качил горе.

— Да предположим, че съм видял и какво от това? Аз не съм отговорен за действията на Рони.

— Действията на Рони са го докарали дотам, че е нарязан като коледна пуйка, докторе. Искате ли да се качите до горе и да погледнете? Бих желал да чуя вашата диагноза относно перспективите му да се възстанови.

Лицето на доктора стана мъртвешки бледо:

— Не искам — рече той. — Не мога. Кръвта... поради тази причина така и не минах изпита по хирургия в медицинското училище. Честно ви казвам, ако ме накарате да гледам...

— Вие сте видели жената, дявол да ви вземе!

— Да. От края на помещението, от около деветдесет метра разстояние. В залата осветлението не е така ярко.

— Постарайте се, колкото можете — каза Флин. Ларкин изпусна уморена въздишка.

— Както казах на другите...

— От самото начало и не бързайте. Може да си спомните нещо, ако карате старателно и полека.

— Беше блондинка, сигурен съм в това — каза докторът. — С къса, къдрава коса. Не мога да опиша и не знам как се нарича тази мода.

— Колко руса беше?

— Моля?

— Оттенък и цвят — каза Танър. — Платиненоруса, малиноворуса ли беше, каква?

— За мене руса значи руса. Не беше тъмна, точно така... но също така и не изглеждаше да е бледа или избелена. Мисля, че би трябвало да кажа средна.

— Друго?

— Не бих могъл да ви кажа много нещо за лицето ѝ. Не личеше да си е сложила един тон грим, както правят обичайните проститутки, но тя не беше обикновена. С хубаво лице, предполагам. Изобщо не я видях да се усмихва.

— Продължавайте — каза му Флин.

— Имаше прилично тяло, когато беше изправена. С хубав задник. Малко лек, бих добавил, за моя вкус, но не беше лоша. Носеше някакъв трикотажен костюм с лъскав метален цип по цялата дължина отпред.

— Какъв беше цветът му?

— Ще трябва да налучквам, като имате предвид какво е осветлението долу.

— Ами, налучквайте.

— Някакъв вид бежово или цвят на шампанско, предполагам. Главното, което си спомням, е, че тя нямаше достатъчно свободно пространство.

— Предполагам, че не сте могли да дочуете разговора им?

— От десет метра, при наличието на музика? Няма никакъв шанс.

— Мийс не ви ли каза, че се качва горе? Изобщо каза ли ви нещо?

— Аз го видях, че се качва горе. Не е имало нужда да ми казва какво са си наумили.

— А вие? — попита Флин.

— Какво искате да кажете?

— На вас излезе ли ви късмета? Или просто седяхте и се напивахте, докато ви се доспа?

Гримасата върху лицето на Ларкин изразяваше нещо между отвращение и справедливо възмущение.

— Ако това има значение за делото — каза той, аз си легнах сам, около час след като Рони си тръгна.

— Мисля, че наистина сте имали късмет, в крайна сметка.

— Аз не...

— Можеше на вас да се падне да свалите блондинката.

Лицето на доктора стана бяло за един кратък миг, след това цветът му се промени, сякаш някой беше включил някакъв контакт под адамовата му ябълка. Той си представяше себе си на мястото на Роналд Мийс.

— О, господи.

— Имайте това предвид, когато седнете да работите с художника на лейтенанта.

— Какво? А, да, добре.

— В случай, че си спомните някоя друга подробност. Всичко, каквото и да е то.

— Разбирам.

Те срещнаха по пътя си двамата детективи, които се връщаха с чаши кафе.

— Разпитайте го още веднъж — рече Кротър. — Накарайте го да се поизпоти малко, ако трябва. Когато решите, че няма какво повече да ви каже, тичайте бързо да го заведете при художника.

— Чудя се — рече Танър по средата на пътя към асансьора, — какво ли ще каже на жена си?

— Нещо от сорта на това, как Мийс е избягал и го е изоставил. Хора като този си имат лъжи за всички случаи и ги използват, когато им стане нужда.

— Този път тя направи пропуск — каза Флин.

— Какво искаш да кажеш?

— Този път не уцели пришълец.

— Е, и?

— Ами, нищо — сви рамене Флин. — Интересно ще ми е да видя дали това ще доведе до някаква промяна в играта и толкова.

— Смяташ ли, че тя се интересува от домашния адрес на жертвата?

— Не, наистина, но това би могло да означава, че тя се подхлъзва. Първият път, когато се прицелва в местен човек и той ѝ се опъва. Има шанс това просто да ѝ разклати самочувствието.

— Или да я подбъзне дотолкова, че да реши, че трябва да опита отново, за да го направи както трябва.

— Няма да стане, сигурен съм.

— Все пак, само четири дни са минали от последния случай. Смяташ, че започва да губи ли?

— Смятам, че е загубила — отвърна Флин.

— Бедата е, че ние все още не знаем какво я подтиква към действие.

— Ние обсъждаме възможностите за поставяне на клопка, но не е възможно да поставим под наблюдение хотелските барове в целия град. Освен това не бихме я познали, ако тя намине следобед да си побъбри в Паркър сентър.

— Портретната скица може да ни помогне.

— Хайде, нали чу онзи тип. Хубав задник, малко лек. Руса, значи руса. Не бих се оставил този тип да ме подведе за нищо на света.

— Той е единственото, с което разполагаме в този момент.

— Така си е — Кротър изглеждаше уморен и унил.

— Мисля си, дали да не запаля една свещ, да скръстя ръце и да чакам при следващото ѝ изпълнение да има нещо, което той е забравил да забележи?

— Това е едно от разрешенията.

— Ако ти хрумне нещо по-добро, съобщи ми.

— Ти ще си първият.

— И не ме карай да чакам, чуваш ли? Имам чувството, че нашата приятелка още не е свършена.

Навън под слънцето беше приятно, докато Флин и Танър отиваха при колата си.

— Той е прав и ти го знаеш — рече Танър, настанявайки се зад волана.

Седнал до него, на мястото на „мъртвеца“, Флин се озъби:

— Престани да ми го казваш.

— Как се чувстваш, Патриша? — гласът на доктор Сара Петоски издаваше интерес и съчувствие.

— По-добре, струва ми се.

Тазсутрешната пациентка беше неомъжена жена, с миша коса, опъната назад в небрежно завързана конска опашка. Стройна, висока един и седемдесет и два или един и седемдесет и шест, тя обикновено се движеше отпуснато, за да намали височината си. Облеклото ѝ се състоеше от безформени модели и често оставяше впечатление, че е с един номер по-голямо, сякаш нарочно подбрано, за да прикрие тялото под него. Тя не употребяваше никакъв грим, нито пък носеше бижута, въпреки че ушите ѝ бяха пробити.

Патриша би могла да бъде привлекателна, дори секси, ако отделяше време, за да се издокара, но Сара разбираше, че последното нещо, което би могло да хрумне на пациентката ѝ, е да се опитва да привлече вниманието на мъжете. Подобно на много от жените, на които Сара се опитваше да помогне, ранният живот на Патриша беше един смразяващ кошмар от тормоз от страна на баща ѝ в продължение на десетина години. Нейният страх от секса, антипатията ѝ към мъжете изобщо, беше типична реакция на жените, които са били жертва на кръвосмешение и се бореха с травмата на своето детство и моминство.

— Добре ли спиш?

— През повечето нощи, да — Патриша се премести на стола си, чувствайки неудобство от въпроса. — Все още сънувам кошмари от време на време.

Бяха минали две седмици, откакто разговаряха за последен път, през които Патриша бе отсъствала от града поради отпуск. Петнадесет дни, а Сара познаваше пациентката си достатъчно добре, за да разбере, че това „от време на време“ означаваше най-малко през нощ.

Тя познаваше този вид сънища от личен опит, но беше длъжна да попита:

— Опиши ми ги, ако обичаш.

— Обичайните неща, според мен. — Сара усети неохота в отношението на жената, макар че преди бяха обсъждали сънищата ѝ. Някои белези запазваха чувствителността си завинаги. — Отначало съм сама, а после го чувам, че се движи из стаята.

— Баща ти ли?

— Да.

— Стаята е... коя?

— Знаете.

— Спалнята ти?

— Точно така.

— И той се приближава до теб?

— Първо го чувам да говори. Трудно е да се разберат думите му, защото той шепне, но аз знам, че ми казва да бъда добро момиче. Добрите момичета правят така, че бащите им да се чувстват все по-добре по всички възможни начини.

— Продължавай.

Да се преживее насиетието на думи, да се лиши господстващият образ на бащата от силата му да потиска и да плаши. Ужасната тайна, измъкната наяве и разгледана в пречистващата дневна светлина.

Кошмарите на Патриша никога не се различаваха един от друг, ето защо лекарката остави за момент съзнанието ѝ да се отнесе назад, към съботния ден и Джоузеф Флин. Завършекът на тяхната среща за вечеря в леглото не бе характерен за Сара, но тя не изпитваше никаква вина или пък стеснение относно начина, по който се бе държала. Тя беше готова за нечие докосване — отдавна готова, — а близостта, която бяха споделили с Флин не обвързваше никого от тях да продължат връзката си.

Все пак, ако прекарат още някоя и друга нощ...

— Мисля, че това е всичко.

Съзнанието на лекарката се върна начаса в тукашното и сегашното.

— Чувстваш ли се застрашена от тези образи?

— Естествено, аз зная, че това е само сън. — Патриша бе свела поглед надолу, изучавайки пръстите си, сплетени в скута ѝ. — Но в първия момент, когато се събудя, само за някъде около минута, чувствам как той ме докосва. Сякаш той наистина е там, разбирате ли?

Тя разбираше, и още как.

Отзвукът от сънищата може да е обезпокояващ, дори когато съзнаваме тяхната недействителност. Ние преживяваме нашите сънища и често пъти има едно съвпадение с миговете на будност, от което не можем да избягаме.

— Това ме кара понякога да се чудя дали не полудявам.

Усмивката на Сара беше нежна, топла, без каквато и да е следа от присмех.

— Ти си преживяла една голяма травма — отвърна тя. — Утайката на съмнението, възбудата и погрешно натрапеното чувство за вина е нормално нещо, нещо, с което можем да се справим с течение на времето. Ние прекъснахме работата си, преди да бяхме свършили докрай, но според мен ти имаш напредък.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Понякога, когато си мисля за него — за баща ми, — започвам да желая да мога да го стигна, да го накарам да разбере какво точно ми е сторил. — Тя се поколеба, треперейки, готова да се разплаче. — А друг път, имам желание да мога да го убия.

— Гневът е нормална част от лечебния процес. Ти си започнала да разбираш, че онова, което си преживяла, което е направил баща ти, по никакъв начин не е било по твоя вина. Несправедливата вина, която ти си носила през целия си живот, сега се рони. С признаването на факта, че ти си била жертва, идва и гневът срещу човека, който се е отнасял зле с теб.

— Гадно ми е да се чувствам по този начин.

— Разбирам те, Патриша, но трябва да си дадеш малко повече простор за дишане.

— Боли.

— Нормално е, когато човек се лекува отвътре навън.

— Искане ми се — Патриша се поколеба, погледна часовника си и сякаш промени намерението си. — Струва ми се, че времето ни свърши.

— Няма значение. Какво искаше да кажеш?

— Щях да кажа, че бих желала да можех да забравя всичко това за известно време. Баща ми, всичко.

— Ще стигнем и до там.

— Мислите ли?

— Да, наистина.

— Надявам се, да сте права.

— Просто трябва време.

— Окей. До другата седмица?

— Обади се на Марша като си тръгваш да ти определи следващия час, ако обичаш.

— Довиждане тогава.

— Довиждане, Патриша.

Вратата се затвори леко и в кабинета стана тихо, докато Сара вписваше някаква кратка бележка в картоната на Патриша, после го затвори и се облегна назад във въртящия се стол.

Боли.

Колко пъти бе слушала Сара изрази на същото това адско страдание? Колко скъпоценни часове бе прახосала тя, борейки се с болката вътре в себе си?

Не прახосала, не. Оцелелите се учат от болката, получават сила от преодоляването на препятствията. Това не беше лесно и никога не е минавало за приятна работа, но бе необходимо. Алтернативите започваха с кошмари, черна депресия и прогресираща от там към лудост и дори към смърт.

Спасителният изход чрез самоубийство примаамваше жертвите, тъй като беше съблазнителен със суровата си простота. Една относително проста стъпка да се унищожи вината и болката завинаги, да заличиш кошмарите с мрака.

Нужен бе кураж, за да оцелееш.

Тя отново си помисли за Флин, чийто мисловен образ извикваше във въображението сянката на убиеца, който той преследваше. Най-малкото, една измъчена душа бе намерила друг начин да се справя с болката. Болезненият пристъп на съчувствие, който Сара изпитваше към изплъзващата се плячка на Джо, беше един автоматичен рефлекс, роден от личния ѝ опит. Тя разбираше отчаянието на едно измъчвано съзнание, безнадеждно хванато в капана на вината и гнева. Вместо да се обърне с лице към болката си и да се научи как да се лекува, Касапката бе измислила един брутален начин за разплата с човека, чиято жестока злоупотреба беше провалила живота ѝ нежелана или неспособна да отмъсти за себе си на причинителя на своя лелеян гняв,

тя използва заместители, оставайки неизбежно неудовлетворена от резултата и пришпорвана навън да търси нова мъст.

Ако Сара би могла да поговори с Касапката по-рано, преди да е убила, дали би било различно? Дали не надценяваше своята възможност да променя живота на увредени момичета и жени, водена от нуждата да излекува себе си чрез тях?

Вътрешният телефон я откъсна от мислите ѝ. Друга пациентка чакаше за възможността да разголи душата си и да потърси надежден изход от лабиринта на болезнените емоции, които травмата оставяше след себе си. Някаква измъчена съпруга, навярно жертва на изнасилване, която се къпеше по три пъти на ден и никога не можеше да се почувства напълно чиста.

Колко много ранени хора се разхождат из града, умножени по милиони в цялата страна.

— Добре — изрече тя в микрофона на писалището си. — Готова съм.

И се молеше наистина да е така.

— Закъсняваш — каза Ейми Тачър и се намръщи, когато Флин седна на масата срещу нея. — Тъкмо се канех да те зарежа.

— Имаше задръстване по пътя — отвърна Флин. — Поръча ли вече?

— Чаках те.

Едва доловимото негодувание в тона ѝ напомни на Флин за времето, когато двамата бяха двойка, понесени от първото вълнение на една нова връзка към неспокойните морета, където професиите и личното „аз“ вземаха своята дан.

Ресторантът на булевард „Пико“ беше неутрална територия, където никога не бяха идвали заедно. Специалитетите, които предлагаша, бяха пържоли и бургери. Джоузеф си поръча един „Бургер по ацтекски“, гарниран с маниока и резен топено сирене, а Ейми предпочете сандвич с пържола. И двамата пиеха черно кафе по силата на професионалните си навици.

— Напрегнат ден ли имаш? — попита тя, предразполагайки го.

— Напрегната година — отвърна Флин. — И така, да чуем какъв е въпросът, който не можеше да ми зададеш по телефона?

— Бъди добър. Аз плащам.

— Плаща продуцентът ти, знаеш това.

— Добре, де. Подготвям ново предаване за Касапката. Случаите станаха пет, а нататък, ти знаеш сметката.

— Аз съм видял няколко от тях.

— Поднасяме някои биографични подробности за жертвите, интервюта с оцелелите, изобщо, по малко от всичко. Между другото, получих портретната характеристика. Постигната е в резултат на консенсус на колектив от най-изтъкнатите психиатри от областта.

— Радвам се за теб.

Ейми пропусна фразата му покрай ушите си и каза:

— В момента се занимавам с един слух, излязъл от средите на полицията. Надявах се, че ти би могъл да ми кажеш вярно ли е това.

— Зависи.

— Казаха ми, че Касапката била започнала да оставя бележки след себе си, става дума за последните две убийства. Говоря за графити, естествено. Текстът напомня изопачени детски стихчета.

„Тайната на Брад Кротър“, помисли си Флин и като прикри, доколкото може, раздразнението си, каза:

— Наистина, не бих могъл да ти кажа нищо.

— Което означава, че не искаш.

— Щом така предпочиташ.

— „Това прасенце малко замина на пазара.“ Говори ли ти нещо?

— Трябва да погледна сборника си с поезия.

— По дяволите, Джо, аз говоря сериозно!

— Виждам това.

— Не смяташ ли, че обществеността има право да бъде информирана за лунатици, които се разхождат на свобода.

Флин сви рамене.

— Не съм забелязал да има материали, които не достигат до мен.

— Това е нов материал. Ново доказателство. Възможно е навън да има някой, който да може да ни посочи Касапката, съпоставяйки отделни детайли?

— На нас ли? Сигурно съм пропуснал да те забележа на заседанията на оперативните служби, Ейми.

— Петима мъртви мъже могат да бъдат оправдание за всеки, който реши да тръгне по следите на Касапката.

— Повярвай ми, аз ще съм първият, който ще ти каже, ако имам в ръцете си някакво доказателство, водещо до категорична идентификация. Засега такава няма.

— Аз те моля само за едно просто потвърждение и нищо повече. Може да е анонимно, ако предпочиташ така.

Флин поклати отрицателно глава.

— Няма да стане. Ако полицията държи в тайна информацията, за която говориш — при това казвам, „ако“ — причините са ти ясни, след като си вътре в нещата. Вече сме разговаряли с теб по този въпрос.

— Мисля, че стигнах пред каменната стена — оплака се Ейми.

— Познаваш ме достатъчно добре, за да знаеш какъв ще е отговорът ми.

— Така си и мислех, както и да е.

Поръчката им пристигна, преди Флин да успее да каже нещо. Сервитьорката стоеше наблизко, докато се увери, че всичко е наред, след което се отстриани, Флин използва момента, за да се вгледа в Ейми, размишлявайки за нотките на негодувание в тона ѝ... и за още нещо.

— Какво става? — попита той, когато останаха сами.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Добре.

Тя се поколеба за миг, взе сандвича си, после го остави отново в чинията си.

— Да не би да си мислиш, че всичко е някаква игра, шоупостановка?

Флин се намръщи и поклати глава.

— Мисля, че това е един бизнес, Ейми. Стремеж да се спечели съревнованието, да покриеш нужните точки и да продадеш ефирно време за реклами на своите клиенти.

— Аз вярвам в това, което правя, дявол да го вземе!

— Знам. Но това не променя системата.

— Първата поправка...

— Няма нищо общо с продажбата на бира и тампони по телевизията — сръза я Флин. — Не се опитвай да ме изкараш защитник на цензурата.

Тя се загледа в него, опитвайки се да го накара пръв да отмести поглед и почти успя.

— Какво се е случило, Джо?

Това беше въпрос, който той си бе задавал неведнъж и който нямаше нищо общо със случая с Касапката.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, Ейми. Намесиха се куп неща, които попречиха.

— И, доколкото схващам, вече е твърде късно да се опитваме да ги оправим.

— Май е така.

— Искаш ли да ти кажа една тайна, Джо? Нищо не ти искам в замяна.

— Окей.

— Липсваш ми понякога. Когато се събудя посреднощ, тебе те няма.

Флин познаваше това чувство, беше си мислил, че е умряло и погребано. След всичките тези месеци, той с изненада откри, че изпитва някакво вълнение, слабо, но толкова познато.

— Ейми...

— Не. Не го казвай, моля те. — Тя се усмихна принудено. — Отклонявам се от темата, а това не е разрешено. Правило номер едно от училището по журналистика.

— Бих ти помогнал, ако можех — рече Флин, несигурен дали говори за Касапката или за нещо друго.

— Трябваше да те попитам.

— Знам.

— Оставаме ли приятели?

— Защо не.

Но Флин разбираше, че никога няма да бъде същото. Съществуваше една прокарана вече черта, която беше прекрачена и която думите не можеха да изтрият: една точка, от която не можеш да се върнеш към предишния си живот и предишните връзки и отвъд която всяко решение за връщане назад е обречено на провал.

Като разровиш боклука, Животът все пак се оказва единствената игра в града и всички залагат на сигурно. Губещите се сменят от други участници, които откриват други системи, но шансовете са винаги в ръцете на крупнето.

И никой, никога, не е излязъл жив от играта.

— Има един друг човек, към когото можеш да се обърнеш — рече Флин.

— Кой е той?

— Специалистка е по лечение на жени, които страдат от преживени различни травми. Познаваме се. Ако успееш да се добереш до нея, би могла да получиш полезна информация за твоето предаване, нещо подходящо, от което да подходиш към целта.

Докато говореше, Джоузеф извади от джоба си химикалка и написа на едно листче името на Сара и служебния ѝ телефон.

— Ще ѝ се обадя. Благодаря ти, Джо.

Сега бе ред на Флин да си наложи да се усмихне, след което се съсредоточи над чинията си.

— Няма защо — каза той.

Тя обикаля стаите като мълчалива сянка, тръгнала след ехото на съня си. Почти успява да го притисне в ъгъла до вградения гардероб — достатъчно близо е, за да може да го докосне, но после то ѝ се изплъзва и изчезва някъде.

Изгубва се, без да ѝ даде възможност да се защити по някакъв начин.

Няма кой да я чуе, когато започва да удря с юмруци по стената и да крещи от безсилие и от постоянното чувство за празнота.

Стръвницата разбира, че постъпките ѝ са детински, че е безсмислено да преследва призраци, но нищо не може да направи. Сънищата ѝ са истински. Дотолкова, че тя се събужда с пулсираща болка на удоволствие между краката си, плувнала в пот. С върховете на пръстите си тя почти усеща очертанятията на друго тяло до себе си на леглото.

Почти го усеща.

Но не може никъде да го намери, този негодник. Той пак я е измамил.

— Проклет да си! — тя проклина някаква сянка, докато стои там разтреперана, със свити юмруци, притиснати до тялото ѝ. — Проклета да е душата ти в ада!

Вече е твърде късно.

Стръвницата знае, че ако има ад, баща ѝ сигурно вече е там. Той си е заслужил еднопосочния билет за врящия катран и трябва да плати за лъжите, измамата и болката, причинени в името на любовта.

Той продължава да ѝ липсва. Неговото докосване остава за нея единственият израз на любов, който някога е познавала. Тя го мрази за погубените години, за отнетото детство, но и още иска да го върне при себе си. За да го обича и за да го унищожи.

Той трябва да отговаря за толкова много неща. Има толкова неизплатени дългове към нея.

Тя отново започва да крещи в безучастната и подигравателна тишина, без да се интересува какво ще кажат съседите. Те са безмозъчни овце, погълнати от жалките проблеми на дребното си съществуване и тяхното мнение не означава нищо за нея.

Би ѝ било приятно да ги унищожи, да намаже голото си тяло с кръвта им, но е твърде опасно да действа близо до дома си. Вместо да ги убива, тя решава да не им обръща внимание.

Това е все същото.

Тя усеща как у нея се обажда гладът — все още незначителен и потаен като паразит. Има време преди копнежът да я завладее изцяло, но щом вече се е появил, тя не може да го спре. Стръвницата знае от опит, че не може да избяга от себе си.

Всъщност тя и не иска да се крие.

Гладът ѝ дава възможност да се съсредоточи. Когато дебне дивеча, стръвницата усеща, че живее. Убийствата я подмладяват и освежават.

Тя не може да направи нищо срещу това.

Нарочно пропъжда сенките, които се движат из тъмния ѝ дом. Сега чувства друг вид глад, който е чисто биологически и я насочва към кухнята. Там си приготвя сандвич с малко картофена салата — само толкова, колкото да залъже глада си, докато чака.

Тя не усеща какво яде, влудена от тишината около себе си, която обикновено е неин съюзник. Сега тишината я преследва и ѝ напомня, че винаги е била и ще бъде сама.

Холът ѝ е голям. Строен е, за да приема гости, но стръвницата няма приятели. Тя се отнася с презрение към престореното приятелство на обикновените хора, убедена, че всички само търсят слабото ѝ място, за да могат после да използват мъката ѝ срещу нея. Тя ги отблъсква, отбягва всякакъв контакт с тях винаги, когато е възможно. Излиза рядко — колкото да си купи храна, козметика, дрехи. Веднъж седмично отива да зареди колата си с бензин. Има някакво доверие само на една жена, но не би споделила с никого по-особените си тайни.

Например, не би казала на никого за лова. А също и за непреодолимата си жажда за мъст, която е така неразривно свързана с извратената ѝ любов, че тя трудно може да отдели двете чувства в съзнанието си.

Не би казала на никого и за жаждата си за кръв, която никога не може да утоли истински.

По-особените ѝ тайни правят от стръвницата това, което е и тя не може да си позволи да ги издаде. Рискува твърде много, ако загуби това свое предимство.

Телевизорът ѝ е „Сони“. Тя рядко го пуска, защото смята, че програмите са инфантилни, правени от циници, за да задоволят вкусовете на публика от идиоти. Тази вечер тя пуска телевизора, само за да ѝ прави компания. В момента предпочита безсмисленото бърборене пред всепоглъщащата тишина на дома си.

Тя започва разсеяно да превключва каналите с дистанционното управление. По първия канал, на който попада, дават някаква „комедия“. В нея се разказва за двама млади мъже, които са влюбени в тяхната прислужница. По следващия канал дават телевизионно състезание за възрастни. Участниците се опитват да отгатнат разни думи, които са по силите на всяко първолаче. По друг канал дават някаква история за ченгета и бандити, където „героите“ се обличат като хулигани и стрелят по всичко живо.

Тя се спира на местните новини, като предпочита скуката и трагедията на истинския живот пред измислиците. Млади гангстери са извършили второ нападение за последните няколко дни. Стреляли са от движение и са ранили две жени и едно дете, пропускайки целта си. Градски съветник твърди, че е невинен по повод на обвиненията, че имал връзки с непълнолетни момичета. Полицаи, патрулиращи в Холивуд, са обвинени, че обирали бижутерски магазини, а после пишели рапорти за извършени кражби, за да прикрият следите си. Популярен баскетболист е умрял от СПИН.

И накрая — още една история за издирването на неуловимата Касапка от хотелите.

Сега вече вниманието ѝ е приковано към екрана.

Водещата новините е силно гримирана блондинка с изкуствена усмивка, но това няма значение. Тя е достатъчно компетентна по всички въпроси, а разнообразните ѝ репортажи през последните седмици са помогнали на Стръвницата да не изпуска от погледа си ходовете на противниците, докато дебне плячката си.

Отпусни се и слушай! Това е най-сигурният начин да научиш каквото ти трябва.

Блондинката започва репортажа си с кратък преглед на убийствата, имената на жертвите, както и снимки на ухилените им шопарски физиономии. Казва и за намерените на престъплението при последните две убийства надписи, които напомнят за детски стихчета. Банални кадри със санитарии, които изкарват покрита с чаршаф носилка от входа на хотел „Хилтън“, за да я вкарат в линейката, която ги чака отпред.

Все стари новини.

Останалото обаче е нещо съвсем друго.

— Свързахме се с полицейските служби, които се занимават с изнасилвания и други тежки престъпления — заявява блондинката, при което изкуствената ѝ усмивка се заменя с нещо като замислено изражение. — Според техните данни Касапката е жена, преследвана от дълбоко потиснати спомени за сексуално насилие в детството, движена от натрапчиво желание да си отмъсти на мъже, които може би ѝ напомнят за нейния роднина или добър семеен приятел, който е отговорен за случилото се!

Пред камерата се появява оплешивял шопар с черен костюм. Името му е съпроводено от цяла поредица от букви, които показват какви са неговите звания и научни степени:

— Личности, като така наречената Касапка, общо взето, са неспособни да контролират действията си — казва той и лицето му на шопар излъчва самодоволство. — Тя убива в отговор на нуждата да възстанови своето разрушено самоуважение. По ирония на съдбата, насилието не успява да удовлетвори нейните нужди, защото тя не може да се реши да нанесе удара си срещу мъжа, когото наистина мрази. Може би той е бил нейн роднина или уважаван човек в църквата или училището ѝ. Статистиката сочи, че повечето извършители на сексуални престъпления срещу деца предварително познават своите жертви и ги подбират внимателно, като си осигуряват мълчанието на детето чрез връзка, която се основава върху доверие или страх. Травмата от самото сексуално насилие само се задълбочава от чувството за безпомощност; детето усеща, че няма на кого да се довери, че няма кой да се намеси, за да сложи край на страданията му.

Образът на екрана се сменя и този път Стръвницата се вцепенява, защото лицето ѝ е познато. Първоначално тя изпада в

паника и дъхът ѝ спира. Наведена напред, с лакти върху коленете си и с вперени в екрана очи, тя почти не усеща тъпата болка в гърдите си.

— Трябва да си даваме сметка, че Касапката е по-особен случай — казва д-р Сара Джейн Петоски, седнала на бюрото си с всичките дипломи зад гърба си, на фона на покритата с ламперия стена.

— Повечето жени, жертви на сексуално насилие в детството си, предпочитат да мълчат. Те са склонни към самоунищожителни действия, но в научната литература не са регистрирани случаи на безразборни убийства. Когато при тях се прояви насилие, жертвите обикновено са членове на семейството — съпрузи, братя или сестри, деца.

Тя е доволна от себе си и е в пълна безопасност в своя кабинет. Цитира книги, които е чела в колежа по такъв начин, като че ли думите имат някакво значение.

— Всъщност — казва доктор Сара Джейн, — изборът на непознати от Касапката само подчертава голямата ѝ неувереност. Животът ѝ до такава степен е помрачен от това, което се е случило в детството ѝ, че тя не може да има семейство или приятели. Мъжете я плашат, а нормалните жени я карат да се чувства неловко и не на място. Тя им завижда за това, че са нормални и ги мрази заради живота, който водят.

— Мръсна лъжкиня!

Лекарката се намръщва и продължава, все едно, че Стръвницата нищо не е казала:

— В този случай аз очаквам произволните актове на насилие да зачестят, да станат по-драстични с течение на времето. Тед Бънди беше типичен пример за този синдром. Той започна с предпазливи, добре обмислени убийства и в продължение на няколко години все повече дегенерираше, докато накрая самоконтролът му изневери напълно и той се издаде с необмислени и импулсивни действия.

— Мръсна курва!

Стръвницата за момент забравя, че дистанционното управление е в ръцете ѝ. Вбесена, тя се хвърля върху телевизора, за да го изключи и блъсва копчето с такава сила, че си наранява пръста.

Това обаче е безполезно. Гласът на лекарката се е загнездил в съзнанието ѝ — в главата ѝ отекват предсказанията за нейната собствена дегенерация и смърт. Тя ритва масичката на телевизора — и

издрасква лака ѝ, но мълчаливият телевизор изобщо не прави опити да се защити.

После променя решението си, отстъпва една крачка назад и отново пуска телевизора.

Вече е твърде късно. Млад мъж представя прогнозата за времето през следващите три дни.

Стръвницата отново изключва телевизора.

— Познавам те, по дяволите, — тя шепне сякаш се страхува, че стените могат да уловят думите ѝ и по такъв начин да им позволят да преминат през тях. — Не, не можеш да ме изплашиш.

Чувството, че е предадена засилва гнева ѝ. То е като жив огън, който разяжда вътрешностите ѝ. Започва да ѝ се повръща, но тя преглъща силно, за да задържи храната си. Сега, когато има да се върши работа, не е време за слабост.

Тя трябва да им даде урок и то такъв, че всички да го видят.

Може сравнително лесно да се справи с лекарката, но ще е трудно да избяга, а Стръвницата няма желание да се жертва. Още не.

Във всеки случай една обикновена екзекуция може да бъде разбрана погрешно, да бъде изтълкувана като слабост или, още по-лошо, като мълчливо потвърждение на злобните лъжи на лекарката. Сигурно има друг начин, стига тя да се успокои и да помисли...

Гладът ѝ може да е полезен, ако го използва като свое предимство, когато планира стратегията си и проявява съвършен самоконтрол. Има начин да накаже д-р Сара Джейн и да я накара да съжалява, че не си е държала мръсната уста затворена пред камерите.

Ще ѝ трябва известно време и малко търпение, но Стръвницата чувства, че не е нужно да бърза. Пристъпът на гняв и повишеният адреналин са засилили глада ѝ, но тя има начин да го удържа засега, докато планира добре нещата.

Тя излиза от хола и тръгва към спалнята с решителни крачки. Дръпнала е пердетата и вътре е почти тъмно, но на нея не ѝ е нужна светлина, за да намери пътя си. Докато се съблича, застанала до леглото, тя чувства, че зърната на гърдите ѝ се свиват от внезапен студ.

— Татко, моля те.

Сега шепне по детски, а тихият ѝ глас едва се чува.

Тя държи един изкуствен член, скрит под дюшека си, сякаш за да не го видят несъществуващите посетители. Отпред е добре оформен и

закръглен, а гуменото му тяло е завършено с имитация на вени, усукани като червеи около този магически жезъл.

Стръвницата ляга по гръб и разтваря краката си, като държи здраво с двете си ръце члена между тях.

— Не, татко, моля те. Аз бях послушна, честна дума.

„Не си била достатъчно послушна.“

Очите ѝ са затворени, тя търка изкуствения фалос надолу и нагоре между срамните си устни и свива от удоволствие пръстите на краката си, когато докосва клитора и очаква със стегнати мускули болката, която ще последва.

— Обичам те, татко.

Изведнъж болката я пронизва, гъвкавото ѝ тяло се издига, устните ѝ са свити, тя стиска зъби, за да не изкрещи. Долната част на тялото ѝ гори, болката е навсякъде. Когато баща ѝ излиза от нея, готвейки се за още един тласък, на нея ѝ се струва, че ще я обърне наопаки.

Членът отново ускорява движението си, като поддържа постоянен ритъм и я приковава към леглото. Несъзнателно тялото ѝ започва да отделя слуз, която прави уреда хлъзгав и първоначалната силна болка става съвсем лека и на този фон нежеланото удоволствие надига глава.

Още едно предателство, този път извършено от плътта ѝ.

Стръвницата крещи за милост, горещи сълзи се стичат по бузите и, а тазът ѝ се движи бързо, за да отговори на ритъма на ръцете ѝ. Вътре в нея се появява искра, от която лумва горещ бял пламък.

— Не, татко, моля те, недей!

Тя хълца, докато първите сладки тръпки започват да преминават през цялото ѝ тяло, почти застрашителни със своята честота. Тя отваря очи и ги заковава в тавана, за да не позволи на стаята да се върти. Здравите ѝ ръце бутат члена навън и навътре с достатъчна сила, за да наранят нежната ѝ плът.

Изглежда, че минава цяла вечност, преди това да свърши. Погледът ѝ се замъглява и за момент тя почти усеща мириса на бащиния си одеколон, смесен с миризмата му на пот, докато той излиза от нея. Внезапната празнота е също така болезнена, както и първоначалното нахлуване в тялото ѝ.

— Не ме оставяй, татко, моля те.

Няма отговор от мълчаливата тъмнина на стаята ѝ.

„Стига ти толкова.“

Стръвницата усеща своето дишане и кънтящия си пулс. Полека-лека треперенето на крайниците ѝ преминава и тя отново е в състояние да се контролира. Умът ѝ вече е ясен и работи още по-интензивно.

Най-после тя има план. Подробностите са неясни, но тя добре вижда очертанията му. Малко ирония и сладко отмъщение срещу една лъжлива кучка, преди да се заеме с работата си.

Време е за игра.

Когато тръгва към банята, тя си спомня нещо, навежда се и почти несъзнателно пъхва гумения член в неговото скривалище.

Тя пуска душа и оставя водата да тече, докато се спира да разгледа отражението си в огледалото. Вместо това вижда д-р Сара Джейн, а подигравателната ѝ усмивка е като плесница през лицето ѝ.

Стръвницата чувства как нейната собствена усмивка оголва хубавите ѝ зъби — това е класическият предупредителен сигнал на хищниците.

— Сега е мой ред — казва тя на огледалото. А после повтаря, за да подчертае думите си: — Сега е мой ред.

— Е, какво става с отпечатъка? — попита Флин. Не беше необходимо да уточнява за какъв отпечатък става дума и кой случай има предвид.

Седнал от другата страна на двете големи бюра, сложени едно до друго, колегата му се намръщи и поклати отрицателно глава.

Специалистите бяха взели от хотелската стая, където беше заклан Роналд Мийс, поне трийсетина отпечатъци от пръсти. Оказа се, че всички, с изключение на един, са на самия Мийс или на камериерките от „Хилтън“. Единственото изключение беше отпечатъкът, взет от плоската поставка на лампата до леглото на жертвата. Той тепърва трябваше да бъде идентифициран.

Вече бяха минали шест дни и Флин почти чувстваше как губят следите на Касапката.

— Да върви по дяволите.

— Съгласен съм с тебе.

— Това ще ни помогне — каза Танър, като смачка обвивката от евтината си пура и се наведе да я хвърли в кошчето за боклук. — Проверките на досиетата, за които изпратихме искане до Вашингтон, се оказаха пълен провал.

— Какви досиета са преглеждали там? — попита Флин.

— Все на известни престъпници, както и отпечатъци от пръсти, намерени на местопрестъплението при неразкритите случаи. Ако искаш списък на престъпниците, които нямат нищо общо със случая, мога да ти го дам. Мисля, че няма да е по-малък от телефонния указател на Манхатън.

— Знаеш ли, върти ми се една мисъл — каза Флин.

— Добре започваш.

Флин не му обърна внимание. Всъщност мислите му бяха две, но едната от тях — вероятността да преследват човек, който е живял в хотелската стая седмица или месец преди да се появи Мийс — беше прекалено потискаща, за да я обсъждат. Освен това Флин знаеше, че

колегата му се измъчва от подобни мисли, като се страхува да спомене за възможността да загубят своето единствено и оскъдно предимство. Втората му мисъл беше за нещо друго, за нова насока на разследването, в случай, че всичко друго пропаднеше. А нещата като че ли отиваха натам.

— Не е задължително Касапката да има досие при нас — каза Флин. — Знаем, че тя нарушава всички правила, включително и статистическите, така че защо трябва да очакваме да намерим нещо в нашите досиета?

— Ако е проститутка, сигурно са я задържали поне един-два пъти.

— Точно това имам предвид. Да предположим, че не е проститутка.

Танър запали клечка кибрит, като я задържа пред върха на пурата си:

— Слушам те.

— Кой друг има отпечатъци от пръсти?

— Ами военните, лекарите и разни други служби.

— И училищата — каза Флин. Те взимат отпечатъци от кандидатите за учители, включително и от тези, които заместват временно, за да отстранят такива, за които се знае, че са имали съмнително поведение с учениците си и други подобни. И други детски заведения правят същото. Така е вече и в повечето болници, където се увеличават кражбите на наркотични вещества.

— Какво целиш с това?

— Искам да проверим онези професии, където работят главно жени — отвърна Флин.

— Подозирам, че става дума за мъжки шовинизъм — каза Танър, като се усмихваше широко през облака лютив дим.

— Подозирай си. Знаеш не по-зле от мене, че жените преобладават сред учителите в началните училища, както и във всички професии, свързани с отглеждането и възпитанието на децата. Същото се отнася и за библиотекарките, които работят в училищата и, естествено, за медицинските сестри.

Значи пак се върнахме на медицинските сестри?

— Опитвам всичко, което си струва — каза Флин.

— Все още сме далече от целта, Джо.

— А имаме ли нещо по-добро, върху което да работим?

— Не, прав си.

— Ще се обадя в общината. Няма да се учудя, ако в Сакраменто намерят начин да ускорят търсенето. Първо ще изключим всички мъже. Започваме от това.

— Ще ни отнеме доста време.

— Бързаш ли за някъде?

— Надявах се, че ще получим някаква информация, когато покажем портрета, който й направихме по описания на очевидци.

— Все още има някаква надежда.

Портретът на заподозряната, направен въз основа на сведенията, дадени от Уесли Ларкин, беше добър, макар че не можеше да мине за класическо изкуство. Тя беше късо подстригана блондинка с къдрава коса. Очите й бяха раздалечени и безизразни. С оглед на тежките престъпления, в които я подозираха, художникът беше предпочел да я нарисува без усмивка.

Можеше да бъде портрет на почти всяка жена на нейната възраст, помисли си Флин. Те разпространиха портрета й във вторник и имаше достатъчно време, за да влезе и в следобедните издания на „Лос Анжелис таймс“ и „Икзаминър“. Показаха го и по местната телевизия в новините в шест часа. Имаше около 1400 обаждания на хора, които твърдяха, че са я видели. Шейсет и седем от тях дори посочваха своя братовчедка, съученичка, колежка, бивша съпруга или момичето на съседите.

Всички сигнали се оказаха фалшиви и не доведоха до нищо, когато изтормозените следователи на отдел „Убийства“ най-после успяха да ги проверят. Някои от обажданията бяха продиктувани от злоба, други — от искрено желание на хората да помогнат, но нищо не даде резултат.

— Все пак, може би е проститутка — каза Танър.

— Може и така да е. Ти какво научи от Ърни и Диамантения?

— Нищо. Показаха са портрета на всички, които биха могли да знаят нещо, но без резултат. Като се имат предвид перуките й, това не е чудно.

— А нещо по линия на садомазохистите?

— Григс прави каквото може. Ще се радва да се справи с такъв случай, но засега просто продължава да търси. Смята, че в Лос

Анжелис има двеста или триста момичета, които се занимават точно с този тип проституция, свързан със садомазохизма. Повечето от тях обаче са сравнително чисти. Нямам предвид само, че всички имат чаршафи, но и това, че не участват в разни тъмни истории. Просто правят каквото искат от тях по-специалните клиенти.

— Никой не е казал, че трябва непременно да работи в тази област.

— Съгласен съм, но поне една трета от проститутките са негърки. Проверих останалите във връзка с отпечатъка. Нищо. Тази, която го е оставила, не е била залавяна за проституция в Лос Анжелис.

Отново се появяваше този отпечатък. Това торможеше Флин, защото той не знаеше дали не си губят времето в търсене на някое анонимно лице, което не беше свързано с техния случай. Наистина нямаха избор, но това го притесняваше.

Колко души бяха пренощували този месец в стаята, в която беше убит Мийс? А тази година? Колко мъже се бяха регистрирали сами, а после бяха довели жени в стаята си?

Не беше задължително тя да е проститутка. Просто можеше да я е намерил в бара на хотела или някъде другаде из Лос Анжелис. Градът беше пълен с аматьори, които продължаваха безразборните връзки, независимо от опасността от СПИН, новия морал и призивите за въздържание.

Може би отпечатъкът ги водеше по погрешна следа.

Флин се опита да не мисли за тази отчайваща възможност и посегна към телефона.

— Ще проверя какво е открил Брад Кротър в общината.

— Дано имаш късмет.

Флин знаеше, че този късмет щеше да им е много нужен, ако искаха да спрат Касапката с оскъдните си доказателства. Имаха един портрет, който можеше да бъде на кого ли не и един-единствен отпечатък от пръсти, който накрая можеше да не доведе до нищо.

Но и това не беше малко, като се има предвид с какво разполагаха след четвъртото убийство. Ако имаха късмет, техният обект можеше да реши да си почине още две седмици и да им даде време да обработят жалките си данни.

Флин не обичаше да работи върху случаи, където всичко се свеждаше само до късмет. Ставаше хубаво вестникарско заглавие от

това, че опасен психопат е бил заловен, когато го глобявали за неправилно паркиране или когато искали да го арестуват за скитничество в парка, Флин обаче никога не се научи да разчита на шанса. От опит знаеше, че добрите хора често губеха, докато убийците успяваха да се измъкнат. Приблизително един от петимата убийци психопати не можеше да бъде идентифициран, никога не заставаше пред съда и престъпленията му оставаха ненаказани.

Както и да го погледнеш, шансът беше против тях.

Флин още не беше готов да отпише Касапката, но нямаше да се учуди, ако и тя успееше да им се измъкне.

Щеше да се чувства ужасно, по дяволите, но наистина нямаше да се учуди.

Някакъв сержант с дрезгав глас му каза, че лейтенант Кротър ще е в съда целия следобед. Той записа името и телефонния номер на Флин, като обеща да предаде на Кротър да му се обади колкото може по-скоро.

Флин затвори телефона с мисълта, че има още нещо, което трябва да направи.

— Отивам да хапна нещо — каза Танър. — Искаш ли да дойдеш с мен до „Мартели“?

— Аз ще остана малко — отвърна Флин. — Трябва да завъртя още един телефон.

В Бел Еър почти нямаше улично движение. Не се виждаха и съседни, когато Флин влезе с колата си в алеята пред къщата на Сара. Беше дошъл седем минути по-рано, но реши, че не си струва да седи в колата, за да убие времето. Пресегна се през седалката, измъкна бутилката френско шардоне и остави в колата празната кесия. Когато се качи по стълбите, беше още съвсем светло и прилепите не бяха излезли на лов.

Той натисна звънеца и почака не повече от трийсет секунди преди да чуе стъпките ѝ Сара се появи усмихната на вратата, облечена с блуза с цвят на слонова кост, с бежови панталони и обувки. Тя взе бутилката с вино и поздрави Джоузеф за добрия избор.

— Радвам се, че ти харесва — каза той и усети миризмата от кухнята, когато тя затвори вратата.

— Мирише на нещо вкусно.

— На лазаня — информира го тя. — Съвсем лесно се прави.

— Не исках да те затруднявам — каза Флин. — Можехме да вечеряме навън.

— Изобщо не ме затрудняваш. Обичам да готвя — отвърна тя, — но човек няма желание да готви само за себе си.

Флин беше съгласен с нея. Добре знаеше, какво означаваше това. Самият той обикновено ядеше консерви или готови замразени храни, които само затопляше, преди да седне пред телевизора.

— Видях те по телевизията — каза той. — Беше чудесна.

Тя се намръщи:

— Доколкото разбрах, интервюто е било твоя идея.

— Не съвсем. Чух, че се готвят да излъчват материал за Касапката и си помислих, че ти можеш да им помогнеш да балансират нещата.

— Мисля, че имаш почитатели в телевизията, Джо.

— За какво говориш?

— Имам предвид блондинката, която ме интервюира. Ейми...

— Тачър.

— Точно така.

— Да, познавам я — каза той с неудобство, като си помисли, че това не е най-подходящата тема за разговор в хола на Сара. — Не знам дали помниш случая Блейлък...

Тя го спря, като сложи пръст на устните му.

— Запомни, че не обичам никакви обяснения. Съвсем не съм ревнива и не искам от тебе списък на приятелките ти — бивши или настоящи.

— Мога да ти напиша тоя списък върху едно малко листче.

— Горкият Джо.

Тя сложи виното да се изстудява и седна до него на канапето, а Флин я прегърна през рамото.

— Минаха пет дни от убийството на Мийс — каза тя. — Това добър знак ли е?

— Никой не може да каже. Засега интервалите варират от три до четиринайсет дни, без да има някаква видима логика.

Тя го гледаше внимателно и почти успя да направи същата отчаяна физиономия.

— Извинявай. Хайде да не говорим за работа.

— Съгласен съм — каза Флин и се поотпусна малко. — След колко време ще е готова лазанята?

— След двацет минути. Имаме и ордъовър с малко бяло вино за апетит.

— Моят апетит е добър.

— Приятно ми е да чуя това.

— Знаеш ли какво ми се иска сега?

— Какво?

Той се наведе по-близо и й го прошепна на ухото, като я наблюдаваше как се изчервява. Тя му отговори с ослепителна усмивка:

— Звучи като това, което имах предвид за десерт.

— Не си ли чувала за допълнително?

— Какъв издръжлив гладен мъж.

Тя не направи нищо, за да го спре, когато той започна да разкопчава копчетата на блузата й. Флин я разтвори до кръста, преди да я целуне, първо нежно, а после пламналото желание поиска повече. Тя не носеше сутиен. Гърдите й изпълваха ръцете му и той усещаше горещите им и твърди зърна.

Измъкна блузата й от панталоните и я смъкна от раменете й. После се върна на голите й гърди с устни и език. Само след няколко минути тя лежеше на канапето, а Флин се беше навел над нея и се занимаваше с панталоните й.

— Ципът е отстрани — каза тя.

Той го намери и съблече всички останали дрехи, а после бързо свали и своите.

— Имаш добър апетит — каза тя. Топлите й пръсти го докосваха, докато той се отдръпна от нея.

Тя вплете пръсти в косата му и го привлече по-близо до себе си. После каза задъхана:

— Не знаех, че си познавач.

— Старая се.

— Бих казала, малко по-високо. Ох! Точно там. О, Господи!

Флин отново се отдалечи от Сара, освободи се от ръцете й и се вгледа в очите й.

— Какво има?

— Просто проверявам.

— Какво?

— Искам да видя дали си готова.

— Джо, ако още не си разбрал...

Той влезе в Сара със силен тласък, който я притисна към канапето. Тя допря петите си и се притисна силно към него. Флин смучеше ту едната, ту другата ѝ гърда, а после задуши с целувка стоновете на Сара.

Те заедно стигнаха до върха, внезапно и бурно. За един безкраен миг се вкопчиха един в друг, когато бурята се разрази над тях и ги отнесе някъде далече, Флин навреме усети, че трябва да продължи да диша, преди да му е притъмняло пред очите.

— Не използвахме всичките двайсет минути — каза Сара, когато отново беше в състояние да говори.

— Добре, ако има време...

— Не, не стига...

Тя стана бавно и започна да облича дрехите си:

— Трябва да видя лазанята, а ти трябва да си пазиш силите.

— За какво?

Тя го целуна леко по челото и го притисна, преди да се отдалечи:

— За десерта, разбира се.

Тя не харесва много тъмнокестенявата перука, но днес трябва да представи един определен образ. Седнала е гола пред огледалото и разчесва косата, която се е разпиляла по раменете ѝ. Исква да се увери, че прическата също е подобна, макар и не съвсем.

Нейните противници не са глупаци, колкото и да се правят на такива.

Гримът ѝ е съвсем лек. Малко сенки на очите, почти незабележим руж, блед гланц на устните. Нищо специално, което да примами някой мъж, но тя може да го направи и сама, без помощни средства. Днес Стръвницата трябва да изиграе определена роля и трябва да остане вярна на образа, който ще представя.

Поне докато си намери шопар по свой вкус.

Като се има предвид къде отива, тя решава, че все пак не може да облече костюм — той се носи на работа като униформа. Вместо него тя избира обикновена рокля за коктейл и я облича, без да слага нищо отдолу. Материята гали кожата ѝ, докосването я вълнува. Тя мисли за баща си, но няма време да го вика точно сега.

Голямото огледало ѝ казва всичко, което иска да знае. Наистина приликата не е пълна, но и не е нужно. Става дума за общо описание, което се предава като сведение от втора ръка. Може би друг художник ще го интерпретира така, че да противоречи на портрета, разпространен от полицията.

Образът в огледалото вече е добро начало, но тя има също и други карти, които да изиграе.

Избира чанта, която да подхожда на роклята ѝ и премества в нея нещата си. Съвсем нов пакет цигари. Пудра, в случай, че трябва да освежи лицето си. Портфейл. Ключове. Ножът.

Тя спира за момент, измъква плоското острие от калъфа му и прокарва пръст по него. Ножът не е достатъчно остър. Тя отива до кухнята, където държи точилото. То издава стържещ звук, който я кара да настръхне, но тя е доволна от резултата.

Това е съвършенството.

Нищо не е оставено на случайността.

Навън ноцта е топла и въздухът е сравнително чист, според стандартите на Лос Анжелис. Има твърде много осветление, за да може да види звездите, но знае, че те я наблюдават отгоре и чакат да одобрят нейната жертва. Тя чувства твърдата и едновременно податлива земя под краката си.

Днес ще ловува на друго място. Вместо да тръгне с колата на изток или на юг, тя тръгва по Уилшър на запад, пресича под магистралата за Сан Диего и стигна до Санта Моника, на няколко преки от Брентудския кьнтри клуб. Там, където Уилшър завършва при Оушън авеню, тя завива наляво и кара направо, докато намира паркинг. Входната му врата е автоматична и на нея има предупреждение, че ако някой по погрешка се опита да излезе оттук, гумите му могат сериозно да пострадат.

Тя намира място за паркиране и слага квитанцията за платеното време на видно място зад предното стъкло. От мястото си тя вижда нощния пазач като прегърбен силует в будката му на около десет метра. Той не обръща на стръвницата повече внимание, отколкото на всеки друг посетител.

Тази нощ няма да ѝ трябва такси. Нейната цел е Оушън парк хотел на три преки разстояние. Лесно може да отиде дотам пеша. Тя заобикаля паркинга, за да не минава покрай пазача и се връща на Оушън авеню по пътя, по който е дошла с колата.

Още е рано, когато стига до хотела. Ноцта лежи пред нея като очакван празник и ѝ предлага едно безкрайно разнообразие от вкусови усещания и аромати, които могат да ѝ донесат удоволствие.

Тя не чувства нужда да бърза. Разбира добре, че ако избърза, може да провали всичко.

Натрапчиво пред очите ѝ се появява картината на онова, което се случи последния път. Непредвидливо нарушение на плановете ѝ, което за малко не доведе до пълна катастрофа в решителния момент. Беше чист късмет, че успя да се измъкне от ръцете на шопара и да го довърши, преди да ѝ е счупил челюстта или нещо по-лошо.

Това е достатъчно, за да смути нейната увереност, но тя се гордее, че може да се учи от собствените си грешки. Тази вечер

Стръвницата ще е двойно по-предпазлива и няма да остави нищо на случайността.

Тя има нужда от идеалната жертва.

Група японски туристи, накичени с камери и фотоапарати, които бърборят едновременно, изцяло са погълнали вниманието на човека от рецепцията. Няма и дежурен портиер или пиколо и тя се възползва от случая, като тръгва спокойно през фойето към бара.

Щом прекрочва прага му, тя отново се усеща на своя територия. Стръвницата съвсем не е постоянна посетителка точно на този бар, но те толкова си приличат. Известно време тя разглежда обстановката и забелязва един сърф, закачен на стената, а също и подписани снимки на спортисти и прочути личности, които не познава. Останалото е като другаде — оскъдно осветление, покрити с ламперия стени, тъмни сепарета и дървени маси със столове около тях. Това събужда у нея приятното чувство за нещо познато.

Има дванайсет посетители, девет от които са мъже, а пет от тях очевидно са сами. Все още е рано за петък вечерта, но доколкото знае, всяка нощ в бара има достатъчно посетители. Без да бърза, тя се отправя към един висок стол пред бара, като проверява възможностите по пътя си. Двама от тези, които пият сами, приличат на млади началници — всъщност са твърде млади, за да отговорят на изискванията ѝ. Другите трима са по-подходящи — солидни и на средна възраст, като всеки от тях отбелязва с приличен интерес нейното влизане.

От лявата ѝ страна, в средата на помещението най-близо до нея седи един шопар с лошо ушит костюм и тъмни кръгове под хлътналите очи. Лицето му с крушовидна форма изглежда като направено от тесто, с дебели бузи и тройна брадичка, която покрива яката му. Шопарът наистина е много подходящ за целта, но празният израз на лицето му я отблъсква и тя си дава сметка, че за да постигне нещо тук, трябва да положи прекалено много усилия.

Отхвърля го и продължава нататък.

През три стола от лявата ѝ страна седи един едър и малко по-възрастен мъж с прошарена коса и запазена фигура под добре ушитото си сако. От пръв поглед тя разбира, че си е правил пластична операция за премахване на бръчките — подсказва ѝ го нещо в начина, по който се изпъват бузите му, когато се усмихва, сякаш костите отвътре ще

пробият кожата. Зъбите на шопара са бели и равни — очевидно с изкуствени коронки. Той вдига чаша към нея, но тя предпазливо му отвръща с неопределена усмивка, която може да значи всичко, но може и нищо да не означава.

В далечния край на бара, точно срещу Стръвницата, седи третият — той е набит, около 45-годишен, с дебели мустаци. Тя си представя как ги отсича заедно с горната му устна и тръпки на нетърпение стягат зърната на гърдите ѝ и я карат цялата да настръхне. Шопарът я гледа с искрено възхищение, но не прави нищо, а само продължава да отпива от бирата си.

Стръвницата трябва да направи своя избор. Ако чака за други възможности, може да изпусне шопара, който ѝ трябва. И обратно, ако обектът е предпазлив човек или ако прочете погрешно посланието в очите му, тя рискува да го изплаши и да го отблъсне от себе си.

Този с пластичната операция на лицето само ускорява решението ѝ, като слиза от високия стол и тръгва към нея, като минава покрай дебелия. Сега или никога. Ако избраният от нея шопар я види как отхвърля друг, само ще стане по-предпазлив.

Тя тръгва, докато мъжът с изпънатото лице идва към нея, показвайки блестящите си зъби, очевидно разбрал погрешно намеренията ѝ.

— Може да ви звучи малко банално...

— Моля ви, ако обичате.

Тя бързо минава покрай него и повече не се обръща назад. Избраният от нея обект малко се стъписва, стиснал с ръце празната халба, но не отбягва погледа ѝ. Това е добър знак. Стръвницата сяда на масата му и обръща лице към него, като кръстосва краката си, за да открие част от бедрата.

— Знам, че ще ви се види нахално, но бих искала да се запозная с вас.

— Защо?

— Може би защото чувствам, че си приличаме.

— Така ли?

Тя се възползва от случая и продължава:

— Вие сте сам, а аз знам какво означава това.

Тя усеща как ледът между тях започва да се пропуква, но все пак е предпазлива:

— Е, не е чак толкова лошо.

— Значи имате късмет. Аз така и не можах да свикна със самотата. Но никога не бих помислил, че и вие имате такъв проблем.

— Но защо?

Той леко се изчервява:

— Искам да кажа, като се има предвид как изглеждате...

— Много мило от ваша страна — казва тя, като внимава да не прекалява със сантименталностите. — Но външният вид всъщност няма значение, нали? Когато видях хубав мъж като вас, който е сам в петък вечерта, аз разбирам, че нещо не е наред.

Когато ѝ отговаря, той се изчервява по-силно:

— Знаете ли, едва от вчера съм в града. Вероятно ще започна работа тук.

— О, съжалявам. Моля да ме извините. Когато видях, че не носите халка, си помислих...

— Разведен съм — тонът му казва всичко, което Стръвницата иска да знае за живота на шопара. — Мисля, че промяната ще ми се отрази добре.

— И може да ви донесе късмет, нали?

— Всичко е възможно.

Той прави знак на бармана да им донесе още по едно питие — бира за него и ром и кока-кола за нея.

— За мен май вече е късно, но кой знае.

— За бога, да не би да искате да кажете, че сте стар? — Тя му се усмихва още по-лъчезарно. — Не говорете така.

— Нямах точно това предвид, но...

— Вие предприемате рисковано начинание, готвите се да завладявате нови територии. Само младите хора могат да се възползват, когато им се предостави такава възможност.

Той се усмихва смутено:

— Да не би случайно да сте психиатър?

Смехът ѝ е искрен:

— Не. Просто познавам хората. Имам такава способност.

— Пия за това.

Следва кратко мълчание, прекъснато от шопара, който си прочиства гърлото:

— Разбирам, че днес сте сама.

— Да, срещата ми пропадна — казва тя. — Случва се.

Шопарът поглежда часовника си:

— Сигурно вече сте вечеряли, нали?

— Още не — допълнителна лъжа, за да го накара да налапа въдицата. — А вие?

— Щях да изпия още две бири и да ида да вечерям.

— Сигурно нямате нужда от компания?

— Защо не?

Като се имат предвид обстоятелствата, забавянето е в нейна полза. Тази вечер ще има много свидетели, точно когато ѝ трябва.

С тъмната си ламперия и тежка мебел хотелският ресторант много прилича на бара. Осветлението също е слабо и човек трудно може да прочете менюто. Този, който го е проектирал, очевидно не е имал голямо въображение.

Те седят в ъгловото сепаре във форма на подкова, което позволява да се минава бързо и от двете страни и двойката да се събере в средата. Като импровизира, Стръвницата се приближава достатъчно близо до него, за да притисне коляното в краката му — не така, че да го притеснява, а просто да му напомни, че е до него.

Ако се съди по израза на лицето му, той няма нужда от такова напомняне. Все повече се разгорещява, още преди да са поръчали и хвърля погледи към бедрата ѝ и към мястото, където се съединяват. Сервитьорката приема поръчката им и изчезва, като ги оставя сами.

Изведнъж шопарът се сеца, че не знае името ѝ и не ѝ се е представил.

— Казвам се Гари — информира я той с ентузиазирана усмивка.

— Приятно ми е, Гари. Аз съм Сара.

Тя чака шопара да ѝ заяви, че така се казва майка му (сестра му, братовчедка му), но той казва просто:

— Хубаво име. Отива ти.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Смятам, че родителите винаги рискуват, когато дават имена на децата си. Трябва да почакаат една-две години и да разберат с кого си имат работа, преди да му сложат този етикет за цял живот.

— Но нали трябва да го наричат някак през това време.

— Какво ще кажеш за „Хей, ти“?

Те продължават да се смеят и да говорят за незначителни неща, докато пристигне вечерята им. Стръвницата се старее да симулира здрав апетит, макар че е яла само преди няколко часа. От нерви стомахът ѝ се е свил на топка. Цялото това отклонение от обичайния план я прави по-уязвима. Ако допусне и най-малката грешка, е загубена.

По-късно, когато сервитьорката им носи сметката, избраният от нея шопар престава да се усмихва и казва:

— Мисля, че не мога да намеря начин да удължа още нашата среща.

— Е, може да я продължим още малко.

Тя посяга, сграбчва ръката му и я слага върху бедрото си. Той замръзва от изненада, но не се съпротивлява, когато тя насочва ръката му нагоре под полата си, за да намери топлото и влажно място, което го очаква между краката ѝ.

— О, Господи!

Тя му помага, като се премества, за да се нагоди към ръката му, с пръстите си насочва неговите, докато намерят мястото, което я кара да потрепери и изпъва мускулите на бедрата ѝ. Сега бузите му вече са алени.

След още няколко дълги минути, като разбира, че вече здраво го е впримчила, тя дръпва ръката му, която е под полата ѝ и я поднася към устата си. Те се гледат втренчено, докато тя прокара език по върховете на пръстите му, а после взема показалеца му в устата си и започва да го смуче, като усеща с наслада мускусния вкус на самата себе си. Със свободната си ръка тя намира издутия му от ерекцията панталон и чувства напора под габардина.

Шопарът трябва да прочисти гърлото си, преди да успее да каже:

— Горе имам стая.

— Каниш ли ме, Гари?

— Разбира се — той се поколебава. — Сара, има още нещо, което трябва да те попитам. Разбери, че съвсем не искам да те обидя...

— Не съм проститутка — този път тя казва истината. — Искам само теб. Толкова ли е трудно да го разбереш?

Той смутено навежда очи и казва:

— Отдавна не съм го правил.

— Аз също. Ще си помагаме, нали?

Усмивката на шопара се връща и той казва:

— Само ще идем до рецепцията да си взема ключа.

Стръвницата му се усмихва и отговаря:

— Да, разбира се.

19

— Забелязал ли си колко си приличат тези хотели?

— По-добре да видим как е вътре — каза Флин на Танър и пръв влезе през вратите от затъмнено стъкло на Оушън парк хотел. Във фойето беше прохладно от климатичната инсталация. Вътре стояха на пост шестима униформени полицаи, толкова бяха и облечените в цивилни дрехи полицейски служители отвън. Видяха Брад Кротър преди да им махне от другия край на фойето.

— Много бързо дойдохте — каза той.

— Не можем да пропуснем такова нещо.

— Поне не си си загубил чувството за хумор.

— Така ли мислиш?

— На седмия етаж е — каза Кротър, докато отиваха към асансьора.

— Това едва ли ще ни помогне, но мога да ви кажа, че пак си е намерила човек, който не е от града.

— Кой е щастливецът този път?

— Казва се Гари Арнолд Патън. Бил е управител на верига от ресторанти в Сан Диего. Жена му, по-точно бившата му жена, казва, че искал да започне друга работа, търсел промяна.

— Май че я е намерил.

— Все пак този път като че ли имаме късмет.

— Така ли?

— Стават такива работи, Джо. Както винаги го е хванала в бара, но вместо да тръгнат направо към стаята на Патън, те са отишли да хапнат в ресторанта. Имаме описанието ѝ от свидетелските показания на бармана и на сервитьорката. Те почти не си противоречат. Художникът вече е при тях и прави портрета ѝ.

— Доколкото разбирам, някой ви е пришпорил.

— Джо, цялата тая история ни пришпорва, нали виждаш. Този вече е шести и всички — от шефа ми до главния прокурор — ми стоят над главата и ме карат да бързам.

— Какво описание дават? — попита Танър.

— Тъмна коса до раменете. Среден ръст, хубава фигура. Облечена с плътно прилепнала официална рокля. Естествено, за нас най-важно е лицето. Надявам се, че когато имаме портрета, той няма да се различава много от предишния.

— Мислиш ли, че може да е друга, която да ѝ подражава?

— Не, не. Имам предвид свидетелите, нали ги знаеш? Когато трима души се обадят, че са видели слон на улицата, винаги има поне едно обаждане за избягал хипопотам. Обикновено свидетелите не помнят нищо.

— Е, стискай палци.

— Както ги стискам ще хвана артрит преди да пипнем тази мръсница.

— Ти си добре, имаш си схватлив доктор.

— Това ти харесвам.

— Кое?

— Забавните ти забележки.

— Специално за тебе са — каза Танър и се усмихна широко.

Слязоха от асансьора на седмия етаж, минаха покрай съдебните лекари с техните безупречно чисти дрехи и влязоха в стаята, която беше станала морга, Флин не можеше да каже със сигурност дали този път имаше повече кръв, но наистина така изглеждаше. Като че ли жертвата на Касапката бе глътнала бомба със закъснител на вечеря, която е трябвало да се задейства, когато си легне.

— Какво е станало с лицето му? — попита Танър.

— Дамата не е харесала мустаците му. Намерихме ги да плуват в тоалетната чиния, заедно с горната устна.

— Това е нещо по-различно.

— Останалото общо взето сме виждали и преди. Подписала се е, разбира се. Този път не е много сполучливо, но се е постарала.

Флин направи гримаса на отвращение, когато видя отпуснатия член, който висеше от обезобразената уста на мъртвия. Под гръдната кост имаше дълбоки разрези, които откриваха коремната кухина. Вътрешностите му бяха разпръснати върху подгизналия матрак и по пода наоколо.

— Има ли надписи?

— Погледни зад тебе.

Флин се обърна и видя червеникавокафявите букви на стената:
„Този шопар беше изпечен.“

— Това някаква метафора ли е?

— Не съвсем, — каза Кротър, — вгледай се по-внимателно и ще видиш, че е взела вата, напоена с алкохол и я е завряла в задника му. После е драснала кибрита.

— Вярвам ти и без да гледам.

— Мисля, че чаршафите не са могли да се запалят заради кръвта.

— Търсим пръстов отпечатък, който да отговаря на намерения при убийството на Мийс. Или нещо друго, което да ни върши работа — каза Танър.

— Ще проверим всичко — каза Кротър, като погледна надписа и се намръщи. — Не бих искал да съм там, когато започне с „Мери имаше малко агънце“.

Един от техническите сътрудници в лабораторията направи знак на Кротър и коленичи до гардероба. Вдигна неща с пинсети и го пусна в найлоново пликче.

— Какво намери?

— Някаква визитна картичка — отвърна той. — Намерих я под гардероба, сигурно някой я е изпуснал.

— Дай да я видя — Кротър вдигна пликчето така, че Флин и Танър, които бяха зад гърба му, да могат да видят какво пише на картичката.

— Господи, какво означава това?

Флин се вцепени, вперил поглед в парчето картон в найлонова обвивка. Най-напред си помисли, че това е от светлината в стаята, някаква зрителна измама, но затвори няколко пъти очите си, а буквите останаха същите:

Сара Джейн Петоски

Лекар

— Господи!

Флин почувства, че Танър го гледа учудено, отново премигна, като направи крачка назад.

Разбираше, че е пребледнял.

— Добре ли си, Джо?

— Той я познава — тихо каза Танър.

— Така ли?

— Да, срещал съм се с нея — каза Флин, засрамен, че дори когато говори, се опитва някак да се разграничи. — Тя ни помогна да очертаем образа на Касапката.

— Психиатър ли е? — попита Кротър. — Мисля, че и аз я видях по телевизията тази седмица.

— Да, тя беше.

— По дяволите! — в гласа на Кротър имаше учудване. — Доколкото си спомням...

Флин нямаше нужда да слуша по-нататък. Той вече сравняваше Сара с описанието на Касапката, което бяха дали свидетелите от бара и ресторанта. Тъмна коса до раменете, хубава фигура, среден ръст.

— Знаем, че Касапката използва перуки — каза изведнъж Флин, като прекъсна дългите обяснения на Кротър.

— Знаем, че преди е използвала, Джо. Още е много рано да го твърдим и за този случай. — Кротър се замисли. — Има още нещо, което не трябва да забравяме.

— Какво?

— Късите къдрави косми, които намерихме. Всички са тъмнокестеняви.

Без да иска, Флин си представи Сара гола, легнала по гръб с разтворени крака, за да го посрещне. Видя тъмните гъсти косми около гениталиите ѝ, където не веднъж беше утолявал страстта си през последните дни.

Не е възможно.

— Ще трябва да говоря с нея, Джо. Най-малкото, за да разберем как стоят нещата.

— Моля те, Брад, бъди внимателен с нея.

— Почти никога не бия жените с гумен маркуч, когато ги разпитвам.

— Едва ли тя е изпуснала визитната си картичка.

— Да, прав си.

— Може да е нейна пациентка, Брад. Тя работи главно с жени, жертви на насилие.

— Това е интересно.

— А и всеки, който е влизал в кабинета ѝ, би могъл да си вземе от нейните картички. Не е възможно...

— Джо, просто трябва да говоря с нея. Тогава ще разберем какво да правим по-нататък.

— Имаш право.

— Никой не е казал, че я обвинявам, преди да съм разговарял с нея.

Флин погледна към леглото и се намръщи.

— Да, добре.

— Няма да бързам със заключенията. Колкото и да ни е напечено. Ако започна да обвинявам лекари без доказателства, по-добре още сега да си върна значката. За такова нещо в най-добрия случай ще ме пратят да патрулирам на гробищата в източен Лос Анжелис.

— Брад, аз не исках...

— Няма нищо, Джо.

— Какво ще кажеш и аз да присъствам? — попита Флин.

— Да присъстваме — намеси се Танър.

— Разбира се, нямам нищо против. Това ще ни спести доста канцеларска работа, а и тя ще се поотпусне, като види приятелско лице.

Брад се намръщи:

— Ти добре се разбираш с нея, нали?

— Да, доста добре — каза Флин и се почувства още по-гузен. Като предател, който забива нож в гърба на Сара.

— Толкова по-хубаво. Когато свършим тук, ще ви извикам. След около два-три часа. Мога да пратя някого да я доведе, разбира се, няма да е униформен. Знаеш ли адреса ѝ, Джо?

— Бел Еър. Живее на Оръм роуд.

— Добре, пак ще се видим.

Долу, още преди да излязат от фоайето на хотела Танър хвана Флин за ръката:

— Защо беше всичко това? — попита той.

— Не разбирам за какво говориш.

— По дяволите! От март, когато започна тая история, за първи път имаме следа, а ти изведнъж ѝ ставаш защитник.

— Аз я познавам, Мартин.

— Е, и какво трябва да докаже това?

— Тя не е убийца.

— Може би искаш да ми кажеш, че това е физически невъзможно? Да не би да е в инвалидна количка?

— За Бога...

— Слушай, Джо, съгласен съм с теб за визитната картичка. Може и жертвата да я е изпуснала или да е стояла там цял месец. Кой знае? Въпросът е, че това е следа и ние трябва да я проверим.

— Да, знам.

Зад стените от затъмнено стъкло, слънцето се стори прекалено ярко на Флин. Сложи си огледалните авиаторски очила, за да си предпази очите. Служебният им понтиак беше на няколко крачки. След като се качиха и седнаха — Флин на волана, а колегата му на седалката до него, Танър пак заговори:

— Не ми е приятно да те питам за това, Джо. Но ако лекарката ти е толкова близка, може би трябва да поговорим.

Флин запали мотора и още преди да потегли, чу гласа ѝ: „Не обичам обясненията.“ Така беше по-лесно.

— Наистина няма за какво да говорим.

— Добре, съгласен съм.

Умът на Флин трескаво работеше, докато караше към Уестуд и сградата на ФБР, на север на Оушън авеню и Уилшър. Почти през цялото време Танър мълчеше и гледаше навън, но между тях се чувстваше недоверие. Това беше ново, неприятно чувство, което го дразнеше, но Джоузеф се опита да се отърси от него.

Сега трябваше да помисли за по-важни неща.

И така, какво от това, че Сара отговаряше на новите описания на Касапката от Оушън парк хотел. Колко стройни, тъмнокоси жени живееха наблизко в Лос Анжелис? Сигурно бяха десетки хиляди, като не се смята това, че Касапката имаше навика да носи перуки.

Космите около гениталиите на Касапката бяха тъмни. И какво от това? Повечето жени, по дяволите, повечето хора имаха там тъмни косми, включително и по-голямата част от естествено русите и червенкосите. И това не доказваше нищо, а и специалистите не можеха да определят със сигурност чии бяха тези косми.

Визитната картичка беше нещо друго, но той сам беше отговорил на почти всички въпроси. Може да е била оставена от пациентка, от колега на Сара, дори от човек, с когото случайно се е запознала. Без да

са разпитали персонала на Оушън парк хотел, те не знаеха дали камериерките чистят под мебелите всеки ден.

Флин си даваше сметка, че всеки аргумент имаше и обратна страна. Ако описанието не можеше да докаже, че Сара е Касапката, то съвсем не изключваше тази възможност. Изглеждаше невероятно хитър убиец да остави визитната си картичка на полицията, но се бяха случвали и по-необичайни неща. Флин веднага можеше да изреди пет-шест случая, при които убийците бяха оставили свои дрехи, лична кореспонденция или дори шофьорска книжка на местопрестъплението.

Освен това Сара имаше такива преживявания в детството си, това не можеше да се отрече. Нуждата да работи с жени, жертви на насилие, имаше своите корени в тежкото ѝ детство, което може би не се различаваше от детството на Касапката. Сара имаше белези за доказателство; Флин ги беше виждал с очите си.

Стига толкова!

Той не вярваше, че всичко е само съвпадение, но и не можеше да си представи Сара в ролята на убиец, Флин мислеше, че добре познава хората и не можеше да приеме, че убийцата, която търсеше, би могла да го измами до такава степен. Да му разкаже историята на живота си и да го вкара после в леглото си, без всякакво чувство за вина. Беше невъзможно.

И все пак...

Изведнъж той се сети за нещо, което му подейства като плесница. На 20-и, в неделята, когато Роналд Мийс беше заклан в „Хилтън“, Флин беше със Сара. Разбира се, той не остана при нея през нощта, но можеше да провери кога е настъпила смъртта. Това поне беше нещо.

— По-добре ли си вече?

Флин си даде сметка, че се усмихва за първи път, откакто му се обадиха сутринта за новата жертва на Касапката. Той погледна към Танър, намали скоростта и каза:

— Да, по-добре съм.

Дългото пътуване от Паркър сентър до Бел Еър даде възможност на Сара да подреди чувствата си. Детективът от отдела по убийства, който ѝ се бе обадил малко след обед, ѝ бе предложил да изпрати една полицейска кола да я вземе, но тя му бе отказала. Щом не са готови да я обвиняват в извършването на престъпление, тя предпочита да прибегне до услугите на таксиметровата служба.

Беше споменал за някакви въпроси, които произтичали от намерената нейна визитна картичка на мястото на извършено престъпление. Можела да избира: да си направи една разходка до центъра на града или той да я посети у дома ѝ. Тъй като тя харесваше усамотението си и нямаше никакво желание да забавлява някакъв непознат — още по-малко няколко — у дома си, Сара бе предпочела осемдесетминутното пътуване с кола до Темпъл и Сан Педро, където остави колата на един паркинг, запазен за посетители.

Вътре тя видя Джо Флин за пръв път от четвъртък вечер насам. Веднага, още преди лейтенант Кротър да ѝ каже това, тя разбра, че въпросното убийство е поредното от бруталните престъпления на хотелската Касапка. Нейната визитна картичка беше намерена в стаята на убития и сега тя беше заподозряна по делото, независимо от елегантния начин, по който детективът се старал да заобиколи евентуалното обвинение. Той я пробваше, докато Флин и приятелят му — специалният агент Танър — седяха наблизо и наблюдаваха.

Нейната първоначална реакция при дадените обстоятелства беше изненада. Визитната картичка не значеше нищо — тя беше използвала един и същи вид картички години наред и дори не можеше да каже от кога е самата картичка, освен че изглежда съвсем нова — но все пак, всичко това я безпокоеше. Мисълта, че някой, когото познава, е замесен в убийство, беше достатъчна, за да я накара да се чувства неловко. Намирането на вещественно доказателство, което насочваше подозрението върху нея, отначало ѝ се стори озадачаващо, а след това направо плашещо.

За чест на Кротър, той прояви тактичност, изтъквайки всевъзможни предположения за любопитното местонахождение на нейната визитна картичка. Напълно възможно беше, съгласи се тя, някой неин пациент или познат да е обитавал или да е посещавал стая 737 в хотел Оушън парк. Очевиден факт беше, че някой е носил нейната картичка при такова посещение и че той или тя я е изпуснал — случайно или не — преди да си отиде. Като изключим очевидното, тя нямаше никакво обяснение за наличието на тази картичка на местопрестъплението.

По настояване на Кротър тя му даде името и адреса на печатаря, който беше изпълнил поръчката ѝ за около 1500 визитни картички в разстояние на последните седем години. Тя се надсмя на идеята за някой, който би могъл да поръча дубликати, при положение, че автентичният продукт е свободно достъпен за всеки и всички, които пристъпят прага на нейната приемна. Опита се да състави някакъв списък на хора, които биха могли да желаят да я видят разорена или най-малкото объркана, но не можа да измисли нито едно име.

Докато траеше разпитът, тя поглеждаше от време на време към Флин, донякъде очаквайки той да се намеси и да сложи край на тези безплодни упражнения. Разбира се, негово задължение беше да си гледа работата, а всяка улика трябва да бъде проследена докрай. И все пак, тя долови нещо в отношението му — може би неловкост или дори вина — което я накара да се отдръпне.

Изобщо не би ѝ минало през ума, че Джоузеф би могъл да помисли, че е възможно тя да е виновна за престъпленията и все пак...

У него се усещаше някаква непозната резервираност, която тя не бе виждала досега. Липсваше ѝ отзивчивата му усмивка и тя се запита доколко добре се познават те двамата, в края на краищата. Две нощи чукане не са достатъчни, за да се изкове една връзка, освен ако и двамата партньори не са стигнали до тази връзка с едно и също намерение.

Никакво обвързване.

Това бяха нейните собствени думи, които сега се връщаха, за да ѝ напомнят за себе си.

След това Кротър се залови за пациентите ѝ, като попита дали някой от онези, които тя познава, е в състояние да извърши убийства с обезобразявания в стила на Касапката. Тя отговори честно, че със

сигурност знае, че не познава никакви убийци и че безкомпромисните правила за отношенията между лекар и пациент и лекарската тайна са пречка да каже нещо повече за своите клиентки или пък да разкрие някаква, каквато и да е информация от картоните на пациентите. За тази цел ще е необходима заповед на съда, за да може тя да наруши лекарската клетва, а тя бе почти напълно сигурна, че Кротър разбира намека ѝ, че това би било губене на време за всички заинтересовани.

До този момент от първия ѝ разпит, настроението на Сара бе претърпяло различни промени: като се започне от първоначалния шок, през естествена проява на загриженост и се стигне до все по-нарастващо раздражение. Тя започваше да се уморява от търпеливата усмивка на Кротър, упоритото мълчание на Флин и начина, по който я наблюдаваше колегата на Джо, с очи, които като че ли изобщо не променяха изражението си. Танър бе наблюдавал всичко и Сара настръхна при мисълта, че той хладнокръвно я класифицираше като нещо любопитно, което би могъл да изследва в свободното си време.

Ако искаше да е честна пред себе си, тя знаеше, че за нейния все по-нарастващ гняв, имаше ясни и отделни причини. Отчасти това се дължеше на яда ѝ от факта, че някой, който и да е той, можеше просто да пусне някакво картонче на пода в една хотелска стая, насочвайки детективите от отдел убийства по нейните следи, ей така, без изобщо да се замисли. Останалата част от гнева ѝ бе насочена срещу Флин, затова, че не я защитава. Той може да е добър в работата си, помисли си Сара, но въпреки всичко, се оказа един жалък рицар в блестящи доспехи.

А под гнева ѝ имаше страх.

Тя познаваше това чувство и го отнесе автоматично към признаците за загуба на контрол. Вече години наред, от смъртта на баща ѝ насам, тя бе разчитала на себе си, когато трябваше да се решават някакви проблеми или да се преодоляват препятствия. Мисълта за наличието на врагове, които не познава, не я плашеше само по себе си, но тя изтръпна от страх при мисълта за съществуването на враг, който манипулира обстоятелствата, намесвайки се в живота ѝ. Мисълта, че може отново да бъде използвана, след като бе стигнала толкова далече и бе постигнала толкова много, я накара да почувства как кръвта ѝ се смразява.

Разговорът с Кротър продължи около час и половина. Накрая той се бе обърнал към Флин и Танър, но те нямаха никакви въпроси към нея. Когато си тръгна, минавайки край някакъв младеж и една възрастна жена отвън в коридора, Флин, който бе излязъл да я изпрати до асансьора, бе добавил към извиненията на Кротър и своите, но тя се отдръпна от него, надявайки се той да усети студенината ѝ.

Приближавайки Уорнър авеню на булевард Уилшър, Сара си каза, че с това вече е свършено. Тя не можеше да бъде обвинена в нищо въз основа на една обикновена визитна картичка, въпреки че офисът ѝ може да бъде подложен на обиск, а пациентите ѝ да бъдат следени, в случай че полицията няма какво друго да прави. Тя си записа наум, че трябва да бъде нащрек и да реагира незабавно и енергично на всеки признак за обезпокояващи действия. Тя нямаше да допусне нещо, над което се е трудила грижливо месеци и години наред, да бъде развалено от неумели хрътки, хукнали безцелно да търсят заподозрени по някакво дело, което не могат да разрешат с други средства.

А колкото до Джоузеф Флин...

Страхът я споходи отново, когато завиваше на запад по булевард Сънсет, покрай оградата на ЮКЛА, по последната отсечка от маршрута ѝ към Бел Еър. Да предположим, че хотелската Касапка е пациентка, която тя познава, недай боже, и по някакъв начин е пропуснала да забележи предупредителните признаци? Да предположим, че убийцата е решила да замеси нейното име преднамерено, по причини, които Сара не би могла да се надява да разбере? Ами тогава?

През всичките години, докато работеше с жени, жертви на насилие, доктор Сара Джейн Петоски винаги се е чувствала в безопасност. Нейните пациентки ѝ даваха своето доверие и отваряха сърцата си, разкриваха тайните си, които бяха скрити вътре години наред, измъчвайки се в тъмнина. Тя ставаше техен приятел и водач, за някои — единствената безусловна личност, която са познавали някога. За някои тя беше като Господ.

Изглеждаше невъзможно някоя от тях да ѝ желае злото. И все пак, ако е пропуснала сигналните признаци за предстоящо насилие, би могло да има други скрити тайни, дълбоко скътани и неоткрити, които чакат да я изненадат.

Не.

Сигурно е съвпадение, някаква случайност. Може би Луиз, пациентка през последните две години, която все още се хващаше понякога с напълно непознати, като по този начин се самонаказваше за някаква несъществуваща вина, пресъздавайки наново събитията от детството си, когато родителите ѝ превърнали единственото си дете в улична отрепка в Бейкърсфийлд. Ако не е Луиз, тогава трябва да е някой друг. Някой от представителите на един от десетките фармацевтични концерни, които всеки месец посещаваха офиса ѝ, опитвайки се да пробутат най-новите си настойки с вълшебни качества.

Чисто съвпадение.

Тя заключи колата си по навик, вдигна вечерния вестник от стъпалата и си влезе в къщата. Беше решила да не се остави на натрапчивите въпроси да я преследват и да развалят вечерта ѝ, както бе станало със следобеда ѝ.

Канеше се да прослуша телефонния секретар за евентуални обаждания, когато бе изненадана от някакъв звук от движение зад гърба ѝ. Преди да бе имала възможност да се обърне, шушнещият звук стана звук.

— Радвам се, че си вкъщи.

Стръвницата знае, че за да може да издебне и да убие, трябва да умее да чака плячката си. Тя не се бои от чакането и не се ядосва; то е просто част от живота. От опит тя се е научила да се възползва от периодите на тишина, за да подрежда мислите си и да се успокоява.

Очакването на дивеча всеки път е различно. Когато е на лов за шопари, тя се показва, жива стръв, и чака онзи, който отговаря на нуждите ѝ да дойде и да ухапе примамката.

Днес дивечът е различен.

Преди да се довери на някого, което може да се случи изключително рядко, Стръвницата трябва да си е осигурила някакво преимущество. Някакъв начин за връщане на удара, ако в крайна сметка се окаже предадена. Тъй като адресът на лекарката е тайна — или се предполага да бъде така — на Стръвницата ѝ се бе наложило да се покаже на дневна светлина неведнъж, но рискът си струва и тя е успяла да придобие нови умения.

Тя знае, например, че изкуството да проследиш някого с кола из центъра на града е изнурителна работа, а не просто упражнение, както го представят в игралните филми по телевизията. Преследвачът трябва да се държи на разстояние като същевременно не изпуска обекта, да е постоянно нащрек за едностранни улици и сменящите се пътни сигнали, за улички с разрешен само десен завой и за шофьори, които напират да се бутат ту напред, ту назад в движението като състезатели на детска площадка за картинг. Преследваният може да забрави да сигнализира, че завива или да спре внезапно някъде, където преследвачът няма място да паркира. Една чупка в първата пряка, едно забавяне от автобусите или от товарни камиони и си го изпуснал.

Като се има предвид всичко това, Стръвницата съзнава, че има късмет, щом е успяла да открие жилището на доктор Сара при втория опит. Това би могло да ѝ отнеме седмици време, но сега тя е готова. Никакво губене на време и усилия в последните мигове на лова.

Нейната първа реакция на телевизионното предаване е импулс за отмъщение. Толкова просто нещо би било да посети доктор Сара в дома ѝ и да даде урок на тази лъжлива кучка.

Просто, но не носещо удовлетворение, в крайна сметка.

Тя има в ума си един по-добър план, за да накара лекарката да си плати за нещастните забележки и в същото време да осъществи една по-висша цел. Вместо да обезсмисля всичките ѝ усилия, доктор Сара има възможност да даде свой собствен принос.

Както казват гангстерите от филмите, това е предложение, което тя няма да откаже.

Отначало приготвянето, а после самата Съдба или слепият късмет поднасят на Стръвницата любовника на доктор Сара. Планирайки действията си, преговаряйки ги в движение, Стръвницата разбира, че той ще бъде една чудесна добавка към лова.

Всяко нещо идва на мястото си, докато тя се подготвя.

Изборът на подходящ шопар е първата стъпка, оставяйки доказателство, което да насочи следователите по дирите на лекарката. Стръвницата знае, че полицията има начин ефикасно и без отлагане да проследи някой, стига да се знае самоличността му. Откриването на нейната последна жертва ще означава посещение от страна на представителите на закона преди да е изтекъл деня.

А после?

Невероятно е доктор Сара да бъде обвинена в нещо още сега. Визитната картичка е едно нещо, но тя не може да обоснове цяло дело. Полицията няма да открие никакви следи от доктор Сара в стаята на убийството; техните свидетели ще хъмкат и ще мънкат, без да предоставят някакъв определен отговор. Това няма да е достатъчно на властите, за да внесат делото в съда.

Но те ще наблюдават и ще чакат, доволни от перспективата за наличието на един заподозрян в безнадеждното им следствие. Убедени, че пляквата им ще се пръсне от напрежение и ще се издаде след време.

Стръвницата възнамерява да им помогне с всичко, с каквото може.

Неотдавна ѝ хрумва мисълта, че тя е започнала да гледа на лова като нещо дадено, правейки едно и също нещо всеки път, без да стигне доникъде. Време е да направи промяна, да се прехвърли на по-нови ловни територии, но преди това трябва да отклони хрътките от себе си.

Една относително проста задача, като се обмислят възможностите.

И любовникът-шопар на доктор Сара ще бъде от помощ. Бучнат върху тортата, за гарнитура.

Тя познава богатите квартали и съзнава, че един непознат, който се размотава из Бел Еър, бързо ще привлече вниманието към себе си. Също така тя знае, че богатите хора обичат отпуските си, пролетните празници, излетите през уикенда. Нужни са ѝ само петнадесет минути, за да си избере една къща, в която няма никой и да остави колата си паркирана в автомобилната алея, скрита от очите на съседите зад двуметров жив плет и дървета с надвиснали широки корони.

Следва кратка разходка до къщата на доктор Сара, без никой да я види по пътя. В алеята няма паркирана кола; никой не отговаря, когато натиска звънеца. Пропуск, може би, но тя има време да почака.

Стръвницата няма опит в отварянето на брави; вместо това тя намира един от прозорците на спалнята, счупва стъклото и промушва едната си ръка да превърти дръжката отвътре. Това е гостна. Тука няма нищо на лекарката, никакви лични вещи, които да обозначат територията като лично нейна.

Стаята е чиста, добре поддържана, но неутрална. Рядко използвана.

Близко до ума е, че шопарът няма да спи тук, когато идва да обслужва доктор Сара и Стръвницата се замисля дали плячката ѝ има някакви почтени приятели. Такива, които обичат една жена заради самата нея, а не заради цепката между краката ѝ.

Това, че лекарката е самотна жена като самата нея само прави пълното ѝ предателство още по-отвратително. Човек, който живее сам и познава страданието би трябвало да разбира.

Тя използва времето си, за да разгледа къщата, една безмълвна сянка, която преминава от стая в стая. В спалнята на доктор Сара тя внимателно разглежда бижутата и надниква в един вграден килер, отбелязвайки разнообразие от модни линии. Лекарката е различна, когато е на работа, скривайки истинското си лице от онези, които всеки ден идват със своите проблеми в кабинета ѝ. Това е забавно за Стръвницата, която разбира, че независимо от всичко, двете никога не са се срещали истински до днес.

След като се уверява, че къщата е празна и никой не се готви да я изненада, тя се връща обратно в спалнята на доктор Сара, съблича се и прекарва около половин час, избирайки си подходяща маскировка. Това, че стои гола в личното селение на лекарката, я възбужда, но сега тя няма време да призове Татко или да се облекчи с ръка. Вместо това, тя извлича удоволствие от дрехите, които си избира, от начина, по който усеща допира на всяко нещо върху кожата си.

Размерът не е точно като нейния, но е доста близък. Случаен наблюдател не би забелязал това, а тя разчита, че властите ще се хванат с очевидни заключения, когато разполагат с тях.

Плитките мозъци са най-удобни за нейните цели.

Когато свършва с обличането и гримира лицето си, тя се изляга на широкото легло. Не се бои, че може да задреме, тъй като възбудата я държи нащрек, но тя може да се отдели от усещанията на собственото си тяло, реейки се, гледайки отгоре себе си, къщата, враговете си.

Няма никакво значение как се опитват да я открият сега.

Тя ги е унищожила всички, до един, а те дори още не знаят това.

Стръвницата чува някаква кола отвън и вече е станала на крака, преди да чуе ключалката. Входната врата се отваря, затваря се. Стъпки в дневната.

Лекарката е обърната с гръб, весело нехаеща за близостта на своята смърт. Тя не усеща, че Стръвницата я наблюдава, вцепенява се

едва при звука на познатия глас.

— Радвам се, че се прибрахте.

* * *

Всъщност, материалите от медицинското заключение за смъртта на Роналд Мийс не допринесоха с нищо за успокоението на ума на Флин. Времето на настъпването на смъртта беше посочено приблизително, вероятно между 1 и 2 часа през нощта. Той беше готов да се обзаложи, че Сара беше готова за сън, когато той я беше оставил, почти в единадесет и половина, но възможно бе тя да се е облякла и да е стигнала с колата в хотела навреме, за да си избере жертва. По дяволите!

Сега трябваше да се върне назад и да проследи местонахождението и действията на Сара по време на извършването на останалите убийства, внимателно сравнявайки всичко, Флин все още отказваше да приеме становището за нейната вина, но доказването на невинността изискваше същия процес на разследване стъпка по стъпка. Ако той можеше да открие един случай, в който Сара да е определено въвн от подозрение, тънката паяжина на косвеното доказателство при Патън щеше да се разпадне на части.

Пътуването от Уестуд обратно до апартамента, му отне на Флин половин час. Беше се отбил да обядва у Танър, след като се бе ровил из последните материали за Касапката, категорично бе решен да спаси останките от съботата си. Копнееше да поговори със Сара, но тя имаше нужда от малко време, за да поохлади гнева си. Ще изчака до понеделник и ако тя все още отказва да разговаря с него, би могъл да настоява, възползвайки се от формалните възможности на служебното си положение.

Докато наблюдаваше дуелът на Сара с Кротър и как тя парираше неговите въпроси, на Флин му се искаше да можеше някак да се изправи в нейна защита и да сложи край на мрачната процедура. Беше уловил косите ѝ погледи и бе видял гневния упрек в очите ѝ, но не можеше с нищо да ѝ помогне. Нейният гняв беше предсказуем, това беше най-малкото, което можеше да очаква предвид обстоятелствата.

И все пак, да можеше само да поговори със Сара, да я накара да разбере, Флин знаеше, че тя щеше да му съдейства за изясняване на странното съвпадение.

Тя нямаше никакъв избор.

У дома му, примигващата зелена светлината на телефонния секретар му каза, че има получено телефонно послание. Гласът на Сара изглеждаше незначителен и далечен, идвайки от пластмасовата кутия.

„Имам нужда да те видя, Джо. Моля те, обади ми се. Важно е.“

Флин пусна отново посланието, затвори очи, изучавайки гласа ѝ. Вълнение... или е нещо друго? Телефонният секретар можеше да посочи датата и часа на всички записани обаждания, но Флин по навик пренебрегваше излишните подробности и нямаше никаква ясна представа кога се е получило посланието. При положение, че Сара е потеглила направо за вкъщи, би трябвало да се е обадила през последния един час. Ако ѝ се обади сега, веднага...

Телефонът иззвъня два пъти, преди тя да отговори и той едва разпозна гласа ѝ. Отначало не можа да разбере дали тя шепне или имаше някакво смущение по линията.

— Ало?

— Получих посланието ти, Сара. Слушай...

— Джо — прекъсна го тя. — Трябва да те видя. Имаш ли някакво време още сега?

Един малък алармен звънец се задейства някъде дълбоко в ума на Джоузеф.

— Случило ли се е нещо? — попита той.

— Трябва да разговаряме.

— Съгласен съм. Надявам се, че разбираш...

— Не по телефона. Моля те, бързай, Джо.

— Сигурна ли си?

— Доскоро, Джо.

Линията замлъкна, Флин слуша известно време свободния сигнал, после остави слушалката и се намръщи. Беше гласът на Сара, готов бе да се обзаложи срещу живота си за това, но в същото време беше различен. Променен, сякаш от стрес или от болест. Той неочаквано си спомни за гласовете, които могат да се чуят на записани

върху лента телефонни обаждания на номер 911 и на горещите линии за предотвратяване на самоубийства, напрегнати до крайност.

Тя беше сърдита, когато се разделиха, дори бясна, но сега беше различна. Онова, което той чу и почувства в гласа на Сара сега, повече приличаше на страх.

Флин взе в шепа ключовете от колата си и бе наполовина път до вратата, когато се поколеба, върна се обратно и сграбчи отново телефона. Една малка застраховка за живот никога не е излишна.

Ръката му не трепна, когато вдигна слушалката и започна да избира някакъв номер по памет.

21

Флин измина разстоянието за рекордно време, заобикаляйки уличните полицаи и претоварените кръстовища, където беше възможно. Часовникът на контролното табло твърдеше, че пътят от входната врата до глухата уличка, на която живееше Сара, му е отнел точно двайсет и седем минути. Той паркира на алеята зад нейното БМВ и докато изкачваше стълбите, мушна по навик ключовете от колата в джоба си.

В къщата на Оръм роуд идваше за трети път, но Флин нямаше представа какъв звук издава звънецът ѝ. Застаналият пред вратата не можеше да го чуе, а след като му бяха отворили да влезе, никой друг не бе звънял. Напрегнат и изпълнен с нетърпение, Джоузеф го натисна два пъти, изчака малко и пак протегна ръка, когато отвътре се чу приглушен глас.

— Влез.

Той се поколеба дали да прекрачи прага, но след секунди присви вежди. Разбира се, че тя го очакваше. Беше паркирал отвън и Сара сигурно го е видяла как пристига.

И все пак...

Той завъртя топчестата дръжка и се оказа, че вратата не е заключена. Застана на прага точно както в академията го бяха учили да не прави, взирайки се напред в тъмния коридор.

— Сара?

— Насам. Ако обичаш, затвори вратата.

Гласът ѝ идваше откъм спалнята. Някъде близо, но сега звучеше по различен начин. Сякаш бе плакала или плачеше в момента.

Флин затвори вратата. Изчака още малко, докато очите му привикнат напълно към тъмнината — никаква лампа не светеше нито в хола, нито в кухнята. Завесите очевидно бяха спуснати. В стаите се прокрадваше някаква дрезгава изкуствена светлина, оставяща по ъглите притаени сенки сред всеобщия сумрак.

Тази бледа светлина се промъкваше откъм дълбочината на коридора, който водеше към задната част на къщата. Движейки се внимателно напред покрай ниските мебели, Флин достигна до кухненския бар и се спря.

— Добре ли си?

От мълчаливите стаи не последва никакъв отговор.

Флин разкопча самото си и напипа автоматичния си „Смит и Уесън“, който бе провесен на ремък през рамото му. Измъкна ръката си празна.

Отново нищо.

Придвижи се към една от вратите, зад която проникваше мъждивата светлина. Трябва да е в банята, реши той, припомняйки си разположението на стаите на етаж. Зад нея май бяха тоалетната и основната спалня. Точно отсреща бе гостната, чиято откряната врата зееше. Той си представи как Сара се е проснала на пода, сгърчена до тоалетната чиния.

— Сара?

Мъртва тишина. Обхващаше го мрачно предчувствие и по гърба му полазиха тръпки.

Флин се промъкна още по-напред в коридора, отхвърляйки настоящия подтик да се втурне и разбере какво става, в края на краищата. Ако тя бе болна или наранена, щеше да стане ясно за не повече от трийсет секунди. Но ако имаше нещо друго...

Канеше се да извика отново името ѝ, но промени решението си. Нямаше смисъл. В съзнанието му нахлу внезапно параноично усещане за присъствието на непознат в къщата, което той отхвърли, отдавайки го на работата си. Все пак, не можеше да се освободи напълно от чувството за тегнеща опасност, която сякаш струеше от заобикалящите го стени.

Оставаха около четири метра.

Четири широки крачки.

Флин достигна отворената врата на банята и надникна вътре, отскачайки мигновено в ужас при вида на обилно разлятата кръв. Огромно тъмночервено петно се простираше от плочките над ваната до тоалетната чиния. Целият под бе в локви кръв или изпръскан безразборно подобно на някое от абстрактните платна на Роршах. В първия миг му се стори, че и ваната е пълна с кръв. Постепенно

осъзна, че това е вода, обагрена от пурпурната течност, която бе изтекла от вените на облегалата се в нея обитателка на дома.

Очите ѝ бяха широко отворени, но незрящи и изцъклено безжизнени. Потъмнялата вода вероятно е покривала почти напълно голото ѝ тяло до края на гърчовете, отхвърлили протегнатата ѝ дясна ръка извън мътилката. След последния спазъм се е подала и едната ѝ гърда, изпъквайки като малък остров над повърхността на замърсената течност. От прага на вратата, където се бе вцепенил Флин, се виждаха дълги разрези по окървавената ѝ ръка, дълбоки дотолкова, че се белееше костта.

Той почувства как стомахът му се преобръща и с огромно усилие успя да потисне напъна на храната, която бе поел, да се върне обратно. Умът му инстинктивно прещракваше, изострените сетива запечатваха всеки детайл от сцената, като я анализираха, изтръгвайки несъответствията, преди да предприемат ход.

Наоколо нямаше остър инструмент, но това не означаваше нищо само по себе си. Сара може да го е изпуснала във ваната и сега да е някъде там, под повърхността на водата.

Количеството кръв обаче бледността на кожата и съсирените върху обезобразената ѝ ръка, изпратиха до мозъка му алармиращи сигнали. По всичко изглеждаше, че тя е мъртва поне от десетпетнайсет минути. За Сара просто е било невъзможно да се обади при звънването и влизането на Джоузеф в хола, освен ако духът ѝ не кръжеше някъде наоколо.

В момента, когато Флин посягаше към кобура на автоматичния си „Смит & Уесън“, зад него се чува стъпките на човек, който тичаше. Проклинайки собствената си глупост, той рязко изви рамене и се обърна, за да види проблясването на спускащо се острие на нож.

* * *

Тя чува как шопарът идва, преди още разширените ѝ ноздри да са подушили миризмата му. Навън е паркирала кола, в алеята на д-р Сара. Някой изключва двигателя и затръшва вратата ѝ. След секунди прозвучава престорено жизнерадостно иззвъняване.

— Влез!

Тя се е упражнявала да имитира гласа на лекарката, макар че прецизността не е от особено значение при тези обстоятелства. Шопарчето на Сара е смутено, то се е втурнало като рицар в бели одежди към изпадналата в беда дама на сърцето си и едва ли ще обърне внимание, ако тя се изкиска като вещица.

Няма смисъл обаче да рискува. Стръвницата ще изиграе ролята си.

Стъпките му в хола са нерешителни. Предпазливо шопарче.

— Сара?

— Насам. Ако обичаш, затвори вратата.

И я заключи, мисли да добави, но си прехапва езика. Заключването няма да е необходимо. Тя е планирала ходовете си с хирургическа прецизност, нищо не е оставено на шанса. Ножът е добре закрепен в ръката ѝ, а под колана е пъхнала презрения револвер, в случай че всичко друго се провали.

Ще бъде истинско разочарование, ако се наложи да използва пистолета, но това няма да осуети намеренията ѝ. Цялостният ефект не бива да се излага на риск.

Стъпките на шопара се отправят от хола към кухнята, където замират. Явно не бърза горкото, а и не му е лесно с всичките онези мълчаливи сенки, дебнещи в коридора.

— Добре ли си?

Тя го оставя да гадае, увеличавайки напрежението му. Това ще намали защитните сили на плячката ѝ.

Гостната е точно срещу банята. Ако проточи шията си, Стръвницата ще може да вижда д-р Сара във ваната, но сега тя се интересува повече от шопара. Усеща го как се приближава, следвайки дирята на светлината към източника ѝ. Пулсът му бие все по-силно... или това е туптенето на нейния пулс?

Вече е твърде близо, за да се подлага на рискове. Тя притиска гръб в стената — незабележима, в случай че той реше да провери първо гостната стая. Потта е залепила дръжката на ножа за дланта ѝ.

Толкова е близо.

Тя подушва шопара, порите му струят уплаха и мрачни предчувствия като мускус. Страхува се за себе си и за своята Свиня.

Светлината, проникваща от банята замръква, запрещена от сянка. Чувайки тежкото дишане на шопара и сподавения звук от

преглъщането, тя е готова. Толкова би помогнало, ако повърне на пода; тялото му ще е превито, откривайки като идеална мишена гръбнака и бърбреците. Едно наръгване ще предотврати борбеността на шопара, преди тя да се е заловила за работа.

Стръвницата чувства момента: сега или никога. Отблъсквайки вратата, тя се втурва устремно към шопара, донякъде сепната от бързината на реакцията при обръщането му. Но вече няма време за мислене; тя влага всичко от себе си в това замахване и стоварва острието на ножа си върху него.

* * *

Връщайки се по-късно назад, Флин знаеше, че точно това обръщане му бе спасило живота. Ако не бе променил положението си, нападателката му щеше да забие ножа между лопатките му. Неминуемо смъртоносен удар и във всички случаи достатъчен, за да го остави безпомощен на пода в банята.

Вместо това, той пое удара върху дясната си ръка, високо горе, при което студената стомана разпори подплънката на рамото на сакото му и, срязвайки бицепса му, се плъзна по раменната кост, преди да се отдръпне. Ударът го зашемети и нажежено до бяло кълбо от болка взриви рамото му.

Той залитна, хлъзгайки се в локва кръв — неговата собствена или на Сара? — докато най-последно се подпря на умивалника. Осакатената му ръка се вдига, за да блокира следващия удар, преди съзнанието му да бе успяло да подаде команда за това. За момент бе забравил за пистолета, борейки се да спечели малко дистанция от неприятеля.

Някаква жена, само това можа да разбере, която съскаше насреща му, когато той спря втория ѝ удар и усети нови изригвания от болка в гърдите си и отстрани, Флин беше изненадан, че изобщо можеше да движи ранената си ръка, още по-малко пък да я използва, за да се отбранява, но изглежда че отчаянието му даваше сила. Той погледна раменната си артерия, от която изтичаше животът му, чудейки се дали е прободена или прерязана, преди да ритне нападателката си в слабините.

Тя пое удара с твърдото си бедро и политна назад, надавайки силен рев. Флин се мъчеше да напипа пистолета с изтръпналите си пръсти, когато тя го нападна отново. Лишен от избор, той тръгна да я посрещне, като сниши главата си и се извъртя надясно, при което здравото му рамо я блъсна в основата на ребрата. Ножът пропусна целта си, но разкъсвайки плът и тъкан, изтръгна тънка парлива болка от гръдния му кош, докато той я отблъсна назад.

Тя политна, скимтейки, загуби равновесие, подхлъзвайки се в кръвта и той я видя как падна. Сега беше моментът да свърши с нея, ако беше годен да го направи, но Джоузеф се възползва от възможността и прекрачи вратата на банята, поемайки назад през хола към дневната на Сара, към външния свят. Зад него се чуваха накъсани ругатни и шумолене, докато противникът му се мъчеше да се изправи на крака.

Флин чу приближаването ѝ, извъртя се, за да я посрещне фронтално, надавайки вик, който излезе по-слаб, отколкото планираше, поради липса на въздух. Ножът летеше към лицето му и Джоузеф вдигна ръката си — лявата, — за да го отблъсне с чисто рефлексивно движение. Стори му се като магия, когато острието се врязва в отворената му длан и излезе от другата страна между кокалчетата му, лепкав от кръв.

Той инстинктивно сви пръстите на ранената си ръка около дръжката на ножа ведно с юмрука на нападателката му. Тя му нанесе прав удар в гърдите и се опита да измъкне ножа, но Флин не искаше да го пусне, отговаряйки ѝ с удар отдясно. Движението му беше тромаво и слабо, но кокалчетата на ръката му се отбелязаха върху бузата ѝ, сякаш някой я беше цапнал с баданарка, потопена в кръв.

Жената-звяр тръсна глава и отвърна с ритници, нанасяйки два бързи удара в слабините на Джоузеф и за малко пропускайки да го улучи в тестикулите, го притисна до близката стена. Главата му се блъсна в гипс и той се учуди на камбанния звън, който дойде сякаш от всички страни едновременно.

Флин се отблъсна от стената и се хвърли срещу нападателката си, принуждавайки я да политне назад и да загуби равновесие. Това имаше ефект дотолкова, доколкото тя се отказа от ножа си и го остави да стърчи от ръката му, като междувременно прояви достатъчно бързина

и го ритна в лицето, преди да се отдръпне още по-назад, във от обсега му.

Стига толкова, дявол го взел!

Той дърпаше лявата страна на изцапаното си с кръв сако, чувствайки допира на дръжката на ножа в ребрата си, като се опитваше също да достигне пистолета с дясната си ръка, когато жената също извади свой пистолет и го насочи в лицето му. Флин се хвърли настрани и куршумът изсвистя във въздуха и улучи някаква кана на масичката за закуска, докато той търсеше някакво прикритие, гърчейки се на пода с окървавени колена и ръце, преди тя да е успяла да стреля повторно.

Поне проклетите камбани бяха млъкнали, обезсърчени да се състезават с пулса, който бумтеше в главата му. Флин знаеше, че канаето е най-добрият му шанс, прикритие, което щеше да го спаси, докато направи още един последен опит да извади автоматичния си пистолет. Съзнаваше, че няма начин кучката да не го убие с третия или четвъртия си изстрел.

Вторият ѝ изстрел беше прибързан и небрежен и мина на сантиметри от Флин, който се беше притиснал към пода. Куршумът потъна в гипсовата стена. Вратата пред него отдясно изведнъж се отвори и той видя част от поляната и автомобилната алея, които нямаше надежда да стигне, преди неговата нападателка да го застреля.

Някой връхлита през вратата, приклякайки в бойна поза за стрелба. Чертите му са затъмнени от блясъка на слънцето зад него. При това силуетът му е познат.

Пистолетите изгърмяха едновременно. Нейният с тънко пукане като пръсващи се сърца, а другият проехтя като артилерийско оръдие между стените на дневната. Флин се опита да брои изстрелите, но се отказа, когато те започнаха да отекват в мъглявото пространство между ушите му.

Някаква сянка се е навела над него, твърде едра, за да е жената. Чува се познат глас, който подхожда на грубото му лице.

— Господи, Джо.

— Банята — той се задавя, когато се опитва да произнесе името на Сара.

— Успокой се. Аз ще погледна.

Сянката се отдалечи, миг по-късно се върна отново, коленичейки на кървавия килим близо до лицето му.

— Звъннах на 911 — рече Мартин Танър, люлеейки нежно в ръце главата на приятеля си. — Дръж се, няма да чакаш много.

— Ние харесваме усамотеността си тук, нали знаеш — отвърна Флин.

Усмиваше се, когато сенките дойдоха и закриха лицето на колегата му.

ЕПИЛОГ

Първият път, когато Мартин Танър се опита да влезе при Флин в интензивното отделение, сестрите го отпратиха, като му дадоха да разбере, че съвсем не са впечатлени от документите му на агент от ФБР. Вторият път той донесе кутия шоколадови бонбони, които старшата сестра прие с благодарност, но също му показа вратата. Късметът му се усмихна на третия ден. Докторът определи състоянието на Джоузеф като задоволително и така го отърва от пазачите и Танър влезе спокойно.

Стаята беше малка и чиста, с телевизор на стената срещу леглото на Джоузеф. Флин не изглеждаше много добре, но малко по малко цветът на лицето му се връщаше.

— Два дена не искаха да ме пуснат — каза Танър и седна на един стол.

— Чух за бонбоните — отвърна Флин. — Тук не вземат подкупи.

— Сега ли ми го казваш?

— Все пак, мисля, че си се сприятелил с нея.

— Приятно ми е да го чуя.

— Какво стана, Марти?

— Ами, Джо, не знам дали...

— Искам да чуя всичко.

— Добре тогава. Името на престъпницата е Патриша Трейси Джигър, на двайсет и четири години, родена в Калифорния, неомъжена. Проверихме документацията на Петоски и открихме, че е ходила да се лекува при нея през последните две години. Изглежда, че не ѝ е помогнало.

— Продължавай.

— Според данните на д-р Петоски, тя е жертва на инцест. Всичко е започнало, когато е била на шест или седем години. Баща ѝ бил гинеколог, ако можеш да си го представиш. Очевидно майка ѝ е починала преди това. Дявол знае от какво е пукнал старецът, но тя била деветнайсетгодишна, когато той най-после благоволил да умре.

Както изглежда, със спестяванията му, различните инвестиции и застраховката тя е била осигурена за цял живот. С голям апартамент в Бевърли Хилс, кола и всичко останало.

— Отплатил ѝ се е за добрините, които ѝ е направил.

— Точно така. След смъртта му пътувала около една година. Сега проверяваме за неразкрити престъпления по пътя ѝ, но аз мисля, че първата ѝ жертва е Артър Брит.

— Не е ли можело да се предвиди?

Танър сви рамене:

— Видях в бележките на доктор Петоски, че ѝ е предписвала лекарства против депресия и са разговаряли за кошмарните ѝ сънища. Няма нищо, което да подсказва насилие, но нали ги знаеш лудите, Джо? Те се научават как да се прикриват, преди да могат да четат.

— Какво я е накарало да нападне Сара?

Танър се спря преди отново да свие рамене:

— Съмнявам се, че някога ще разберем със сигурност. Не е оставила никакви бележки или нещо друго, за което да се хванем. Може би, когато е видяла Петоски по телевизията, са я хванали дяволите.

— Аз съм причината за това.

— Ти просто си дал името ѝ на Ейми, Джо. Петоски е можела да ѝ откаже, ако не е искала да говори по телевизията. И аз приказвам глупости. Никой не може да каже какво е предизвикало Джигър.

— Кажи ми и останалото.

— Наистина ли искаш да го чуеш сега?

— Да, искам.

— Добре. Както изглежда, Касапката е наблюдавала къщата на Петоски. Намерихме колата ѝ пред една къща наблизко. Хората, които живеят там са някъде в Гърция и ще се върнат след шест седмици. Счупила е прозореца на спалнята, влязла е вътре и е чакала там, докато Петоски се върне от Паркър сентър.

— А после?

— С пистолет е накарала лекарката да ти се обади по телефона. Струва ми се, не е знаела, че сме от ФБР. Сигурно ви е видяла заедно и е казала на Петоски: „Повикай мъжа, с когото беше еди-кога си“, или нещо подобно.

— Усетих по гласа ѝ, че нещо не е наред.

— Добре направи, че ми се обади, преди да тръгнеш. Щях да дойда по-рано, но имаше задръстване.

— Все още не разбирам. Защо е накарала Сара да ме извика?

— Това става ясно от бележката, Джо. Писана е на машина и, разбира се, няма подпис. Намерихме я на пишещата машина на Петоски. Без съмнение я е писала Джигър.

— Давай нататък, Мартин.

— Трябвало е да бъдеш последната ѝ жертва и да излезе, че Петоски е Касапката. Естествено е очаквала всички да помислят така, щом сама го потвърждава в бележката. Там има някакви глупости за баща ѝ; за това, че всички мъже искат само едно, такива неща. Имаме копие в архива, ще можеш да го прочетеш като се оправииш.

— Звучи насърчително.

— Това ще е телевизионната сензация на седмицата.

— Каж ми останалото.

— Докторът не обича да се обвързва с точен час, нали знаеш. Предполага, че Джигър е дала на Петоски голяма доза пентотал веднага, след като е говорила с тебе по телефона. Намерихме го в чантата ѝ Сигурно е част от резервите на баща ѝ.

— Това е силно успокоително — каза Флин, като постепенно започваше да осъзнава неумолимата истина.

— Да, действа доста бързо, особено ако се даде свръхдоза. Докато тя е спяла, Джигър ѝ е свалила дрехите, сложила я е в горещата вана и е прерязал а вените на ръцете и, а също и на краката! Не е рискувала нищо.

— А ножът?

— Същият е, който е използвала срещу теб. Ако всичко вървеше според плановете ѝ, щеше да изглежда, че най-напред си бил убит от Петоски, а после тя е оставила бележката и се е самоубила. Касапката дори е била облечена с дрехите на Петоски, в случай, че ги изцапа с кръвта ти. Собствените ѝ дрехи бяха в гостната, сгънати на един стол.

— А ако беше успяла да се измъкне?

— Кой знае. Имаше достатъчно пари, за да пътува. Можела е също да си намери някъде друго гнездо. Малко да се поохлади, а после пак да се захване за работа. Спряхме я навреме.

— Така ли мислиш?

— Не, нямах предвид...

— Знам това — Флин се опита да се усмихне, като предполагаше, че по-скоро се е получила гримаса. — Сега мисля, че ще трябва да си почина. Ще си взема отпуска.

— Имаш я, Джо.

Когато си тръгваше, Танър се сети какво още искаше да му каже:

— Знаеш ли кой ми се обади от Чикаго? — Кери Майлс.

Тя беше единствената жена в техния отдел. Вече два пъти бяха работили заедно с нея по случаи, които представляваха интерес и за двете страни. Последният път личните ѝ отношения с Флин бяха отишли малко по-далеч от служебните.

— Защо ти се обади Кери?

— Имала доста отпуска. Идва със самолет тази вечер. Ще използва няколкото свободни дни да се попе че на плажа. Може би ще иска да те види, докато е тук. Ако ме питаш, мисля, че според нея, ти имаш нужда от някого, който да те изправи на крака.

— Сигурно е така.

— Горкият Джо.

— Хайде, върви си.

— Отивам си.

Флин затвори очи, решен да не позволи на сенките да го надвият, искаше да види още много неща. Пред очите му беше усмивката на Сара, която контрастираше на профила с отпуснатата челюст по телевизията; топлата плът се бореше с восъчното докосване на смъртта.

„Не обичам обясненията.“

Така да бъде.

Когато ставаше дума за прекъсване на връзки и изгаряне на мостове, Флин имаше доста голям опит. „Аз не докосвам никого и никой не ме докосва.“ Каква беше тази песен? Без съмнение някаква глупост на хипи-поколението от 60-те години.

Флин искаше да каже на автора на песента къде му е грешката. Той го знаеше от личен опит. Проблемът не беше в докосването, а във възможността да оставиш някого да си отиде... понякога и без възможност да му кажеш сбогом.

Той почувства, че сълзите му напират, но успя да ги върне назад и пушна телевизора. Клинт Истууд въртеше барабана на пистолета си, а някакъв откачен се гърчеше в краката му.

Тогава чу познат глас, който го попита:

— Е, щастлив ли си, момче?

Той се отпусна и реши да не му обръща повече внимание:

— Да, по дяволите, щастлив съм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.